

بہ خلائق میں زینا بفضلِ راقی نسوین

درین بہنگام بہارین حدیقہ از ہار تازہ مضامین یعنی گلدستہ ریاحین موعظ

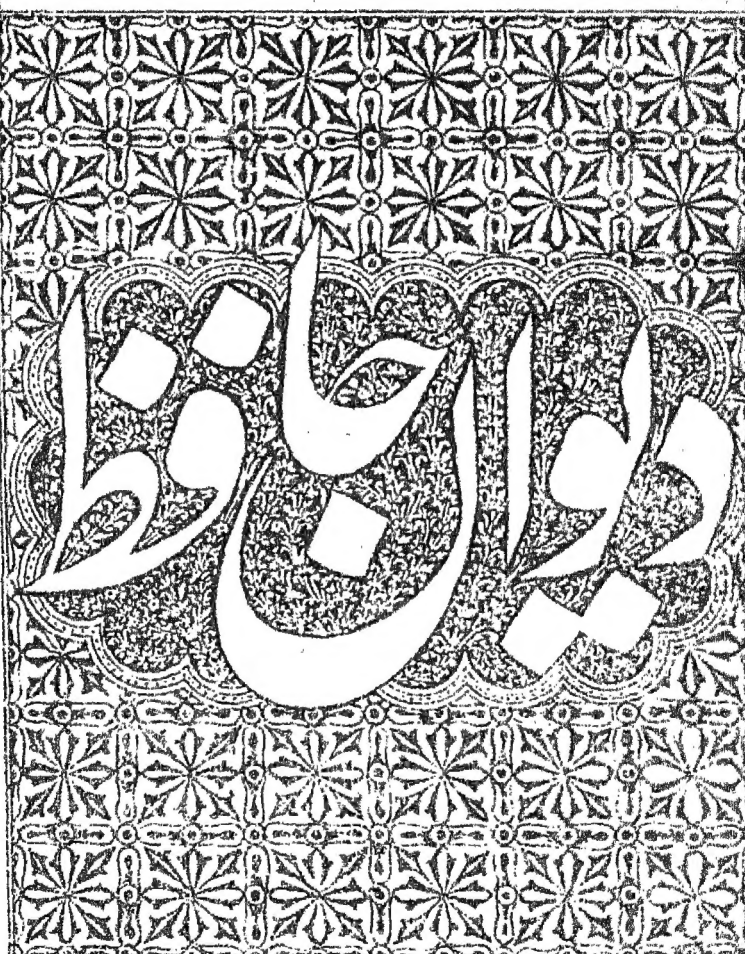
کسرِ فرشِ دری از میخانہ عرفان کشادہ و صلابی آرد گسا و نا و لب شاد و دامن

درین مطلع پیشہ نو کشتہ و بکشتہ و کلاطیج علی

اطلا ع۔ اس مطبع میں ہر علم و فن کی کتب کا ذخیرہ۔ ہر سال کے لیے موجود
مطلوب ہر ایک شائق کو چھاپہ خاصہ سے مل سکتی ہو جس کے معائنہ و ملاحظہ سے شائقان اصلی علم
معلوم فرما سکتے ہیں قیمت بھی ازراہ اس کتاب کے ٹیبل پر درج کیے تین صفحہ جو ستارے پر
کلیات و دواوین فارسی و غیرہ درج کر کے ہیں تاکہ جس فن کی یہ کتاب ہو اس فن کی اور بھی کتب
سے قدر دانوں کو آگاہی کا ذریعہ حاصل ہو۔

نام کتاب	قیمت	نام کتاب
و غرہ عام۔		کتب نظم کلیات و دواوین قصائد فارسی
دیوان عرفی شیرازی۔ استاد		کلیات حضرت شمس تبریزی۔ مازنا کلام عالی
کلیات جامی۔ از مولانا عبدالرحمن	۱۲ روپے	پانچ ضمن اسرار پاکیزہ خوشخط کاغذ سفید گندہ
علامہ معروف۔	۱۲ روپے	دیوان شمس تبریزی متوسط قلم۔
دیوان ملا نور الدین تلموڑی	۱۲ روپے	کلیات عراقی۔ از ملا عراقی۔ کاغذ سفید چکنہ
کلیات نظم۔ غالب دہلوی۔		کلیات خاقانی۔ کامل در دو جلد از حکیم
کلیات غلام ابام شہید۔ معروف	۵ روپے	افضل لدین خاقانی شروانی کاغذ سفید۔
مختوب مجموعہ دواوین عناصر		دیوان حافظ متوسط قلم محررہ ششی جوالا پیشہ
چا۔ دیدان امیر خسرو		نوشتنویں و دو قسم کاغذ۔
کلیات صائب۔ از ذرا محمد علی معروف	۱۵ روپے	(۱) کاغذ سفید گندہ۔
انتخاب دیوان صائب۔ محمد خانہ	۱۲ روپے	(۲) کاغذ سفید و جنائی رسمی۔
کلیات خرمین۔ از مولانا شیخ محمد علی		دیوان حافظ۔ از مولانا سید محمد رضا قلی
کلیات طہیر فاریابی۔ از ملک شہزاد	۱۱ روپے	ن تبریز مصطلحات و قیاس خوب عام۔
دیوان طہیر فاریابی۔ ملاح قزاق	۵ روپے	دیوان نعمت خاتمالی شیرازی کاغذ سفید۔
مقدم از سعدی۔	۵ روپے	کلیات توری مشہور عام عالی کلام حکیم احمد الیہ
طیبات مذاقیہ۔ شیخ سعدی۔		کلیات مرزا بیدل مقبول ابن لہ قسام
قصائد شیخ سعدی۔ معروف	۴ روپے	کلام و نکات و ترغبات کو شامل۔
دیوان حضرت احمد جام۔ عارفانہ	۳ روپے	دیوان بیدل۔ از مرزا محمد عابد۔
دیوان حضرت خواجہ حسین لدی		کلیات سعدی۔ اقسام و انواع کاظم قبول

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَبِذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ الْكُبْرَىٰ

M.A. LIBRARY, A.M.U.

PE14690

بسم الله الرحمن الرحيم

محمد مجید و شایعید و سپاس بقیاس خلد و ندی را که جمیع دیوان حافظان و اوراق بی پروانه سلطان اول
دست بی مانند می که در بنیان ایوان شمع تلموها به طباقا نشاء عرفان حکمت بی علت آجگمی که بطولی شکر علی
ناطه انسانی را در محاذات آمینه تامل عرکس حانی با دانی لکشی ان بن البیان کجرا گو یا که عیسی که ببل
و ستان سری خوش نوا می بان اقص تنگ ان بقوت ازمان مستقیم در نرم و نغم ان ان الشکر حکمت آورد

اکن بنده پروری که زبان در دمان نهاد	در کلام در صد فیه هر زبان نهاد
جان از لطف غنای لطیف داد	دل را مفرجی ز سخن در بیان نهاد
در بجز سینه در محافی پسر درید	در کان طبع لعل سخن بیکر ان نهاد

فی لغت جو اثر منظم صلوات بی نهایت ز طاهر غفر تحیات بی منتها و غایات شارح پر فوج در صد شرح زبان
آوری که ندی طایفی که ناصح ابرش شایع مجامع عالمیان آدمیان سائید و آری شمیم در پر و نغمات و بیرون زو جی شام
جان نده دلا ن هر دو جهان معطر و روح گردانید و گوش هوش و لمارا بر ر فواید جان فزا و غرور فزاید سحر نامی
آوینیت جو جمیع کلام گهر بار و در شار ساخت و صدی صدق فوایدی که مانیق عین الهی ان هوای عیون و عیون
اتفاق و انفس انداخت یعنی خاتم رسالت تاظم منظم بر عمت و بلاغت صادق بر اهل حق القرآن الکریم
صاحب دین و اعلی الله شرفه و جبریده انبیاء بیت القسیده مصفیا محمد مصطفی علیه افضل الصلوات و اعلی السلاطین

محمد کاذل تا ابد هر چه هست	ابا کیش نام خوش است
----------------------------	---------------------

ورد و بیکان تحیات بی پایان ارجح طیبہ شایع طاهر فہام ہر آل علی اللہ الی اللہ ان فضائل و مشاہیر حال احباب باو شعر

ہزار آئینہ زمین از جهان آفرین | ہر اولاد و احسان و او جمعین

کہ منہ خوشترام جہارت و خوش تیز گام مجاز و استعارت رازین تر نہیں ہنہادہ و میدان بیان جہلان نمودہ اند

و چون گان فصاحت بلاغت گوی ہنرمندی سخن دانی از فضل او ادبای قاصی لوانی در پردہ تاصدی صیت رست

و ندای صوت جلالت محمد رسول اللہ الذین معہ اشد علی الکفار بگوشت فصاحتی اطراف عالم و بلغای کناف ہم سافید

سنان کانی تیغ بیان اشعر از ہر تاج و تاج از ہر بیت جلال و زخم کلام بہت بہاند و مشاہیر کیف القتال ہر گام تعدی

و جہان سعادت متقابلہ ایشان ہر عجز و ہتھان ہر قوی قیل و قال کشند کہ لایاتون بشدہ و لو کان بعضہم نظیر بیت

مستغرق در دوشنا باد جان شان | ہر روز ز ہر سر مرغ بود شمع راضیا

خصوصاً امام المشارق و المغرب و جامع اصناف المعارف و الحقائق قائل کلمہ انا کلام ہر

الناطق ہر اللہ الغالب علی بن ابی طالب علیہ الصلوٰۃ و السلام و النحیۃ و الاکرام شعر

شہنشاہ کہ سحر گاہ روز فطرت بود | غرض وجود شریفش ز خلقت انسان

اکرم کہ ز لطف قدیم لم یزل | حدیث منقبتش گشتہ زیور قرآن

امیر ملک ولایت کہ شد زمیہ ہر حال | برای مدحت او مستغرق زبان

بر نقادان شہتہ بلاغت جوہریان و زبازر فصل و براعت نامہ از ان خطہ سخن و شہسواران کا و فطن ساکان

مسالک نظم و نثر و مالک قائق شعر پوشیدہ نیت کہ گوہر سخن و اصل خویش بسیار قیمتی با صفا و کلام

منظوم نفیس و فہم عظیم و گران بہات و در دکان امکان هیچ شاعری از ان گران باید تر نتواند خرد

و در بازار و آریح بضاعت از ان بارفت تر نتوان و یہ قیصر فی خرد و ہفتی غریز از ان بہر مثل

در نیامہ و نقشبند فکر رازیا تر از ان صورتی در پردہ خیال نوح نمودہ وزن و ہمت داران و شاہ ہوار را

نہ اند الا خرد مند کامل و تدروہ اعتبار این ہفتہ تمام عیار را شناسد بجز میر فی عالم فی الحقیقت ہیت

اگر بدے گوہری و راے سخن | آن سرود آمدی بجای سخن

و هو میدانی لقطع الاسباب الاذیان میزان فی رفع الالبابیدی بصائر البیان اما فیض السالین و تنوع عز الکیفیه
 از شیر بسیار و بیشمار است تفاوت حالات سخوران تباین درجات شهر پروران بحسب مناسبت نفوس طباع و رده
 موافقت رسوم و اوضاع تعلیم تحسین تحریر و تقریر و تفرین و آفرین باجتماع مقتضیات مقام اعتقاد و تمام اینها
 اقراض و انتظام هنگام ایراد کلام فصل و فصل تعریف و تنکیر و تقدیم و تاخیر و اسهام و توضیح و کنایت و تصحیح و
 و اطبات و در هر باب جمله این سلسله متنی و تکلم علی الحقیقه بر رعایت این قیقه منقذی تقدیل پس البلاغه ان لطیال
 عنان القلم و اسناد و مبطلان القول و میدان بل هی ان سلخ الماد بالفاظ اعیان احسان افراشته با هر چه
 این نکتہ برسد و جویشت این قضیه افت گردد در خوار عبادات و مضاربت گیرد و جمال مقل اطراوت پذیرد و یک یک بیاید
 تا رسد به تصدیق باشد یک غزلش قائم مقام یوانی گردد و نقطه و مکتبی اقطاع باید یک یک بیاید از برج سکون خراج ستار نظم

آفیه سنجان که علم برکشند	کنج دو عالم به تسلیم درکشند
خاصه کلیدی که در گنج راست	زیر زبان مرد سخن سنج راست

مخلص این کلمات و محض این مقدمات ذات شریف ملکی صفات مولانا الا عظم المرحوم البیر فیض العلماء است و تمام
 الابرار معدن لطائف ارواحیه مخزن معارف السبحانیه شمس المله و لدین محمد الحافظ الشیرازیست طیب
 نرجه و رفع فی عالم القدس بته که اشعار آبارش شکسته چشمة حیوان نبات آبکارش غیرت حور و غلمان نبات و لاد
 تا سخ سخنان سبحان و منشآت سحر و لطف آفرینش منی احسان حسان و کنظم الجمال و روض الجنان آرم افرواد و
 الرقا و مذاق عوام را لطافت متین شیرین کرده و دهان جان خواص را بمعنی مبین بکسب داشته هم صفا ظاهر را بمرح ابرار
 آشنائی گشوده و هم باب القلم از و موافقت و رهنائی افزوده و در هر واقعه مناسب حال گفته و برای هر کس معنی
 خوب لطیف سفته و معانی بسیار در لفظ اندک خرج کرده و انواع باطن را در مرج الشار و روح نموده گاه خوششان
 کوی محبت را بر سر جاده معاشرت و نظر بازی داشته شیشه صبر ایشان را بر سنگ تباری زده گوید بیت

بشوق اوراق اگر ببرد سالی	که علم عشق در دفتر نباشد
و گاه در دی کشان مصطفی را دلت ابل از دست پیرویر غان	بجوارت بیت الحرام خرابات ترکیب ده بیت

تا بحین نام و نشان خواهد بود	سرا خاک ز سپهر یغان خواهد بود
آفتاب سبیل طبع لطیف و حکم عینا فیها حسه سبیل دارد و خاص عام را شامل و شایع است و آثار آنها فیض فاضل قاصی اودانی را لایح و ساطع نظم منشور و حواس عقده و زبان طاقه افکنده و عقد منظم نظمش وزن متاع بحر و کان برده و رشحات نیایش ذهن قارش حدائق مجلس انس از بلال و جنتان برین الما کل شیء می صفت نصارت بخشیده و نفقات گلزار فاکرش دریا صحن جانها منی آید و نفخت فیض من و می فاکش کوه کلمات فیض حسن چون الفاسیح دل مرده را حیات تازه داده و کلیم کلام مجز فطاش و طور سخنور می بیضا نود که گوئی که جوای سبک لطافت از اخلاق او کرده و حذار گل و نسرين نیب طراوت از شعر آید و او گرفته و قد شمشاد و قامت و لجوی سر و آرد اعتماد ال اهنزاز استقامت ای او پذیرفته بیت	
حدیچ می بری ای سست نظم جافظ	قبول خاطر و لطف سخن خدا دوست
ای تکلف هر دو گوهری که جوهری طبیعت را موجود بود از بهر زینت و دینارگان خلوت سرای ضمیرش در ملک نظم کشیده تا جرم چون خود را لباس و کسوت عبادات و حلیه مقامات آراسته و دیوان معجولی کشاده گفت شعر	
دور همچون گذشت و نوبت است	هر کس که در روز نوبت است
و با مخالف هوالف بطنازی و رعنائی و آوینست و در مجلس خاص عام و خلوت خاص پادشاه و گدا و عالم و عامی در هر مقامی شعبها و شور را برانگیخت و گفت بیت	
حافظ خلوت نشین روشن بختانه شد	از سر پیمان گذشت بر سر پیانده شد
و چون از شب شبیهت خاک که شوت مهوون محروم بود دست تصرف بیکانه بدین معنی نشان میزدن چاه خندان را که با گرفت خیانت فرو کشید و خسار احوالشان بخت طر و صیحت طمن و صون و صمت خرد عفت محفوظ با بیت	
گرم آلوده دامن چه عجب	همه عالم گواه عصمت است
نیابین غزلهای جا انگیزش باقی مدتی بعد و قایلیم خراسان ترکستان هندوستان سید و قائل سخنانی پندین در قائل مان باطراف و کناف عرقین آذین بجان سر کشیده و در باب المرح و در باب المرح و در باب المرح و در باب المرح	

گرم نشہ می نرم بادشاہان بی نقل سخنان فوق آمیزش زینت نیافتی بلکہ ای جوی مشتاقان سے دوا
شوق او بنودے و سرور و دی پرستان بی غلغلہ ذوق او رونق نگر فتی چنانچہ تمثیل این پیشل گوشتی

غزل سرانی حافظ بدایں رسید کہ چرخ	نوا سے نغمہ ناسید را ببرد از یاد
چو شمع غلب و انش ز بر کنی گوئی	ہزار رحمت حق بر روان حافظ آباد

اولی محافظت درس قرآن ملازمت فضل سلطان تخت یکشان و مصلح و مطالعہ مطالع و مفتاح تحصیل قرآن آد
و تحسین و ادین عربیہ جمع ایات و غذیاتش مانع آمدی از تدوین اثبات بیاتش و از غشتی حسد و این
اوراق عفا اللہ عنہ ما بین قلم انام محمد گلندام در دست گاہ مولانا دسینا استاد البشر قوام اللہ والدین محمد
اعلی اللہ تعالی در جابت فی علی علیین بکرات و مرات کہ بذا کر رفتی و دشنامی مجاور گشتی کہ این فوائد فراموش
در یک عقد میباید کشید و این غرور در رادریک سلک میباید پیوست تا قلا و جید و جوہل زبان شود و تسمیہ
و شلح عروسان و زان گرد و زان جناب الترفع این ترفیع ہمارستی و زکار کردی قصص اہل عصر حاضر و آرد و تلی
تاریخ سلسلہ جدی تہذیبی و بیحیہ سیر و بیعت حیات بکمال قضاء و قدر سپرد و خست بود از و ہیز تنگ این جان پرین
بر در روح پاکش ساکنان عالم علوی ترین شد پس از مفارقت بن بھوانیہ پاکیزہ رویان حوالہ گشت نظم

بسال با و صا و ذال بچید	زد و ہجرت میمون احمد	بسوی جنت اعلی روان شد
فرید عہد شمس الدین محمد	بخاک پاک او چون برگد شتم	نگہ کردم صفاد نور مرمت

سوائی حقوق صحبت ملو از مہم و محبت و مرغیہ عزیزان صفاد و تحریض و مستان صاحب فاکر صفیہ حال از
فروع نور ایشان جمال گسرد و بصاعت افضال بحسن تربیت ایشان کمال پذیرد باعث برترتیب این
کتاب بتوہب این ابواب گشت امید بکرم و اہم الوجود و فیض الخیر و الجود و است کہ قائل و قائل و قائل و قائل
جامع را در خلال این احوال ہاشمائی بن اشغال نشاطی تازہ و مسرتی بی اندازہ کراست گرداناد و ہفت
زلزلات را فیض کامل لطف شامل در گذراناد و انہ علی بایشاد و قدیر و بالا جاہیہ جدیر و اللہ الموفق و المستعان

والحمد للہ رب العالمین و علی السعد علی محمد خاتم النبیین و عمرتہ الطاہرین تم

و هو من نتائج طبعه اللطیف فی القصاید فی مدح خواجہ محمد

<p> هزار نکته درین کار هست نادانی بخاستے نتوان زد در سلیمانی کہ در ولی بہتر خویش را بگنجانی مباد خستہ سمندت کہ تیز میرانی کہ گنہاست درین بی سرئی سلمانی بگویم و بچشم زخمیہ در سلمانی بگوی میسکہ استادہم ہرانی کہ زیر خرقة نہ زنا رداشت پنهانی کہ تا خدش نگہدار و از پریشانی دیگر نہ حال بگویم با صفت ثانی کہ خرم ست بار حال نہی و جانی کہ سید رختہ شش از چہرہ لوریزدانی ترارسد کہ کنی دعوی سلیمانی کہ بہت نبرد نام عالم افغانی ہمہ بیضا زمین رو نہد بویرانی چو جو ہر یکی در لباس انسانی کہ در مالک فطرت نہ برتر از آتی صریح کلک تو باشد سماع روحانی </p>	<p> زد و بربے نتوان لاف زد باستانی بخیر و شکر و منی مایہاست خوبی را ہزار سلطنت و لبری بدان نرسد چہ کردہا کہ برایتے نہ ہستے ما ہم نشینے زندان سری فرد آور بیار بادہ رنگین کہ صد حکایت خوش بخاک پای صبور کی شان کہ بہت بسیج ز اہ ظاہر پرست ششم بیاد طرہ و دیند خویش خیری کن گیر چشم غایت ز حال حافظ بانی وزیر شاہ نشان خواجہ زمین و زمان قوام دولت و دنیا محمد بن علی نہی حمیدہ خصالی کہ گاہ فکر صواب طراز دولت باقی تر است ز سید اگر نہ گنج عطای تو دستگیر شود توئی کہ صورت جسم ترا بیوہایت کدام پایہ ز تعظیم نصب شاید کرد درون خلوت کرد بیان عالم قدس سوانح کرست را چگونہ شرح دہم </p>
---	--

نقوذ بالند از ان فقتهائے طوقانی	صواعق سخت راسته توانم گفت
بجز نسیم صبا نیست هدم جانی	کنون که شاهد گل را بجمله گاه چین
به باد پائے صبا لاله های نهانی	شقایق از پی سلطان گل بسازد باز
که لاف نیزند از روح و روح ریجانی	بهان رسید ز نسیمی باد بهار
به غنچه های زرد و سیگفت از غنچه های	سحرگرم چه خوش آمد که لبلی گلها بنگ
که در خم ست شربانی چو لعل رمانی	اگر نگدل چه نشین ز پرده بیرون
که باز ماه و گر میخوری پیشانی	اکن که می نخوری بی حال گل یک ماه
همه کرامت و لطف ست شمع زردانی	جفانه شیوه دین پروری بود حاشا
بکوش کز گل و دل داد عیس بتانی	بشکر تهمت تکفیر کز میان در خاست
که منجذب نشد از جذبه های سبحانی	موز سرانا الحق چه داند آن غافل
که غیر جام می آنجا کند گران جانی	طرب سرای وزیرست ساقیا گذار
ز بهر دیده خشم تو لعل پیکانی	در دن پرده گل غنچه بین که می سازد
بر آمدی و سر آمد شبان ظلمانی	تو بودی آن دم صبح امید کز هر در
ولی بجلوس خاص خود میخوانی	شنیده ام که زمین یاد میکند که گم
لطائف حاکم با کتاب قرآنی	ز حافظان جهان کس چون بد جمع نکرد
چنین مستلغ نفیسی بچون تواند انی	هزار سال بقا بخشد مداح من
که ذیل غنچه بدین ماجرا پیشانی	سخن در اگر کشیدم ولی امید هست
هزار بخش نگار و بخطر ریجانی	همیشه تاب بهاران صبا بصفه باغ
شکفته باد گل دولت آسانی	بلوغ ملک بشاخ امل بهر دراز

عن إمام الحنابلة في التكملة ما ينبغي أن يقرأ في شرح كافيه بعض ترح القيله

[illegible][illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

لایا ایشیا الساتی اردد کاست و ناولما
 بوی ناوله کا خر صباران طره بکشايد
 می سجاده نگین کن گرت پیرخان گوتم
 مراد منزل جان اچون عشق چن هر دم
 شب تار یک ویموج و گرد آتشین بال
 همه کارم ز خود کامی بنمای کشید آخر

حضرت گریه خواهی از و غمناک می ماند

مستی آتی من نہوی دوع الدنیا و ہلہا

ای فروغ ماه حسن از ردی نشان شما	آبروی خوبی از چاه بخندان شما
---------------------------------	------------------------------

[illegible]

[illegible]

کشتی شکست گانیم ای باد شرط خیز
 در حلقه گل دل خوش خواند و روشن بلبل
 ای صاحب کرمیت شکرا نه سلاست
 آسایش دگیتی تفسیر این و حریت
 هر کوی نیکنا می مارا گذر زان
 آینه سکندر جام جمست نگر
 سرکش مشوک چون شمع از غیرت بسوز
 گر مطرب خریفان این پاری بخواند
 آن خوش که صوفی ام الخابش خواند
 هنگام تگدستی و عیش کوش دستی
 خوابان پاری کو بخشندگان عزند

باشد که باز بینیم آن یار آشنا
 بهشت الصبوح حیوایا ایها الشکار
 روزی تفقدی کن درویش بنواری
 بادستان لطف باد سنن ار
 گرتویی پسندی تغییر کن قهقار
 تا بر تو عرضه دارد احوال ملک دار
 و لبر که در کف او مومست سنگ خارا
 در قصص حالت آر و پیران پارسا
 اشی لناد و خلی من قبله العذار
 کاین کیسای هستی قارون کند گدار
 ساقی نبره بشارت پیران پارسا

کشتی شکست گانیم ای باد شرط خیز
 در حلقه گل دل خوش خواند و روشن بلبل
 ای صاحب کرمیت شکرا نه سلاست
 آسایش دگیتی تفسیر این و حریت
 هر کوی نیکنا می مارا گذر زان
 آینه سکندر جام جمست نگر
 سرکش مشوک چون شمع از غیرت بسوز
 گر مطرب خریفان این پاری بخواند
 آن خوش که صوفی ام الخابش خواند
 هنگام تگدستی و عیش کوش دستی
 خوابان پاری کو بخشندگان عزند

حافظ بخود پوشید این خرقه می آلود	
ای شیخ پاکد من معذور دار مارا	
ساقی بنور باد به بر سر روز جام ما	مطرب بگو که کار جهان شد بکام
ما در پیاله عکس رخ یار دیده ایم	ای بخیر زلت شرب مدام

کشتی شکست گانیم ای باد شرط خیز
 در حلقه گل دل خوش خواند و روشن بلبل
 ای صاحب کرمیت شکرا نه سلاست
 آسایش دگیتی تفسیر این و حریت
 هر کوی نیکنا می مارا گذر زان
 آینه سکندر جام جمست نگر
 سرکش مشوک چون شمع از غیرت بسوز
 گر مطرب خریفان این پاری بخواند
 آن خوش که صوفی ام الخابش خواند
 هنگام تگدستی و عیش کوش دستی
 خوابان پاری کو بخشندگان عزند

ساقی بنور باد به بر سر روز جام ما
 ما در پیاله عکس رخ یار دیده ایم
 مطرب بگو که کار جهان شد بکام
 ای بخیر زلت شرب مدام

۱۰۰/۱۰۰

آخسین بهشت
 اولین عالم نعم
 پس اولیین
 دانه گدائی مبارک
 دولت ماند حفظ
 عیال و خاندان
 محبوب اندکین
 مسکن و دیار
 ترک دنیا دریا
 گفت خوشی
 جهان را در این

[illegible]

دش از سبج سوجی سانه آدمیرا

[illegible]

<p>بر در خانه خواهیم گشت چرخ حافظیم چون خرابانی شدای یار طریقت میرا</p>	<p>شب بطلب که دل خشنای وی چنان جان من سوزش اثر کرد حریفی بد مرا ساقی که هر دم چو شوقم دید در ساغری افروزد رانندگی می ترا از شسته می</p>
<p>شنیدم ماله جان سوزنی را که بی رقت نه میزدیم هیچ شی را زلف رخ نمودی شمع می را بگفتم ساقی فرخنده پی را چه پیجوی پیاپی جام می را</p>	<p>شب بطلب که دل خشنای وی چنان جان من سوزش اثر کرد حریفی بد مرا ساقی که هر دم چو شوقم دید در ساغری افروزد رانندگی می ترا از شسته می</p>

اینکه در این کتاب...
 و در این کتاب...
 و در این کتاب...

ایکده بر میده کشی از غنیمت سارای کمان
 بر ستم آن قوم که بر دورد کشان میخیزند
 یار مردان خدا باش که در شتی نوح
 بر و از خانه گردون بدر و مان مطلب
 گر چنین جلوه کند بچه باوه فروش
 نشوئی اقیق یک نکته ز اسرار و جو
 هر که را خراگه آخر بدوشی خاک است
 ماه کفانی من سند هر آن تو شد
 در سیر زلف ندانم که چه سود اداری
 ملک آزادی و کنج قناعت گنجیت

مستط

مستط

مستط

مستط

مستط جال گردان من سرگردان
 در سحر کار خرابات کنت ندایان
 هست خاکی که بآبی نخر و طوفان
 کین سیه کاسه در آخر کشته همان
 خاک روپ در میانم کنم مرگان
 گر تو گشته شوی دائره امکان
 گوچه حاجت که بر افلاک کشی ایران
 وقت آنست که پدرو کنی زندان
 که بهم بر زد و گیسوی مشک افشان
 که بشمشیر نشو و سلطان

حافظای خم و زندی کن خوش باش ولی
 و ام تر و بر کن چون و گران قرآن

بلا زمان سلطان که رساند این قمار
 چه قیامت است جانان که بهاشقان
 زرقیب و یوسیرت بخدا همی پناهم

مستط

مستط

که بشکر پادشاهی ز نظر مران گذار
 رخ همواره تابان دل همچو سنگ خارا
 مگر آن شهاب ثاقب می کند شمارا

بجو که کند کلامت منشی را...
 و در این کتاب...
 و در این کتاب...
 و در این کتاب...

ایمان مبین...
 و در این کتاب...
 و در این کتاب...
 و در این کتاب...

دل عالمی بسوزی چو عذار بر فروز
 تو ازین چه بنود واری که نیکنی

مژده سیاهست از گردن خون ما اشارت
 ز فربا و بیندیش و غلط کن گار
 همه شب بین اسیدم که نسیم صبحگاهی
 به پیام آشنائی بنواز آشنار

بخدا که جرعه ده تو به حافظ سحر خیز
 که دعای صبحگاهی اثری کند شمارا

صبا بلطف بگو آن غزال شخارا
 شکر فروشش که عمرش در ازاد چرا
 خرد و حسن با جارت مگر ندادی گل
 بحسن خلق توان کرد صید ابل نظر
 چو با جمیت نشینی و با و پیاپی
 ز انم از چه سبب نگاشت آشنائی
 جز این قبح ز تو ان گفت در حال عویب
 که خال مهر و دفا نیستی زیار

در آسمان چه عجب گز گفته حافظ
 سماع زهره برقص آورد میحار

ساقی بر خیز و در دهنه جام
 خاک بر سر کن غم ایام را

این شعر از حافظ است
 در وصف عذار
 و در وصف صبحگاه
 و در وصف غزال
 و در وصف آسمان
 و در وصف ساقی
 و در وصف جام
 و در وصف خاک
 و در وصف غم
 و در وصف ایام

این شعر از حافظ است
 در وصف عذار
 و در وصف صبحگاه
 و در وصف غزال
 و در وصف آسمان
 و در وصف ساقی
 و در وصف جام
 و در وصف خاک
 و در وصف غم
 و در وصف ایام

[illegible]

و مندی کشید ای جان من در بهی ستم درویش گنبد
بدون بختی کفایتی مستحق هیچ شاد و غم

[illegible]

[illegible]

چو بشنوی سخن اهل دل مگو که خطاست
مهرم بنیاد عشقی فروخته آید
در اندرون بین بسته دل ندانم کسیت
دلم ز پرده برون شد بجای ای سطر
هر جا که جهان هرگز التفات نبود
منتهی ام بخیاالی که می پریم شبها
چنین که صومعه آلوده شد بخون دم
از آن بدیر مقام غریبیدارند
چه ساز بود که بنواخت مطربان
حاج عشق تو در شب در اندرونم بوی

سخن شناس تدبیر خطا اینجاست
 تبارک الله ازین فتنها که در سر است
 که من خشم و او در فغان در غوغاست
 بنال بان که ازین پرده کار ما بپوش
 رخ تو در نظر من چنین بخشش آراست
 هزار صد شب دارم تلخخانه گجاست
 گرم پیاده بشوید حق بدست بیست
 که آتشی که نیرد همیشه در دل است
 که رفت عمر و هنوزم دماغ پر صد
 گجاست عبادت چه وقت حاجی دست

در ای عشق تو دوشم در اندرون دانه
فضای سینه حافظ هنوز زنده است

روضة خلد برین خلوت در میان است
کنج غزلت که طلسمات عجائب دارد
قصه فردوس که رضوانش به ربانی فرست

مایه بخشش خدمت درویشان است
فتح آن در نظر است درویشان است
منظری از چمن نزهت درویشان است

فکر کا بہت دور تھا کہ جس قدر غور و فکر کیا تو اس قدر اس کی فطرت و جبلت میں کمال آتا گیا۔

[illegible][illegible]

ہمہ درندگی حضرت درویشان

[illegible]

۱- در این کتاب که در این کتاب
 ۲- در این کتاب که در این کتاب
 ۳- در این کتاب که در این کتاب
 ۴- در این کتاب که در این کتاب
 ۵- در این کتاب که در این کتاب
 ۶- در این کتاب که در این کتاب
 ۷- در این کتاب که در این کتاب
 ۸- در این کتاب که در این کتاب
 ۹- در این کتاب که در این کتاب
 ۱۰- در این کتاب که در این کتاب

من طلبیاری که در گشت
 یعنی با هم چون گذشت
 چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی
 چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی

فکر هر کس بقدر همت اوست	تو و طوبی و ما و قامت یار
هر کسی پنجه زده نوبت اوست	دور و مجنون گذشت نوبت ما
پرده دار حرم حرم اوست	من که باشم در آن حرم که صبا
هر چه دارم زمین همت اوست	ملکت عاشقی و گنج طرب
غرض فریاد سلام اوست	من دل گرفتار شوم چه پاک
ز آنکه این گوشه خاص اوست	ای خیال من سبزه منتظر چشم
همه عالم گواه عصمت اوست	گر من آکوده دامنم چه عجب
آرزو رنگ بوی صحبت اوست	هر گل نو که شد چنین آرای

چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی
 چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی
 چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی

فقه ظاهر پسین که حقا را
 سینه گنجینه بهجت اوست

چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی
 چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی
 چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی

چشم سیگون لبخندان دل خرم با	آن شیوه چیده که شیرینی عالم با اوست
آن سلیمان زمانست که خام با	گرچه شیرین دهنان پادشاهان کو
لاجرم همت پاکان و عالم با	روی نوبت کمال هنر و هنر پاک
سر آن اند که شد رهن آدم با	حال مشکین که بر آن عارض گندم گون
چه کنم بادل مجسم که مرم با	و لبرم غم سفر کرد و دست را یاران

چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی
 چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی
 چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی

چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی
 چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی
 چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی

<p>با که این محنت توان گفت که آن نگین دل گشت مارا و دم عیسی مریم با او</p>	
<p>حافظ از معتقدانت گرامی دارش از آنکه بنشایش بس روح کرم با او</p>	
<p>دارم امید علفی از جناب دوست دانم که بگذرد از حسرم من که او بی گفتگوی لطف تو دل راهی برد عمریت تا زلفت تو بی شنیدم پیوست آن بان که ندیدم از و نشان دارم عجب ز نقش خیالش که چون تو چندان گریتم که کبر کس که گذشت ما سر جوئی بر سر کس تو ختمیم</p>	<p>کردم خیانتی و امیدم بقواست گرچه پری شست لیکن شسته هست باروی و گشت تو کار روی گفتگوست زان بوی در شام دل ما هنوز بوست مویست آن ساین ندانم که آن چه بوست از دیده ام که و سبش کار شسته بوست در دیده ام چو دیدم آن گفت اینچه بوست وقت نشد کسی چو گویت اینچه بوست</p>
<p>حافظ به ست حال پریشان تو ولی بر یاد زلفت یار پریشانیت نکوست</p>	
<p>آن شب قبری که گونید اهل خلوت شست تا بگیوی تو دست ناسزا بایان کم است</p>	<p>یار باین تاثیر دولت از که امی گوشت هر ولی در حلقه ذکر یار یار است</p>

[illegible]

[illegible][illegible]

عشق و پیاد و نیا و دل ساک نقشها مصنوعات یا تجلیات که و کن از خاک

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

آن پیک نامور که رسید از دیار دوست
خوش میدهندشان جلال و جمال مایه
جان او شنیده و نه و نجلت همی هم
سیر چشم و دورقم را چه استیلا
شکر خدا که از مد و بخت کار ساز
گرا برفت نه هر دو جهان اینم
کحل الجواهری این آرای نسیم ج
ما یعم و استایه عشق و سیر نیاز

و من بقصد حافظ اگر دم زند چو پاک
 منت خدای را که نیم شمسار دانا

زلفش هزار دل یکی تار مو بست
 آعاشقان بوی نیش در جان
 شیدا از آن شدم که نگار چو ماه نو
 ساقی بچند رنگ اندر پیاله نیت
 یارب چه سحر کرد و صراحی که خون خم
 راه هزار چاره گر از چار سو بست
 بکشو نافه و دیر سر آرزو بست
 بر دند و دجله گری کرد و رو بست
 این نقشه مانگر که چه خوش در که بست
 بانگهای قلقلش اندر گلو بست

[illegible]

چندین بیت از کلام مولانا رومی در این باب

<p>و اما چو دید بازی این غریب حقه باز مطرب چه نغمه بخت که در پرده سماع</p>	<p>هنگامه باز چسبید و در گفتگو بخت بر ابل مجده و حال در مای و هو بخت</p>
<p>حافظ هر آنکه عشق نور زید وصل است احرام طوف کعبه دل بی وضو بخت</p>	
<p>مرحبا ای پیکشتان به پیغام دوست واله و شید است اتم سحر بیل و قفس زلف او دام و خالش دانه آن امین نرمیست بر گیسو تا به سحر و جوش من نوشتم نامه اشرا ح حال خود ولی میل بر می صال و فصله سوی قوت گروه استم کشم در دیده همچون تو تیا</p>	<p>تا کنم جان از سر غیبت فدای نام دوست طوطی طبعم ز شوق شک و یاد ام دوست بر رسید و از آقا دیم اندر دام دوست که چون بر ازل یک چرخه از جام دوست در سر باشد نون بین این برام دوست ترک کامم و گرفتار آید کام دوست خاک او کان شرف کند و از اقدام دوست</p>
<p>حافظ اندر دو غم میوز و باران من ز آنکه در مانی ندارد در دلی درمان دوست</p>	
<p>آن ترک پر بچره که دوش از بارفت تافت مرا از نظر آن چشم جهان بین</p>	<p>آیا چه خطا دید که از راه خطا رفت کس اقف مانیت که از دیده چارفت</p>

بیت از کلام مولانا رومی
که بیل و قفس
زلف او دام
نرمیست بر گیسو
من نوشتم نامه
میل بر می صال
گروه استم کشم
تا کنم جان
طوطی طبعم
بر رسید و از
که چون بر ازل
در سر باشد
ترک کامم
خاک او کان
حافظ اندر
ز آنکه در
آن ترک پر
تافت مرا
آیا چه خطا
کس اقف مانیت

چندین بیت از کلام مولانا رومی در این باب

ببینی آن در خاطر من
ای در بانی تو
چون که در کمال
قلوب من با تو
فایز از کمال
دلی که در کمال
دلی که در کمال

خدا چو صوت باربری دلربایی تو بست	کشاود کار من اندر کرشمهای تو بست
هنر اسرار و چین اینجاک راه نشانند	زمانه تا نصب کس قبای تو بست
مرا و مرغ چین را ز دل بر د آرام	سحر گمان کن دل در دو نوای تو بست
و کار ما و دل غنچه پس گره بکشود	نسیم صبح چو دل در ره های تو بست
مرا به بند تو دوران چرخ رخی کرد	ولی چه سود که رشته درضای تو بست
چون نافه بر دل مسکین من گر معشگن	که عهد با سبز زلف گره کشای تو بست
تو خود حیات دگر بودی ای زبان صوال	خطا نگردد دل مسدود و فای تو بست
هم از نسیم تو روزی کشایشی یابد	چون غنچه هر دل خویش هوای تو بست

ز دست جور تو گفتم ز شهر خواهم رفت
ببخند گفت برو حافظی که پای تو

ای که در صبا بستانم	بنگر که از کجا به کجا میفرستم
حیث طاری چو تو خاکان و غیر	زینجا به تیشان و قایم میفرستم
در راه عشق مرحله قرب و بعد	می نیست عیان و دعا میفرستم
هر صبح و شام قافله از دعا نمی	در صحبت شال و جبا میفرستم
در روی خود تفرج صنع خدای کن	کاینه خدای نامی میفرستم

ای که در صبا بستانم
حیث طاری چو تو خاکان و غیر
در راه عشق مرحله قرب و بعد
هر صبح و شام قافله از دعا نمی
در روی خود تفرج صنع خدای کن

مرد و زن است از آن گفت که در آن غافل بود و جوید و بماند و با کمالی خارج شد از آن محفل

ببینی آن در خاطر من
ای در بانی تو
چون که در کمال
قلوب من با تو
فایز از کمال
دلی که در کمال
دلی که در کمال

مكتبة

آتش زخم دران دل وید بر آست
دریای دمبدم گهر از وید به آست

بجان خواجه و حق قدیم و عهد در دست
سرشک من که ز طوفان فوج دست بر در
بلکن معامله و این دل شکسته نخر
شد عشق تو شیدای کوه و دشت و نهوض
ملاطم خرابی کن که مرشد عشق
لا طبع میرا لطف بی نهایت دوست
ربان مور بر آصف اگر گشت از ان
صدق کوش که خورشید اید این نیست

خلوت گزیده را بتبشاه چاه حاجت

گنبد یاکان محل عتبات
مجمع خشت باطن کاوڑ
لبیب مرصفت نرنگ
کرم خشت کبیرہ کوست
اقا قباب بی ایڈ کوست
لبیب صدف اوزون
زادشاهی صبح صادق
گوکار ازخوشی غرضید
باسمی اختیار ان دروغ
منشی علی

سوال باریست که در حدیث آمده است که هر که در راه خدا جان بگذارد خداوند او را از هر در که خواهد از بهشت وارد کند
 ۳۶
 ای جان

جان ما بجاست که ترا هست با خدای ای بادشاه حسن خدا را بسوختیم از باب حاجتیم و زبان سوال نیست جام جهان ناست ضمیر منیر و دست آن شد که بار نیست ملج بر می ای مدعی برو که مرا با تو کار نیست محتاج جنگ نیست گرفتار خون است ای عاشق که در اول لب و پنجش بار	آخر دی بر سر کس که مارا چه حاجت باری سوال کن که گد را چه حاجت در حضرت کریم تست چه حاجت انهارا احتیاج خود آن چه حاجت گوهر چو دست داوود بریا چه حاجت احباب حاضرند باعدا چه حاجت چون خست از آن تست بنیما چه حاجت سید اندت وظیفه تقاضا چه حاجت
--	---

حافظ تو ختم کن که هنر خود عیان شود بامدعی نزاع و محابا چه حاجت است

خوشتر عیش و صحبت باغ و بهار است معنی آب زندگه در روضه ارم هر وقت خوش که دست به مفتاح شمار پیوندم عمر بسته به یوست محش دا راز درون پرده زردان مست پس	ساقی کجاست گویب انتظار صیت جز طرن جو باروی خوشگوار صیت کس را وقت نیست انجام کار صیت غمخوار خویش باش غم روزگار صیت ای مدعی نزاع تو بار پرده دار صیت
---	--

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰

۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

سید ابوالایوب صوفی
 که شود و پیش از
 او غفلت و غفلت
 سید ابوالایوب صوفی
 که شود و پیش از
 او غفلت و غفلت
 سید ابوالایوب صوفی
 که شود و پیش از
 او غفلت و غفلت

دوست ایامه شبهای سپیداران خوش است	منج بخوان ابشارت باد کاندرا عشق
شیوه زندگی خوش باشی عیاران خوش است	گرچه در بازار دهر از خوشدلی جز نام نیست
کافه دین یکین کایسکساران خوش است	از زبان سوسن این آواز هام آمد گوش
حافظا ترک جان کنش یی عشق است	
تانه نندری که احوال جان را خوش است	
مسلمه می خورم از آن بزرگس تشنه است	درویرنغان آمدایم قدیمی در ده
وز قدیمت اوبالای صنوبر است	از نعل سهند او کل بهر نو پیچید
از بهر گونم نسبت به نظم چون نیست	آخر چه گویم بهست ساز و دیرم بوی
بید و خسته هم پادشاه و وزیر است	چون شمع وجود من شب تاب سحر شود
افغانان نظم یازان بنامش چو است	شمع دل مسازان شبست چو اوبراست
برهنگان کاش خند ابروی او است	گر غالیه خوشبو شد و گیسوی او نکو است
باز آن که باز آید هر شب که با او است	
از کف کفایم بهر چه که با او است	
سازانان نظم بهین وز غلام است	کاش در بروی در کف بهر چه که با او است
در بوسن و دوزخ دوست تمام است	گوشت میبارید درین بزم که با او است

چون از خود در این بزم
 خیر است و چون با دوستی
 نظرم هست از برای یو بزم
 که نیست در سینه
 در سینه و شیشه است
 یعنی چون او صوفی و صوفی
 و صوفی و صوفی و صوفی
 چون بزمی و صوفی و صوفی
 زیاده در بزم و صوفی
 سید ابوالایوب صوفی
 که شود و پیش از
 او غفلت و غفلت
 سید ابوالایوب صوفی
 که شود و پیش از
 او غفلت و غفلت
 سید ابوالایوب صوفی
 که شود و پیش از
 او غفلت و غفلت

سید ابوالایوب صوفی
 که شود و پیش از
 او غفلت و غفلت
 سید ابوالایوب صوفی
 که شود و پیش از
 او غفلت و غفلت
 سید ابوالایوب صوفی
 که شود و پیش از
 او غفلت و غفلت

در قریب سه روز رسد
 از راه طراد و فرنگک فرنگی
 علم مردم از قی خلاف انکار
 باین فرنگک خرفان مثل پیش
 گشت رفتی شخصه که فی الارض
 او به شهنشاد و در خنده بر خفا
 خیال صورت یک در خفا
 نمایان که در دو پا بجا کند
 و ای که کمالک در وقت نسی
 چل آید شرب کینه در عشق
 و جوت هم که یار تو در عشق
 در قریب سه روز رسد

[illegible]

خم گو سرخو کوی سر که خنجرانه خراب است
هر شربت عذیم که دهی عین عذاب است
تحریر خیال خطا و نقوشن بر آب است
زین سیل و مادم که درین منزل خواب است
اغیار همی بیند از ان بسته نقاب است
دانش رشک ز غم دل غرق گلاب است
وین طرزه که بروی تو صد گونه حجاب است
دست از سیر آبی که جهان حلقه سر آب است
کاین حجره پراز زمره چنگ و رباب است
در بای محیط فلکش همچو حباب است
دل قص کنان سر آتش چه کباب است

نصرت بیست و نه روز
ای که در دست تو
است ای که در دست تو
ای که در دست تو
ای که در دست تو
ای که در دست تو
ای که در دست تو
ای که در دست تو

این کتاب در بیان معانی و اصطلاحات و کلمات است که در کتب دیگر نمانده است و در این کتاب به بیان معانی و اصطلاحات و کلمات پرداخته شده است و در این کتاب به بیان معانی و اصطلاحات و کلمات پرداخته شده است

<p>بصیرت از زبان بلبلین در اوصاف است چو قوت بر دست کشف و کشف است که می حرام می به زمال اوقات است که هر چه ساقی ما رخت عین الطاف است که صیت گشته نشینان ز قاف قاف است همان حکایت ز روز و زبور یا با است</p>	<p>کنون که در کف گل جام باده صراف است بخواه و قمر است بار و در بصر کن فقیه مدرسه می مست بود و قوی داه بجز در و صاف تر حکم نیست در کف بیز خلق و ز غفای قیاس کار گیر حدیث مدعیان بی خیال همکاران</p>
--	--

خوش حافظ این نکته هائی چن در رخ
انگار که در قلاب شهر صراف است

<p>بیانک چنگ مخومی که قصب سیر بقل کوش که ایام فتنه انگیز است که چو چشم صراحی زمانه خور است که موسم و سع و روزگار پر سیر است که صاف این سر خم جله فردی آسیر است که قطره اش سر کسری و تاج میر است</p>	<p>اگر چه باده فرج بخش و باد گلبرگ نیست صراطی چه و حریفی گرت بست فتنه در آستین مقع پیاله پنهان کن ز رنگ باده بشوید خرقه با از شک مجوی عیش خوش ازد و روزگار گون سپهر سهر بر شده پرویز نیست چنان نشان</p>
---	---

این کتاب در بیان معانی و اصطلاحات و کلمات است که در کتب دیگر نمانده است و در این کتاب به بیان معانی و اصطلاحات و کلمات پرداخته شده است و در این کتاب به بیان معانی و اصطلاحات و کلمات پرداخته شده است

و این کتاب در بیان معانی و اصطلاحات و کلمات است که در کتب دیگر نمانده است و در این کتاب به بیان معانی و اصطلاحات و کلمات پرداخته شده است و در این کتاب به بیان معانی و اصطلاحات و کلمات پرداخته شده است

این کتاب در بیان معانی و اصطلاحات و کلمات است که در کتب دیگر نمانده است و در این کتاب به بیان معانی و اصطلاحات و کلمات پرداخته شده است و در این کتاب به بیان معانی و اصطلاحات و کلمات پرداخته شده است

20

10/11/54

2

1997

کتابخانه

1992

مجلس

10

برای

19

2019

<p>عراق پارس گزینی شغور حافط</p> <p>یار بگن شمع شب افروز کاشانه است</p> <p>حالی خانه برانداز دل وین هست</p> <p>باد لعل لبش کز لب مادور رساد</p> <p>دولت صحبت آن شمع سعادت پتو</p> <p>سینه هر کسش افسونی معلوم نشد</p> <p>یار آن شاه دوش ماه رخ زهره بین</p> <p>آن می لعل که ناخبرده مرا کرد خراب</p>	<p>بیا که زلفیخدا و وقت تبریز است</p> <p>جان ما سوخت پرید که جانانیه است</p> <p>تا هم آغوش کرمی باشد و پنجه کیمیت</p> <p>لح روح که و پیمان ده پیمانیه است</p> <p>باز پرسید خدا را که پروا کیمیت</p> <p>که دل نازک او مایل افسانه است</p> <p>و ترکیبای که گوهر یکدکیمیت</p> <p>هنشین که و هم کاسه و پیما کیمیت</p>
<p>گفتم آه از دل دیوانه حافط بی تو</p> <p>زیر لب زنه نان گفت که دیوانیه است</p>	
<p>بنال لیل اگر بانست صراست</p> <p>دران چمن که نیسی دوز و طره دوست</p> <p>بیار باوه که رنگین کنیم جاذبه لعل</p> <p>نه بسته اند در توبه حالیا بر خیز</p> <p>سحر کرشمه و صباشن خواب بیدیم</p>	<p>که ماد و عاشق زاریم و کارماز است</p> <p>چه جای دم زدن تا فهای تا ماست</p> <p>که مست جام غروریم و نام هشیار است</p> <p>که تو بوقت گل از شقایق بیکار است</p> <p>زهی مراتب خوابی که نه بیدار است</p>

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

درد و دلش هم خوشی بود
بگریه می زدنگ
چو آنکه مست بزم
خود را می غفلت
به ستم نام آید
پوشاید یکنوازی
ای صاحب
هنوز زلف و باز
ست خنجر و شمشیر
خاک و کورده و جود
از آب و باران

۳۲
ماضی عشق پادشاهان لطیف نایاب کیفیت آن بی بد و نقص بابل خط جلالیت کبریا آن فی الجلیت طبع تاج

خیال لاف تو بختین کار خا مانست
لطیف نیست نهانی که عشق از خویش
جمال شخص چشم است لاف عارض جمال
آستان تو شکل تو ان رسید آرا
روندگان طریقت به نیم جو نخرند

که زیر سلطه فتن طریق عیار است
که نام آن لب لعل خط زنگار است
هنر از نکته درین کار و بار است
عروج بر فلک سر بر تی شوار است
قبای طلس آنکس که از هنر عار است

دش بنالہ میا زار و ختم کن حافظ
کرستگاری جاویدم آزارت

اگر چه عرض هنر پیش یار بی ادبیت
پرتی نهفته رخ و دیو در کرشمه و ناز
سبب پیرس که چرخ از چه سقلمه پرور
ازین چنین گل بنجار کس نجید آری
حسن بصره بلال از حبش صیبت از شام
جمال و قمر ز نور چشم هست مگر
دوامی در دو خدا کنون از ان مخرج جو
به نیم جو نخرم طاق خانقاه و زرباط

زبان خموش لیکن زبان پر از عربیت
بسوخت عقل حیرت کہ ارج پو لجمیت
کہ کام نجشی اور ابہانہ بی سببیت
چراغ مصطفوی باشر از ہدایت
ز خاک کہ ابوہلین چہ پو لجمیت
کہ در نقاب جامی پودہ عنایت
کہ در صراحی چینی و شیشہ جلالت
امرا کہ مصطفیہ ایوان پائی خمیت

۱۰۰
 تو رسوخ و خلقت
 ز بار استانی خاک مویست
 و عروج یک ملک مبرای آسان
 بی قدر و خفت
 نباشد ۱۱
 و دیگر استند زاری کند ازین
 چون عقل نیست کرایم چه
 که عجب است که هر رنج
 زیادت کند از کس ۱۲
 در زمین زینا که کل جید
 خاتم امر است چایده براف
 چرخ مصطفی خوار و بوی

همه سبب این غم مسقطی نثار
ست از روح و شرار ابوی سبک
است از نفس نامه ۱۱۵۵
از تو بخار سید ملامت
کرده و از دجل کدر خاک
منطقه بود مردم ناز
است ۱۱ سلسله مع
چیزی و نشین جلی بابت
ست ۱۱۵۵ بر باد کرم
طیب نفسین غیر خشک
شراره خاد خلاصه اینگون
خاتمه و رباب

بافتن
 غنیمت طلب
 گنجینه را بازی
 ست چای خمر
 وطن ستایان
 از منزل عشق و
 غنای خود که عبادت
 و تو را که در
 قفاغزان نیم
 ست مقام
 ظاهر برستان
 کمال عبادت
 غنایه و ریاضا
 غنای غنایه ای که کن

[illegible][illegible]

تذکرہ شریف

1950

100

مجلس شورای اسلامی

مجلس شورای اسلامی

100

وہاں سے لے کر

10

مجلس

...

عدد و چو تیغ کشد من سپر بیند از
 چو از کوی خرابات روی بر تالم
 ز ناله گریزند آتشم بخرمن سر
 غلام گرگن جاش آن سہی سر
 مباحث در پی آزار و هر چه خواهی کن
 عثمان کشیده روی پادشاه کشور
 عقاب رشاده است بال در پیش
 چنین که در بزم سودای راه می بینم
 که تیر ما بجز از ناله و آہی نیست
 ازین ہم بجان هیچ رسم و رانی نیست
 بگو بسوز که بر من برگ کاہی نیست
 که از شراب غرورش کسین گاہی نیست
 که در شریعت مانع ازین گناہی نیست
 که نیت بر سر اہی که داد و خواہی نیست
 کمان گوشه نشین و تیر اہی نیست
 بہ از حمایت لطف ام پناہی نیست

تخریبیہ دل حافظ برف و خال مد

کہ کارہای چنین حد ہر سیاہی نیست

<p> خبر دل شفتنم دوست از قیابان نهفتنم دوست باتو تار و دوختنم دوست دشمنانم دوست که سحر که گفتنم دوست </p>	<p> حال دل بافتنم دوست طمع خام بین که قصه فاش شعب ری چنین غریز و نصیب و ده که دزدانه چنین نازک ای صبا بشم مدد فرمای </p>
---	--

عدد و چو تیغ کشد من سپهر بیدارم
 چو از کوی خرابات روی بر تارم
 زمانه گر ز بند استم بجز من
 غلام گر من جاش آن سحر
 مباحش در پی آزار و هر چه خواهی کن
 عنان کشیده روی پادشاه کشور کن
 عقاب رکشاده است بال در هوش
 چنین که در همه سودای راه می بینم
 که تیر مابجز از ناله و آهی نیست
 اگرین هم بجهان هیچ رسم و رایی نیست
 بگو بسوز که بر من برگ کا هی نیست
 که از شراب غرورش بکس گاهی نیست
 که در شریعت مانع ازین گناهی نیست
 که نیت بر سر اهی که داد خواهی نیست
 گمان گوشه نشینی و تیر آهی نیست
 به از حمایت لطف ام پناهی نیست
 خزینه دل حافظ بزل و خال مد
 که کارهای چنین حد هر سیاهی نیست
 حال دل با گفتنم دوست
 طمع خام بین که قصه فاش
 شکر ری چنین عزیز و شیرین
 وه که در دانه چنین نازک
 ای صبا اشکم مد فرمای
 خبر دل شغفتم دوست
 از قیام نهفتنم دوست
 با تو تار و روستنم دوست
 در شب تار تنم دوست
 که سحر شگفتنم دوست
 که در دانه چنین نازک
 ای صبا اشکم مد فرمای
 خبر دل شغفتم دوست
 از قیام نهفتنم دوست
 با تو تار و روستنم دوست
 در شب تار تنم دوست
 که سحر شگفتنم دوست

چند بیت از کلام مولانا

حافظ چو آب لطف ز نظم توی چکد غیری چگونه نکته تواند بران گرفت	نسیم موی تو پیوند جان آگه ماست هنر اویوسف مصری قناده در چه ماست جمال و پیره تو حجت مو جه ماست گناه بخت پریشان دست کوته ماست فلان گوشه نشینان خاک در گه ماست بیشده در نظر طایفه مرفه ماست	خیال روی تو در هر طریق همزه ماست بین که سبب نندان او چه میگوید برعم مدعیانی که منع عشق کنند اگر زلفت دراز تو دست ناز ماست بحاجب در خلوت سراے خاص کج بصورت از نظر ما اگر چه محبوب ماست
اگرچه شالی حافظ در سه زندکیش که سالهاست شتاق در میان هست	صراحی می ناب سفینه غزل است پیا که گیر که عمر غریزی بدل است ملات علما هم ز علم نه عمل است جهان کجا جهان ثبات عمل است عقل سلیم و عمر حسن عمل است	درین زمانه فقهی که خالی از عمل است جز توده رو که گذرگاه عافیت است نه من بی عملی در جهان اولم و پس بچشم عقل بین در جهان چه کسب است ولم امید خواندن عقل می شود است

اگر زلفت تو بکشد
بانی که کلاه تو
ست از کون تو ای
نیت من
اگر چه غلبه من
نظر ما سبب
چون سبب شکر
بجای تو خجسته
خطوات تو
مجموعه اگر چه
کمال از این شعر
مجموعه از این
مجموعه از این
اینها را بوی
نقطه خطاب
بفیب است
مولای غزل
نمان آن بقی
که خالی از عمل
و حال باشد
مکملی غزل
و بیام غزل
ست

نظم مولانا

۴۸
۱۵
۶۰
۷۰
۸۰
۹۰
۱۰۰
۱۱۰
۱۲۰
۱۳۰
۱۴۰
۱۵۰
۱۶۰
۱۷۰
۱۸۰
۱۹۰
۲۰۰

فصلت فیروز و دولت
سویں

نہانی یعنی انہیں مستثنیٰ
انہیں بیک وقت دیکھنا
تو درجہ زمان اور
ہیشہ رخا

۱۵/۱۰/۱۳۵۷

وہابیہ کی روایت

19

100

بسم الله الرحمن الرحيم

کتابخانه

١٠٠

۱۰۰

مجلس

100

١٠٠

10/16/84

10

CHURCH

1944

ارقمست ازلی چرخ سیه بختان
 بگیر طره طالع و قصه مخوان
 خطل پذیر بود هر بنا که می بین
 بخت شوخی نکرد شفید این مثل است
 که سخن ترا شیر زهره و حل است
 اگر بنای محبت که خالی از خطل است

بہج دور نخواہند یافتہ تیارش

چند کلمه حافظ ماست یاد ازل است

دل و دیم شد ذلیله بسلامت به خاست
 که شنیدی که درین بزم دمی خوش نشستی
 شمع گزان لبخند آن زبان لافی زد
 در چمن باد بهاری ز کنار گلستان
 مست بگذشتی و از خاوتیان ملکوت
 پیش ز قمار تو بارنگرفت از خجالت

حافظ اشرفی خرقہ منازک خان سی

کتابخانه آیت الله العظمیٰ خراسانی

رومی تو کس نه دیو نه اهرت رقیب هست	در غنچه منور و صدفت عنایست هست
اگر آدم کبوی تو چندان غریب نیست	چون من دین یار نه ازان غریب هست

11/11/11

سید محمد علی حسینی

<p>هر چند دورم از تو که دور از تو کس مباد در عشق خانقاه و خرابات شرط است آن جا که کار صومعه را جلوه میدهد عاشق که شد که یار بجالش نظر نکرد</p>	<p>لیکن امید وصل تو ام غنای هست هر جا که هست پر تو می حبیب هست تا قوس و دیو را به نام صلیب هست ای خم آبه در دمیست گریه طیب هست</p>
<p>فریاد حافظ این همه آخر بزم نیست هم قصه غریب حدیثی عجیب هست</p>	
<p>ساقی آمدن عید مبارک بادت در شگفتی که درین بیت ایام فراق برسان بندگی دختر ز گوید بر آس شادی مجلسیان در قدم و قدم چشم بدور کزین تفرقه خوش باز آورد شکر ایزد که ازین باد خزان خننه نیفت</p>	<p>وان بخواه عید که کردی ز رود از نیادت بر گرفت ز حریفان دل وین میدادت که دم هست ماکر در بند آزادت جای غم باد بهر آن که نخواهد شادت طالع نامور و دولت مادر زادت بوستان سمن و سر و گل و شمشادت</p>
<p>حافظ از دست ه صحبت آن کشتی کوه ورنه طوفان حوادث بر و نیادت</p>	
<p>ساقی بسیار باده که ماه صیام فرست</p>	<p>درده قحج که موسم ناموس و نام رفت</p>

در ظاهر این شعر
جایز نیست
در ظاهر این شعر
جایز نیست
در ظاهر این شعر
جایز نیست
در ظاهر این شعر
جایز نیست

نیز از بند و فاسد
چلیک گویند که در شایان
نیز از بند و فاسد
چلیک گویند که در شایان
نیز از بند و فاسد
چلیک گویند که در شایان
نیز از بند و فاسد
چلیک گویند که در شایان

که کرده بودی در روز
خوشی کن و غم نماند
که کرده بودی در روز
خوشی کن و غم نماند
که کرده بودی در روز
خوشی کن و غم نماند
که کرده بودی در روز
خوشی کن و غم نماند

و این را باده
نیمه ای از شایان
و این را باده
نیمه ای از شایان
و این را باده
نیمه ای از شایان
و این را باده
نیمه ای از شایان

۱- شکرگزار و شکر
 ۲- شکرگزار و شکر
 ۳- شکرگزار و شکر
 ۴- شکرگزار و شکر
 ۵- شکرگزار و شکر
 ۶- شکرگزار و شکر
 ۷- شکرگزار و شکر
 ۸- شکرگزار و شکر
 ۹- شکرگزار و شکر
 ۱۰- شکرگزار و شکر

مجلس شورای اسلامی

کتابخانه عمومی

گروہی ای بک

پیشکش کنندہ

دارد و در این باره
نزدیکاً ۱۲۰۰ نفر
در این باره

زمان کار عاشقانه
شوق و اشتیاق

ایک نیا دور

عبدالله بن محمد بن عبدالمطلب

این بر زمین از صحرای

من بهمان راه می روم

موسیٰ روشن گوشتی

دانشگاه تهران

حکومت یمن

فصل اول در بیان کلیات

افزون یافته

المطبعة

(Handwritten Persian notes at the bottom of the page)

آید بوی محبت بشاش زسد
در گلستان ارم و دوش چو از لطف هوا
گفتم ای منجم جام جهان بنیت کو
سخن عشق نه آن ست که آید زبان
هر که خاک درخشان بر خسار زلفت
زلف نیل ز نیم سحری می آشفست
گفت افسوس که آن دل سپید انجفت
ساقیای ده و کوتاه که این گفت و شنفت

اشک حافظ فردوس بر بیا انداخت
چه کند سوز غم عشق نیا رست نهفت

گرز بخت زلف مشکین خطائی رفت
 برق عشق از خمرن بشمینه نوشی بخت
 گردلی از غمزه دلدار بار سبزه
 در طریقت بخش خاطر نباشدی بسیار
 عشق بازی را تحمل بایستی پایدار
 از سخن چینیان ماله تپاید آید ولی

در زهن دی شهاب را جفا می رفت
 چو شاه کامران گر برگدائی رفت
 و سیان جان جهان با جرائی رفت
 کبر و رکیب بی عین صفائی رفت
 گر بلائی بود و دیگر خطائی رفت
 چون سیان غنشینان با جرائی رفت

عجباً فقط گو من ابد که رفت از خاقت
پای آزادان چندی گریخت

لیکونی میسکده سرا لکی که رفته است در دگر زدن اندیشه تباه است

[illegible]

میرزا دانیال بن علی بیگلر
که عبارت از این است
و معرفت است از این
که را با این است
و معرفت است از این
که را با این است
و معرفت است از این
که را با این است

[illegible]

در این کتاب که در این روزگار
 نوشته شده است و در این روزگار
 در این کتاب که در این روزگار
 نوشته شده است و در این روزگار

<p> خاک است که در پایم افتاده است از سر کوی تو زبان روایم افتاده است بر مریکه دیدم که می افتاده است </p>	<p> دل من چون می توانی منو جان همچو گرد این تن خاکی نتواند بر جان آنکه خرد کعبه تقاشتن از یاد است </p>
<p> حافظم شده ابدت احسان عزیز اتحاد است که از عهد قدیم افتاده است </p>	
<p> و اندران که گوناخشان نامهای ارادت گفت با رجله معشوق این کار داشت پادشاه کامران بود از گدایان ارادت ست شست چون ستی از عالم اسرار داشت خرم آن که زار نیتان نعت خود ارادت کین همه نقش مجرب گرویش کار داشت شیخ شمعان غرقه بر خایه خار داشت ذکر تسبیح ماک در حلقه زار داشت </p>	<p> لبی بر گل خوشتر از زعفران داشت گفتش و عین وصل این ناله و فریاد داشت یار اگر نشست با نیر ستای احقران عارفی کو سیر کرد اندر صفا نامی داشت در بیکر و نیاز و عجز ما با حسن دوست خیر بار کلسان نقاشین جان فشان داشت گرم بر راه عشقی فکر بد نامی مکن وقت آن شیرین قلند خوش که با طوار داشت </p>
<p> چشمم حلقه ازیر بام قصران جو داشت شیوه جنات تجری تحتها لاله نار داشت </p>	

در این کتاب که در این روزگار
 نوشته شده است و در این روزگار
 در این کتاب که در این روزگار
 نوشته شده است و در این روزگار
 در این کتاب که در این روزگار
 نوشته شده است و در این روزگار
 در این کتاب که در این روزگار
 نوشته شده است و در این روزگار

در این کتاب که در این روزگار
 نوشته شده است و در این روزگار
 در این کتاب که در این روزگار
 نوشته شده است و در این روزگار

[illegible][illegible][illegible]

آن دم که دل بشوق دی خوشی بوی
مار باغ عقل ترسان می یار
چشم خود بر پس که مارا که مسکینه
روشن بچشم پاک توان دیدن طالع
در کار خیر حاجت میج استخاره نیست
کان شهنشه در لایط میج کار نیست
جانا گناه طالع و جرم ستاره نیست
هر دیده که جابلوه آن ماهیار نیست
چون آه گنج بر بهر کس آشکار نیست
فرصت شمر طایفه زندی که این نشان

گرفت در تو گریه حافظ بی هیچ روی
چیز آن آن دم که کم از سنگ خار نهبت

چه لطف بود که ناگاه رتبه قلمت
 بنوک خامه رقم کرده سلام مرا
 گویم از من بیدل بسو کردی یاد
 مرا ذلیل گردان بشکر این نعمت
 بیا که تا سر زلفت قرار خواهم کرد
 ز حال نادلت آگه شود مگر وقتی
 روان نشسته مارا بجزعه دریاب
 صبا ز روی تو باهر گلی حدیثی کرد

[illegible][illegible][illegible]

ودم مقیم در تست حشرش میدار
 بشکر آنکه خداوند شسته است محترمت
 همیشه وقت توای صی صبا خوشن باد
 که بان عاشق دل خسته زنده شد بدست
 کین گاهت تو خوش نیریزی حافظ
 لکن که گرد بر آید ز شتره حدیث
 زگره مردم چشمش شسته ز خون است
 بیا لعل لب و چشمش می گشت
 در شرق سر کوی آفتاب طلعت تو
 حکایت لب شیرین کلام فریاد است
 ودم بجو که قدرت همچو سرود بوی است
 زود و ربا ده بجان رستی سان باقی
 از آن زمان که زدم برفت یار عزیز
 چگونه شاد شود اندرون نیمه گیم
 ز بخودی طلب یار یکد جا حفظ
 پیوستی که طلب گان گنج قارون است
 در این یار لوازم شکریت با شکایت
 اگر که تدان عشقی خوش بشنوا این حکایت

[illegible]

[illegible]

مجلسه توحید و اخلاص
در روز پنجشنبه
ساعت شامگاه
بازگشایی شد
و در این مجلس
تلاوت قرآن مجید
و مدح ائمه اطهار علیهم السلام
و سخنرانی در باب اخلاق
و تهجد و نماز
و دعا و ذکر
و غیره
به عمل درآمد

<p>ای آنکه بقبر رویانم زنی ارغشت درویش مکن ناله ز شمشیر اجبا در غرقه زن آتش که خم ابروی سست حاشا که من از جور و جفای تو بنالم</p>	<p>ما با تو نداریم سخن خیر و سلامت کاین طائفه از گشته ستانده عزت بر می شکند گوشه محراب امانت بیدار لطیفان همه لطفت و کرمیت</p>
<p>کوته ننگد بحث سر زلف تو حافظ پیوسته شد این سلسله تار در قیامت</p>	
<p>ساقیم حضرت وی آب حیات باد تمخ از لب شیرین لبان چون دم جیسی نسیم در لطف جز آب آتشین یعنی شراب روزی مابین که از دیوان عشق شاد باداد روح آن رندی که او</p>	<p>توبه از می چون کنم هیات باست در خلاوت می برد آب از نبات مرده صد ساله را بخشه حیات حل نمیکرد مرا این مشکلات جز می تهران نشد مرا برات بر سر کوی معنایا بد وفات</p>
<p>حاصل عمر تو حافظ در جهان باو ده صافیت باقی تراست</p>	
<p>شرابی از لبش چشیدم و برت</p>	<p>روی میگیرم او سیرندیدم و برت</p>

[illegible]

طریقہ سید احمد علی شاہ کاشانی

در او نام عشق خفته است / در او نام کفر و دین است
 در او نام حقیقت است / در او نام خیال است
 در او نام حیات است / در او نام مرگ است
 در او نام نور است / در او نام تاریکی است
 در او نام حقیقت است / در او نام وهم است
 در او نام حقیقت است / در او نام بخت است
 در او نام حقیقت است / در او نام کبر است
 در او نام حقیقت است / در او نام تواضع است
 در او نام حقیقت است / در او نام غرور است
 در او نام حقیقت است / در او نام فروتنی است
 در او نام حقیقت است / در او نام کبر است
 در او نام حقیقت است / در او نام تواضع است
 در او نام حقیقت است / در او نام غرور است
 در او نام حقیقت است / در او نام فروتنی است

<p> ز کارستان و یکتا این است حدیث غمزه ات سحر بین است که در عاشق کشتی سحر آفرین است که چرخ بهفتش مفتاح زمین است حسابش با کرامات کاتبین است که دایم با کمان اندر کمین است چه جای آب گمان ما معتین است که دل برد و کون در بندین است </p>	<p> خم زلف تو دام کفر و دین است جالت معجز حسن است لیکن بران چشم سیه صد آفرین باد عجب است راه عشق هیهات تو پنداری که بد گرفت جان برد ز چشم شوخ تو کی جان توان برد بست را آب حیوان گفتم اما مشوای جان کید لفتش را مین </p>
<p> از جام عشق می نوشید حافظ مدتش مستی لندی ازین است </p>	
<p> بشکست عهد ما و از یونچ غم داشت افکند کشت حرمت صید داشت حاشا که ز هم جور و طریق ستم داشت هر جا که رفت هیچ کسش خرم داشت انکار ما کن که چنین جام جم داشت </p>	<p> دیدی که یار جز سر جو رو ستم داشت یار ب میگرش ارچه دل چون کبوترم بر شش بجواز بخت بد آمد و گرنه یار دل این همه جفا که بخاری کشید از ساقی بسیار باوه و بامدعی بگو </p>

در او نام حقیقت است / در او نام کبر است
 در او نام حقیقت است / در او نام تواضع است
 در او نام حقیقت است / در او نام غرور است
 در او نام حقیقت است / در او نام فروتنی است
 در او نام حقیقت است / در او نام کبر است
 در او نام حقیقت است / در او نام تواضع است
 در او نام حقیقت است / در او نام غرور است
 در او نام حقیقت است / در او نام فروتنی است
 در او نام حقیقت است / در او نام کبر است
 در او نام حقیقت است / در او نام تواضع است
 در او نام حقیقت است / در او نام غرور است
 در او نام حقیقت است / در او نام فروتنی است
 در او نام حقیقت است / در او نام کبر است
 در او نام حقیقت است / در او نام تواضع است
 در او نام حقیقت است / در او نام غرور است
 در او نام حقیقت است / در او نام فروتنی است

در او نام حقیقت است / در او نام کبر است
 در او نام حقیقت است / در او نام تواضع است
 در او نام حقیقت است / در او نام غرور است
 در او نام حقیقت است / در او نام فروتنی است
 در او نام حقیقت است / در او نام کبر است
 در او نام حقیقت است / در او نام تواضع است
 در او نام حقیقت است / در او نام غرور است
 در او نام حقیقت است / در او نام فروتنی است

[illegible]

هر ره روی که ره بحر تحمیل درش نبرد	مسکین بی داد می رده در جرم بنداشت
خوش وقت ریز سبت که دنیا و آخرت	بر باد داد و دیو هیچ غم از پیش و کم بنداشت

حافظ بروجردی فصاحت که مدعی
نایب پیش از من نبود و خبر نیز بهم ندانست

بروای نه ابد و دعوت نکند سوییشت
یکتگی از خرمین هستی نتواند برداشت
تو و تسبیح و مصحف و قرآن و پرورد
سهم از می کن ای صوفی صافی که حکیم
صوفی صافی نهشتی نبود زانکه چون
لذت از خور بهشت و لب خوش نبود

که خدا در ازل از بهر بهشتی نه سرشت
هر که در راه فنا و رهی فانی گشت
من و پیچانه و ناخوش و ره در گزینشت
در ازل طینت ما از عیاف سرشت
خرقه در میکده باطن من می ناب بهشت
هر که او دهن معشوق حق دازد بهشت بهشت

یکی از هنر من استی نتواند برداشت
تو تسبیح و مصحف و قرآن و کلام
منم از من کن ای صوفی صافی حکیم
صوفی صافی هستی نبود زانکه چمن
لذت از نور هستی و لب خوش نبود

三

هر که در راه فنا و رفق و انیت
من و میخانه و ناموس مرا در گزشت
دراز لطیف و دلازمی صاف شست
خرقه در میکدها زین می ناب شست
هر که او دهن مشوق و داز و شست

میں نے

دراز طینت د از می و شربت
خرقه در میکده از این می ناب بهشت
هر که او دهن مشوق خوار و مست بهشت

نہ

خرقه در میکده مارین موانب بهشت
هر که او دهن مشرق و خوار و مشیت

1

سرکه اودین مشرق و قی و از رویش

حافظ الطبق قی ربات و عیال
باش فراغ ز غم و دوزخ و شادی

<p> ای نسیم سحر آرا گم یار کجاست ششبارست زده وادی لیلین پیش هر که آمد بجهان نقش خرابی دارد </p>	<p> منزل آن مستی کش عیار کجاست آتش طرب کجا و خد دیدار کجاست در خرابات پیرید که هشیار کجاست </p>
---	---

شش پارسه وادی این پیش
هر که آمد بجان شش خرابی دارد

آتش طبرکجا و دیر کجاست
در خرابات پیرید که ہشیار کجاست

[illegible][illegible]

کیا تم بچو گے
 فخرین باد او فرخا
 در وقت شورش دلی
 در سال طغیان سوار
 که جان و مال را از دست
 غارت می کنی بکاست
 که از عالم دران
 بطریق غلبه و استیلا
 غارت کنی از تمام
 کبری در اوصاف
 طغیان و غارت
 که درین
 دیوان
 فخرین باد او فرخا
 در وقت شورش دلی
 در سال طغیان سوار
 که جان و مال را از دست
 غارت می کنی بکاست
 که از عالم دران
 بطریق غلبه و استیلا
 غارت کنی از تمام
 کبری در اوصاف
 طغیان و غارت
 که درین
 دیوان

<p>نکته است نهی محرم هر ارکاست ما کجا نیم نصیحت گریه کار کاست خود پیری تو که آن عاشق غمخوار کاست عیش بی دوست میان تو و کجا کاست دل ناگوشه گرفت بر بی مدار کاست یار تر ساجیه کو حسانه خار کاست</p>	<p>آنگس است اهل بشارت که اشارت هر سرسوی مرا با تو هزاران کارست عاشق خسته ز در غم هر تو بخت باده و مطرب گل حمله میاست عقل دیوانه شد آن سلسله سبکین کو دلم از صومعه و صحبت شیخ خست</p>
--	---

لکھا فیل از باد خزان در چمن هر مرغ
 فکر مقول بفر ما گل بی خار کاست

<p>تابان آن پیشان تو بی چیزی نیست کاین شکر کرد و نکران تو بی چیزی نیست زیر لب چاه رخندان تو بی چیزی نیست در کمان ناو که فرگان تو بی چیزی نیست ای دل بینا از افغان تو بی چیزی نیست ای گل بر چاک گریبان تو بی چیزی نیست حافظ این یار گریان تو بی چیزی نیست</p>	<p>خواب آن ز گرسن قان تو بی چیزی نیست از کشت شیر و آن بود که من می گفتم چشمه آب حیات است در آنست جان درازی تو باد که یقین می کنم مبتلائی نعمت و محنت و اندوه و غم دوش باد از سر کوی گنگستان گشت در عشق از چهل از خلق تنان میداد</p>
--	---

فخرین باد او فرخا
 در وقت شورش دلی
 در سال طغیان سوار
 که جان و مال را از دست
 غارت می کنی بکاست
 که از عالم دران
 بطریق غلبه و استیلا
 غارت کنی از تمام
 کبری در اوصاف
 طغیان و غارت
 که درین
 دیوان
 فخرین باد او فرخا
 در وقت شورش دلی
 در سال طغیان سوار
 که جان و مال را از دست
 غارت می کنی بکاست
 که از عالم دران
 بطریق غلبه و استیلا
 غارت کنی از تمام
 کبری در اوصاف
 طغیان و غارت
 که درین
 دیوان

فخرین باد او فرخا
 در وقت شورش دلی
 در سال طغیان سوار
 که جان و مال را از دست
 غارت می کنی بکاست
 که از عالم دران
 بطریق غلبه و استیلا
 غارت کنی از تمام
 کبری در اوصاف
 طغیان و غارت
 که درین
 دیوان

بناظر روی تو صاحب است بر اندولی
 اشک غماز من بر آید چه عجب
 کمین من بسته چه بندی که زهر
 تا بهمن نشیند ز سیمت گروی
 آدم از شام سر زلف تو سر جانزند
 من ازین طالع شوریده بر نجم در نه
 از خیال لب نشین تو ای چشمه زوش
 آب چشمم که بر منست خاک درت
 از وجود آن قدرم نام نشانید که هست
 شیر در باد عیش تو رو باه شود
 زمین دل شده از دست تو خون حکم
 از سر کوی تو رستن نتوانم گامی
 تو خود ای شعله رخنده چه داری دور
 مصلحت نیست که از پرده برون افکند
 بجهت این نکته که حافظ از تو ناخوشد

سر گریوی تو در سیاهی کنیت
 نخل از کرده خود پرده دری کنیت
 بر میان دل و جانم کمی کنیت
 سیل اشک از نظرم بگذری کنیت
 با صبا گفت شنیدم سحر کنیت
 بهره مند از سر کوی تو کنیت
 عرق آب عرق کنون شکری کنیت
 زیر صندنت او خاک دری کنیت
 ورنه از ضعف در انجا اثری کنیت
 آه ازین راه که در وی خطری کنیت
 از غم عشق تو پر خون جگری کنیت
 ورنه اندر دل بیدل سفری کنیت
 که کباب از حرکاتت جگری کنیت
 ورنه در مجلس ندان خبری کنیت
 در سر پای وجودت هنری کنیت

از روی تو صاحب است بر اندولی
 اشک غماز من بر آید چه عجب
 کمین من بسته چه بندی که زهر
 تا بهمن نشیند ز سیمت گروی
 آدم از شام سر زلف تو سر جانزند
 من ازین طالع شوریده بر نجم در نه
 از خیال لب نشین تو ای چشمه زوش
 آب چشمم که بر منست خاک درت
 از وجود آن قدرم نام نشانید که هست
 شیر در باد عیش تو رو باه شود
 زمین دل شده از دست تو خون حکم
 از سر کوی تو رستن نتوانم گامی
 تو خود ای شعله رخنده چه داری دور
 مصلحت نیست که از پرده برون افکند
 بجهت این نکته که حافظ از تو ناخوشد
 سر گریوی تو در سیاهی کنیت
 نخل از کرده خود پرده دری کنیت
 بر میان دل و جانم کمی کنیت
 سیل اشک از نظرم بگذری کنیت
 با صبا گفت شنیدم سحر کنیت
 بهره مند از سر کوی تو کنیت
 عرق آب عرق کنون شکری کنیت
 زیر صندنت او خاک دری کنیت
 ورنه از ضعف در انجا اثری کنیت
 آه ازین راه که در وی خطری کنیت
 از غم عشق تو پر خون جگری کنیت
 ورنه اندر دل بیدل سفری کنیت
 که کباب از حرکاتت جگری کنیت
 ورنه در مجلس ندان خبری کنیت
 در سر پای وجودت هنری کنیت

از روی تو صاحب است بر اندولی
 اشک غماز من بر آید چه عجب
 کمین من بسته چه بندی که زهر
 تا بهمن نشیند ز سیمت گروی
 آدم از شام سر زلف تو سر جانزند
 من ازین طالع شوریده بر نجم در نه
 از خیال لب نشین تو ای چشمه زوش
 آب چشمم که بر منست خاک درت
 از وجود آن قدرم نام نشانید که هست
 شیر در باد عیش تو رو باه شود
 زمین دل شده از دست تو خون حکم
 از سر کوی تو رستن نتوانم گامی
 تو خود ای شعله رخنده چه داری دور
 مصلحت نیست که از پرده برون افکند
 بجهت این نکته که حافظ از تو ناخوشد
 سر گریوی تو در سیاهی کنیت
 نخل از کرده خود پرده دری کنیت
 بر میان دل و جانم کمی کنیت
 سیل اشک از نظرم بگذری کنیت
 با صبا گفت شنیدم سحر کنیت
 بهره مند از سر کوی تو کنیت
 عرق آب عرق کنون شکری کنیت
 زیر صندنت او خاک دری کنیت
 ورنه از ضعف در انجا اثری کنیت
 آه ازین راه که در وی خطری کنیت
 از غم عشق تو پر خون جگری کنیت
 ورنه اندر دل بیدل سفری کنیت
 که کباب از حرکاتت جگری کنیت
 ورنه در مجلس ندان خبری کنیت
 در سر پای وجودت هنری کنیت

کس نیست که افتاد آن زلف و نمایت
 روئے تو مگر آنکه لطف الهیت
 زاهد و هم تو نبوی تو زهی روی
 برگشت طلبد شیوه چشم تو زهی چشم
 از بهر خدا زلف میارای که مارا
 بازای کبی روی تو ای شمع لاف
 دی می شد گفت صناعه بجا آرد
 تیمار غریبان سبب که جمیل است
 چون چشم تو دل می برد از گوشه نشینان
 اگر بیرون مرشد باشد چه تفاوت
 گفتن بر خورشید که من چشمم نورم
 عاشق چه کند که نخورد تیر ملامت
 در صومعه زاهد و در خلوت عابد

در گه زنی نیست که دای زبانیست
 حقا که چنین است درین دمی زبانیست
 هیچش ز خدا شرم و ز روی تو حیاتیست
 مسکین خورش از سر در دیده حیاتیست
 شب نیست که صد عربه با با دوست
 در زم حرفیان اثری نور و ضیاتیست
 گفتا غلط ای خواجه درین عهد غایت
 جانا مگر این قاعده در شهر شمایست
 دنبال تو بودن گنه از جانب مایست
 و هیچ سری نیست که سری خدا نیست
 دانسته بزرگان که سزاوار شمایست
 بایچ دلاور سپهر قضا نیست
 جز گوشه ابروی تو محراب غایت

آورد

آورد

ای خنگ برده بخون دل حافظ
 فکر تگر از غریب قرآن خدا نیست

کس نیست که افتاد آن زلف و نمایت
 روئے تو مگر آنکه لطف الهیت
 زاهد و هم تو نبوی تو زهی روی
 برگشت طلبد شیوه چشم تو زهی چشم
 از بهر خدا زلف میارای که مارا
 بازای کبی روی تو ای شمع لاف
 دی می شد گفت صناعه بجا آرد
 تیمار غریبان سبب که جمیل است
 چون چشم تو دل می برد از گوشه نشینان
 اگر بیرون مرشد باشد چه تفاوت
 گفتن بر خورشید که من چشمم نورم
 عاشق چه کند که نخورد تیر ملامت
 در صومعه زاهد و در خلوت عابد

در

کس نیست که افتاد آن زلف و نمایت
 روئے تو مگر آنکه لطف الهیت
 زاهد و هم تو نبوی تو زهی روی
 برگشت طلبد شیوه چشم تو زهی چشم
 از بهر خدا زلف میارای که مارا
 بازای کبی روی تو ای شمع لاف
 دی می شد گفت صناعه بجا آرد
 تیمار غریبان سبب که جمیل است
 چون چشم تو دل می برد از گوشه نشینان
 اگر بیرون مرشد باشد چه تفاوت
 گفتن بر خورشید که من چشمم نورم
 عاشق چه کند که نخورد تیر ملامت
 در صومعه زاهد و در خلوت عابد

بخدمت عالیجناب
خانہ سازندہ و بنیاد
دارالافتاء

دوام مرغانی
دوام مرغانی
دوام مرغانی

خط و خال کتب
مستوفیات کتب
عشق و محبت

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

12-13-68

رواق نظر چشم من اشیا را زنت
بلطف خیال و خط از عارفان بودی دل
دلت بصل گل ای بلبل چمن خوش باو
علاج ضعف دل با بلبلالت کن
به تن مقصرم از دولت ملازمتت
چه جای من که بلرز و سپر شنبه باز
من آن نیم که دهم نقد دل به رشوخی
تو خود چه لعلی ای شهسوار شیرین کار

گرم ناموس رود که خانه خایه است
لطیفهای عجب زیرم و دانه است
که در چین به گلبانگ عاتقانه است
که آن فرخ یاقوت در خزانه است
ولی خلاصه جان خاک آستانه است
ازین خیل که در بانه بهانه است
در حسره نه بهر تو نشانه است
که توشه چو فلک نام نازمانه است

این عبارت شریف می باشد

سرود مجلس است اکنون فلک قصه آورد
که شعر حافظ شیرین سخن ترا نه است

توضیحات این کتاب
مفید است

ساقی بشیما که بار زرخ پرده برگرفت
آن شمع سرگرفته در گهره بر فروخت
آن عشوه داد عشق که مفتی زده برفت
ز نهار زین عبارت شیرین دلفریب
بار غمی که خاطر ما خسته کرده بود

کار چرخ خلوتیان باز در گرفت
وان پیر سالخورده جوانی ز سر گرفت
لعل لطف کرد و دست که دشمن چرخ گرفت
گوئی که پسته تو سخن در شکر گرفت
عیسای می خدا بفرستاد و برگرفت

۳۰۴

[illegible]

عشق در دولت خدا
 این که آن عشق را
 شعله و نور الهی
 همه را نور و عشق
 روحی نهاده
 از تعلیمات مشرق
 عبودیت الهی را
 معنی نموده
 طریقی در معرفت خدا
 وصال پیدا کرده
 جان در معرفت او
 گشته یقینان
 نور پرده معرفت را
 طریقی سالی پاک کرده
 کمال یافته

[illegible]

چون تو در آمدی پی کار دیگر گرفت	هر ستر و قد که بر نه خور حسن می فروخت
کوته نظری بین که سخن مختصر گرفت	زین قصه هفت گنبد افلاک صدا

اول مرد
مرد قادر نیست تا مردم تو جان فزون را در کار خود
دانش کم بین او رسد عیال هم
منه عیال
۵۰
۲۶

از روز اول
ست از روز اول
تاریخ گذشته بود که
پیشانی این سلسله
انجام پذیرفته است
که در این وقت در
گروه سلسله مردم
فردی که در این
دنی نورانی و دریا
عشق می کرد
مردن و دست یار
چونگاه
پروان
آن وقت
سیدم که در آن
که در آن
جان نازیک
آتش که
چون مرد
مردن و در
چون سید
و آن که

از روان بخشی عیسی نغم پیش تو دم منکه از آتش سو دای تو آهی نغم و ز اول که سز زلفت تو دیدم گفتم	از آنکه در روح قرانی چو دست قادت کی توان گفت که بشارع دلم صابر که پریشانی این سلسله را آخریت
سرپونند تو تنها دل حافظ است کیست آن کش سرپونند تو در خاطر	
بی مهر خست و زمرانور نمانده است همگام و دای تو ز بس گریه که کردم من بعد چه سود از قدی رنج کند و دست سیرفت خیال تو ز چشم من میگفت نزدیک شد آن دم که رفیقان تو گویند و وصل تو جل از سرم دور بین داشت صبر است مرا چاره ز حیران تو لیکن در حیرت تو گر چشم مرا آب نماند	وز عمر مرا خبر شب بخور نمانده است دور از رخ تو چشم مرا نور نمانده است کز جان متقی در تن بخور نمانده است ایهات ازین گنج خسته محمور نمانده است دور از درت آن خسته بخور نمانده است از دولت تیر تو کنون نور نمانده است چون صبر توان کرد که مقدر نمانده است اگوخن جگر ریز که معذور نمانده است
حافظ نغم از گریه پر دخت بجنده تا تم زده را داعیه سور نمانده است	

[illegible]

آن یزدانی در خورشید و ماه و روز
 در آن طالبان است و در آن
 در آن یزدانی در خورشید و ماه و روز
 در آن طالبان است و در آن

<p>نمها همه در جوش و خروشند از وی همه تی و غرورست شرح شکستن لاف خم اندر خم جانان بار دل مجنون و خم طریلیست بر دوخته ام و دیو چو بازار همه علم رازیکه بر خلق نهفته گفتم در کعبه کوی تو هر آنکس که در آید</p>	<p>وان می که در انجاست حقیقت است وز ما همه بیچارگی و عجز و نیاز کوه نتوان کرد که این قصه در آید رخساره محمود و کف پای ایاست نادیده من رخ زیبای تو بخت بادوست گویم که او محرم راز از قبله ابروی تو درین کار است</p>
<p>میرنجش میردی کا ندر سرایمیت گفته بودی کنی میری شیم این جلیت عاشق مجور محمود بت ساقی کجاست ای که عمری شد که تا بیمارم از مرگان گفته لعل منست هم در دنجشیم شفا خوش خرامان میری شیم باز روی تو</p>	<p>ترک خویش می خرامی پیش بالامیت خوش تقاضا میکنی پیش تقاضامیت گو خرامان شو که پیش من در عنایمیت تو گاهی کن که پیش چشم شملامیت گاه پیش در دو که پیش مرا و انمیت دارم اندر خرمی ال نکه در پامیت</p>

آن یزدانی در خورشید و ماه و روز
 در آن طالبان است و در آن
 در آن یزدانی در خورشید و ماه و روز
 در آن طالبان است و در آن
 در آن یزدانی در خورشید و ماه و روز
 در آن طالبان است و در آن
 در آن یزدانی در خورشید و ماه و روز
 در آن طالبان است و در آن

نورشت که در آن جهان
 که در آن جهان نورشت

[illegible]

اگر چای حافظ اند خلوت صل تو نیست
ای همه جای تو خوشنیش تو هر جا هست

کنون که میشد از بوستان نسیم بهشت
چمن حکایت اردی بهشت میگویی
بی عمارت دل کن که این جهان خراب
و قاصد مجوی ز دشمن که پرتوی ندید
مکن بنامه سیاهی ملامت مست
گدا چرا نرزد لاف سلطنت امروز

من شتاب فرج بخش وین را حور شست
نه قاتل است که نسیم خرد و نقد هدیه
در آن سرست که از خاک تابا نشست
چو شمع صومعه افروزی از چراغ نکشت
که آگ است که تقدیر بر سرش چه شست
که خیمه سایه ابرست بزرگم لب کشت

قدم در بیخ مدار از جبهه سازه حافظ
اگر چه غرق گناه هست میر و دشت

ورومارا نیست درمان الغیاش
 دین و دل برونه و قصد جان کننده
 در بهای بوسه جانی طلب
 خون ما خور و ندان کافر دلاان
 داد مسکینان بده ای و زو سل

هجر مار نیست پایان الغیاث
 الغیاث از جور خو بان الغیاث
 میکنند این دلستانان الغیاث
 ای مسلمانان چه درمان الغیاث
 از شب یلدا ی هجران الغیاث

بشمارت
عیش نقد بهار اگر
کن **۱۱** **۱۲** یعنی این جهان
خوب سوار و در خیال آشت کند
تا که ما خشت ساز و ای کجی
گردانین عیاش دل کجی
بشن آبی دل آرا که تان باقی
مازند که را تو تعالی بایست
فانی **۱۳** **۱۴** در صبح اول
و صبح کار که در زوشتن و فانی
و صبح فانی دلیل **۱۵**
ای را بهر زبان ظهور می

کرامت کن و دیگر کسی چه در وقت
 که در روز نعلی بقی پادشاه فرشته را
 به منزل منتقل است که حافظ
 یونان جهان رحمت فرموده است
 به سبب حال زندان او به نام خواجه
 غنی بودم خفته ناگهان خود
 گمان نبردیدارهای
 می نوشت و در سجده
 از سجده پا به مقام برداشته
 دران فرشته را

[illegible]

بیاورد و در آنجا بپزد و در آنجا بپزد و در آنجا بپزد

<p>چو آب حیات تو هست قوت روح زنگ لاف کند کسی نیافت خلاص بیا که غن دل خوشتن بجل کردم مدلول لبش بوسه بصله س صلاح و تقوی ز ما مجوزا بد پیاله حسیت که بریاد تو کشیم مدام</p>	<p>وجود خالی ما از دست قوت روح نه از کما نچه ابرو و تیر خمره خاج اگر بخریب تو خون شاق است مبل نیافت کام دل من از و بصله کحل ز رند و شاق و مجنون کسی نجست صلاح و سخن شرب شراب گدازد لاف آخ</p>
---	--

دعای جان تو و روز بان حافظ با	مدام تا که بود گردش مسا و صلی
-------------------------------	-------------------------------

<p>بین بلال محرم بخواه ساغر راج عزیز دار زمان وصال را کاندم نزع بر سر و نیای دکن کسی نکند دلا تو فارغی از کار خویش دی ترسم بیار باد که روزش خیر خواهد بود که امطاعت شایسته مدار من مست ز شاخه شجاعت است و حرکت شرع</p>	<p>که ماه من امان است سال صلاح و مقابل شقب است روز افتتاح به آشته ببری نور دیده گوی فلاح که دست نکشاید چو گم کنی مفتاح هر آنکه جام صبوش نهد چراغ صلیح که رنگ صبح ندانم فانی الا صلیح براحت ای دل جان کوش مسا و صلیح</p>
--	---

و شرب این شراب چون سال
 هزاره عشر
 پس بگوید که چون این ماه
 با من و امان است و این
 سال صلح و صلاح پس ساغر
 شراب بپزد و عیش کن
 عیش ای دل از کار خویش
 فانی هستی یعنی چیزی که
 من نیستی تیرم سر از رفتن
 که در آنجا باشد

یعنی همانی هم ز سر
 ای یارده بیار تا خودم چه
 هر که جوای صلیح که کنی از دم
 و پسین است جام صبح من
 روزی تو فانی بود و مولود
 غلام می ای هر آنکس که جام صبح
 آید چون صلیح که کنی از دم
 صبح شرب نهد است یک
 فانی بود و روز او فانی
 عیش فانی الا صلیح
 شقا فانی فانی

مال معلوم نیست
 فانی آنکه انجام را
 لایق از من خواهد بود
 که کام طاعت
 من بنی
 رنگ خواهد بود
 که فانی فانی
 معلوم نیست
 فانی فانی
 فانی فانی

[illegible]

از لب من چو کبریا در آن ملک
دیده است و دیده است

ای از شک
خودش باران است
ای آن دارم که از ما
جاست بیکدین است
باز آید بعضی از او
زاری معشوق خود را
باز خود متوجه گردم
برق دولت بناست
اشک گفته
ای از خدا میخواست
محبوب مظلوم من

ای که در آن ملک
بودی و در آن ملک
شده و غلبه معشوق
خدا بران عشق
اورا گرفت و در آن
اگر چه من ازین چکفتا
نجاست با شهادت یار
البتة خواهم که ای فایز
مفت که خلاصه عشق
مسلمان جان داد

<p>غالباً خواهد شد از دستم که دوش بابی و صد هزاران خنده گل آمد بباغ دانی گر چاک شد در عالم رندی چپاک ایطائف که در لب لعل گفتیم که گفت عدل سلطان گر نبرد حال مظلومان عشق</p>	<p>من میکردم دعا و سجده امین می نمید از کرمی گویا از گوشه بوی شنید جامه در نیکنای نیزه باید دید وان تطاول که نرنگت من دیدم که دید گوشه گیران از آسایش طمع باید برید</p>
<p>تیر عشق کشندم بر دل حافظ که زد این قدر نم که از شعر ترش خون میچکد</p>	
<p>اگر آن طائر قدسی ز درم باز آید دارم امید بدان شک چو باران که لعل گر نثار قدم یا گرامی نه کنم آنکه تاج سر من شک کفپایش بود کوس نود و هفتی از بام سعادت بزم خواهم اندر عشقش رفت چو یاران عزیز تا غش غفل چنگست و فک خواب صبح آرزو مند رخ شاه چو ما هم حافظ</p>	<p>عمر بگذشته پیرانه سرم باز آید برق دولت که برقت از نظرم باز آید جوهر جان بچسب کار و گرم باز آید از خدا می طلبم تا بسرم باز آید گر ببینم که می نویسم باز آید شخصم ابر باز نیاید خرم باز آید در نه گر بشنود آه سحرم باز آید همتی تا بسلاست ز درم باز آید</p>

نغمه
مسرا
السیون
فایز
چون غفل
من باز آید
شود در آن
وادی و
این آه
معشوق اگر

بسیار بیخوشی را از او
 و غم و غارت کردن و
 غیور و دلالت بر کند
 ای در دهن عشق بلبیب
 عشق نم نوازین با سواد
 بیستاد که با ده بوز و کارین
 چون که عبارت از ترار
 ستغفرت از دهن و فواید
 را از فکند و او ساس
 منج علی و بی دل
 ضعیف را بطرف چمن از

نغمه شمع تو خرم بخط امیر یزد	چشمش با که خوش ای صوبی دارد
چشم مخمور تو دارد ز دم قصد بگر	ترک ست گریل کیابی دارد
جان بیمار نیست ز تو روی مال	اغی ش آن خسته که از دست جابی دارد

کی کند سوی ل خسته حافظ نظری	چشم مست که بهر گوشه خرابی دارد
-----------------------------	--------------------------------

اگر نه با ده غم دل زیاد ما ببرد	نیسب حادثه بنیاد ما ز جابرد
و گر عیقل مستی فرو کشد لنگر	چگونه کشته ازین و طر بلابرد
طبیعت منم با ده خور که این معجون	فرغت آرد و اندیش سر بلابرد
دل ضعیفم از آن یکشد بطرف چمن	که جان زمرگ بدلداری صبا ببرد
گذار بظلمات مست خضر ای	مباد کاشش محرومی آب ببرد
فغان که با هم کس ندکینه با خفک	کشتی نبوده که دست ازین غابرد

بسوخت حافظ کس حال او بپای	مگر نسیم پیای خدای ببرد
---------------------------	-------------------------

اگر تو دم ز پیش فتنها باز گیرد	در از طلب غشیم کبینه بر خیزد
و گر بر بندری یک دم از وفادار	چو گرد در شش فتم چو باد بگریزد

بگذران یکشنبه بدی
 صبحان از سر بپای
 غلام کند از خضر
 روان از کار جان خضر
 و در عالم دود آب
 طریقت است بپای
 و یکسخت که از زخای
 خلعت الی باب و خروج
 و در غایت از دست
 شمس از این غایت
 با برادر و

بسیار بیخوشی را از او
 و غم و غارت کردن و
 غیور و دلالت بر کند
 ای در دهن عشق بلبیب
 عشق نم نوازین با سواد
 بیستاد که با ده بوز و کارین
 چون که عبارت از ترار
 ستغفرت از دهن و فواید
 را از فکند و او ساس
 منج علی و بی دل
 ضعیف را بطرف چمن از

[illegible]

این از خرم انسان و دانی
 غامری بیای خوش و خوش
 بجای دیگر میفریبد و خوب
 چه جان میشود غیب و غم
 خوشامدی که اوین چه
 بدامد یعنی تا هستی غامری
 و کجاست غم آن را نظر توانی کرد
 مان تا غلب میشود و جام
 غامری بیوای طبع مدار که
 کار دیگر که دیدار خوب باشد
 توانی کرد

بغرم مرحله عشق پیش قدمی بیا که چاره ذوق حضور و نظم امور گل مراد تو آنکه نقاب بکشاید تو که ز سرائی طبیعت نیروی بیرون جمال نمایاندارد نقاب پرده ولی و لا ز نور ریاضت گراگهی یاب ولی تو تالاب معشوق و جام می خوا	که سو با بری ارا این سفر توانی کرد پس فیض بخشی اهل نظر توانی کرد که خدش چو سیم سر توانی کرد کجا بکوی حقیقت گذر توانی کرد غبار ره نشان خط سر توانی کرد چو شمع خنده زنان ترک سر توانی کرد طمع مدار که کار در گر توانی کرد
---	---

گر این نصیحت شاهانه بشنوی حافظ
 بشاهراه طریقت گذر توانی کرد

بیا که ترک فلک خوان روزه خات کرد ثواب روزه و حج قبول نکند مقام اصلی ما گوشه خراب است نماز در تنم آن بروان منم امام شهر که سجاده میکشد بدوش خان که ز گس جانش شیخ شهر مرو	هال عید بدو مستوح اشارت کرد که خاک میکشد عشق را زیارت کرد خداش خیر و باد آنکه این عمارت کرد کسی کند که بخون بگر طهارت کرد بخون دختر ز جامه راقصارت کرد نظر بدو دشان از سر حقارت کرد
--	--

اگر از دست بیفتد گاه بشوی
 بچرخ خنده و زان ترک
 کس که در این ترک ملک
 برینست یعنی ترک کردی
 سازد از عمارت کردی
 از این بدشت بیای
 از این بدشت بیای
 بچرخ خنده و زان ترک
 کس که در این ترک ملک
 برینست یعنی ترک کردی
 سازد از عمارت کردی
 از این بدشت بیای
 از این بدشت بیای

این عشق از این بدشت
 بر این بدشت بیای
 بچرخ خنده و زان ترک
 کس که در این ترک ملک
 برینست یعنی ترک کردی
 سازد از عمارت کردی
 از این بدشت بیای
 از این بدشت بیای

بسم الله الرحمن الرحیم
 در بیان حال و سیرت
 و صفات و احوال
 و غیره

تحدیث عشق ز حافظ شنونه از و غطا
 اگر چه صنعت بسیار در عبارت کرد

بیلی خون جگر خورد و گلی حاصل کرد طوطی را بهوای شکرین دل خوش بود قهقهه این من آن میوه دل یادش باد ساربان بارس افتاد خدا را مددی روی خاکی و نم چشم مرا خوار کرد آه و فریاد که از چشمش خود مهربان	یاد غیرت بصدش حال نشان دل کرد گمشیل فنا نقش ایل طبل کرد که خود آسان بشد و کار مر شکل کرد که اسید کرم همراه اینجمن سل کرد چرخ فیروزه طربخانه ازین کنگل کرد در لحد ماه کمان بروی من منزل کرد
---	---

نزدی شاه رخ و فوشت مکان جاقظ
 چه کنم بازی ایام مرا غافل کرد

بخت از و بان یار نشانم نمید از بهر کوبه ز لبش جان میدیم مردم ز انتظار و درین راه نیست شکر بصر دست به عاقبت دل لطفش کشید باد صبا چرخ شکر	دولت خبر ز راز نهانم نمید اینم نمی ستاند قائم نمید یا هست پرده و از نشانم نمید به عیدی زمانه اما نم نمید کانا بجال بادوز انم نمید
---	---

در بیان حال و سیرت
 و صفات و احوال
 و غیره
 و در بیان حال و سیرت
 و صفات و احوال
 و غیره
 و در بیان حال و سیرت
 و صفات و احوال
 و غیره

بسم الله الرحمن الرحیم
 در بیان حال و سیرت
 و صفات و احوال
 و غیره

[illegible]

شهر از آن چشم دیدار بندش کند
از کجا بوسه زخم بر لب آن قصر بلند
آه ازین دل که بصدیق نگیرد
که مبینا و سہی قامت از دهر گزند

بهار عمارش خطی بخوان غنوان دارد
حیات جاودانش ده که حسن جان دارد
نداشتم که این دریا چه موج بگیران دارد
که بر گل اعتمادی نیست گنج جان دارد
که می باد دیگر رخ ده هست با من گران دارد
بخان و صبا گوید که راز من نهان دارد
که از چشم بداندیشان خدایت در مان دارد
درین گاه می بینم که سر بر آستان دارد
که آفتهاست و تاخیر طالع بازبان دارد

بی معصیت
 دارم اگر در حاضر جان
 گل از یاف سبیل سائبان
 بهار حاضر از گلستان او خط
 بخون اشوان در آرزو خط جان
 کسے داشتن جفت
 کسے دو مپا کردن کدازے
 قتل او مپا کیم اے
 مصطلحات و بهار کیم اے
 بهار حاضرش از خون لا
 قوت بخت فضیلت است
 قوت بخت فضیلت است
 موهبہ سے
 بخت بخت بخت بخت
 و بخت بخت بخت بخت
 غایب تصور باشد غیبت
 اینک از آب روی او را خط
 خط پوشین تو او را خط
 و دور آن زان تو او را خط
 حسن بادی و او را خط
 زوال تو او را خط
 مقام جانب لاغی و او را خط
 موهبہ سے
 قسمه دو دایک از این
 بیایم و او را خط
 قسمه دو دایک از این

تفہیم است ۱۲ و صبر و عدم
و محبت الہی کن
و غم و عشق
بہشت کی رہی را
نظر کی ارادت
استاد ارادہ
بہشت است

بزرگوارش کن درم زنا کن گدا فقیر کن مال یعنی پادشاه
خوش و خوش بخت
بزرگوارش کن درم زنا کن گدا فقیر کن مال یعنی پادشاه
خوش و خوش بخت

شاه و گدا
شاهان بر گداان
کرده اند
صوفی و عارف
بجویم و خوش
من جان خود را
از حق بپوش
صوفی و عارف
پس ازین
شراب خوردن
است

دیوان حافظ
عجب می بینم
عالم که
موی و خنجر
عجب ای حافظ
توانست که
مشق ببرد
این حکیم
مشق شنید
تندیست

از یار آشنا سخن به شنید	بوی خوش تو هرگز باد شنید
که بنگسار خود سخن به شنید	انیش نزار بود دل حق گذار من
کین گوش بس حکایت شاه و گدا شنید	ای شاه حسن چشم بجال گدا گفن
که ز لوق پوش صوبه بوی ریا شنید	خوش میکنم باده مسکین شام جان
در حیرتم که باده فروش از کجا شنید	سر خدا که عارف ساکت کس گفت
صد بار پیر میگرد این ماجرا شنید	ما باده زیر خرقه نه امروز می شیم
دل شرح آن بد که چه دید و چا شنید	یار بکجا است محرم رازی که زبان
بس در شد که گنبد چرخ این صدا شنید	مای بیابک چنگ امروز می کشیم
آنکس که گفت قصه ماهم ما شنید	ساقی بیا که عشق ندای کند بلند
فرزنده بخت آنکه بسمع خا شنید	پند حکیم عین صوابست و محض خیر

حافظ و طیفه تو دعا گفتن است پس
در نبد آن سببش که نشنید یا شنید

دست بکاری ز نم که غصه سر آید	بر سر آرم که گرز دست بر آید
دیو چو بیرون رود فرشته در آید	منظر دل نیست جای صحبت اغیار
نور ز خورشید خواه بود که بر آید	صحت حکام ظلمت شب یکد است

اراد آن که در سخن
در سخن است
بسیار است
بسیار است

در این کتاب که حسن و جلوه اندازد
 جمال صورت معنی همین است
 هر آنکه روی جو ما هست چشم بیند
 بر آتش تو بجز چشم او بیند
 ۹۰

دران بساط که حسن و جلوه اندازد	بمال طعنه بدین بر پسند مباد
جمال صورت معنی همین است	که ظاهرت درم و باطنش نه مباد
هر آنکه روی جو ما هست چشم بیند	بر آتش تو بجز چشم او بیند مباد
شفا از گفته شکر نشان حافظ جوی	
که حاجت بعلاج کلاب قد مباد	
سرک سرچین بچشکین که و کامل بشکند	لاله رادل خون شود باز ازین بشکند
ورخرمان سرو گلنارش کندیل چین	سرو را از یاد اندازد دل گل بشکند
تا خیال بروی جانان چشم دور	اندرین ره سیلها باشد که صیل بشکند
چون نسیم صحرای پرده گل برود	خار نسیم اندر دل مجروح بلبل بشکند
حافظ این سرودت از دست خود	
تا خیال نه بد و تقوی را توکل بشکند	
جان بی جان جلوانیل جان ندارد	هر کس که این نه اروحاکه آن ندارد
بیا بچکین شانی زان لسان ندیدم	یا من خبر ندارم یا او نشان ندارد
هر شبی درین صبح استیشت	درد که این معاشخ و بیان ندارد
سفرزل قناعت نتوان دست دادن	ای ساربان غرکش کی و کران ندارد

این کتاب که حسن و جلوه اندازد
 جمال صورت معنی همین است
 هر آنکه روی جو ما هست چشم بیند
 بر آتش تو بجز چشم او بیند
 ۹۰

در این کتاب که حسن و جلوه اندازد
 جمال صورت معنی همین است
 هر آنکه روی جو ما هست چشم بیند
 بر آتش تو بجز چشم او بیند
 ۹۰

لحمه ای قانت
 چنگ نمید قاست میخواندت بهشت
 گز خوشی شمع است احوال و پشیمان
 ذوقی چنان دارد بی دوست ننگانی
 احوال گنج قارون کایام داد بر
 آن که خواندی ستادگر نگر تحقیق
 امی ق طریق رندی از قسب بیاموز

چنگ نمید قاست میخواندت بهشت
 گز خوشی شمع است احوال و پشیمان
 ذوقی چنان دارد بی دوست ننگانی
 احوال گنج قارون کایام داد بر
 آن که خواندی ستادگر نگر تحقیق
 امی ق طریق رندی از قسب بیاموز

کس جهان دارد یکت ه چو حافظ
 زیرا که چو نتو شاهی کس جهان ندارد

جهان ابروی عید زلال و سمر کشید
 شکسته گشت چو پشت هلال قاست
 میپوش وی و شود خط از قریح حسن
 اگر نیم تنه صبح در چمن بگذشت
 بیا که باتو بگویم ستم ملالت دل
 بنود چنگ ربان گل نمید که بود
 بهائی وصل تو گر جان بود خرمیدم

بشنو که پندیران بهیبت زیان ندارد
 کان شوخ سر بریده بند زبان ندارد
 بی دوست ننگانی ذوقی چنان ندارد
 در گوش گل و فوخوان باز زنهان ندارد
 صنعتگر است ما طبع روان ندارد
 مست و در حق اکس این گمان ندارد

بها ل عید بر برو یار باید و می
 کمان ابروی یارم که بار و سمر کشید
 که خواند خط تو بروی از آن یکا و مید
 که گل بوی شست همچو صبح جامه و ش
 چرا کنی تو ندارم مجال گفت و شنید
 گل جو من آغشته شراب و نمید
 که جنس خوب مبصر هر چه دید خرمید

کس جهان دارد یکت ه چو حافظ
 زیرا که چو نتو شاهی کس جهان ندارد

10/10/10

لا نقدر ان نكتب لكم
الآن

تیسویں

14/11/2014

نسخه خطی از کتاب...
 در کتابخانه...
 شماره ثبت...
 تاریخ ثبت...

مرید پیر معانم ز من مینج ای شیخ به تنگ چشمتی آن ترک لشکری نازم	چون که وعده تو کردی او بجا آورد که جلد بر من سکین یک قبا آورد
فلک غلامی حافظ کنون بطوح کند که التجا بدر دولت شما آورد	
چو دست بر سر زلفش زخم تاب و د چو ماه نوره نطف ارگان بیچاره طین عشق پر آشوب فتنه های دل گدائی در جهان بسلطنت مفروش حجاب چو قند باد نخوت اندر شب شراب خراجم کند به بیداری مرآت محمد شکن خوانده و میترسم ولا چو پیر شدی حسن نازکی مفروش سواد نامه موی سیاه چون شدلی	وراشتی طلبم بر سر عتاب رود زند بگوشه جزو در نقاب رود بیفتد آنکه درین راه با شتاب و د کسی ز سایه این در آفتاب و د کلاه داریش اندر سر لرب و د و گر بر وز حکایت کنم بخواب و د که با تو روز قیامت همین خطاب و د که این معامله با عالم شباب و د بیاض کم نشود در صدد خواب و د
تو خود حجابی دی حافظ از میان چرخ خوشا کسیکه درین راه بی حجاب و د	

در میان...
 آن...
 یک...
 سوز...
 ماف...
 عدا...
 غما...
 عدا...
 در...
 عدا...
 راه...
 کلاه...
 وض...
 چو...
 خود...
 کون...
 خواب...
 بی...
 بیان...

در کتابخانه...
 شماره ثبت...
 تاریخ ثبت...
 در کتابخانه...
 شماره ثبت...
 تاریخ ثبت...

این بنیادی برین است
 و هر که درین زد و کوبد
 بر او دوزخ است
 و هر که درین زد و کوبد
 بر او دوزخ است
 و هر که درین زد و کوبد
 بر او دوزخ است

هر جا که دلینست درسم تو	نی صبر قرار زونی سکون باد
چشم تو ز بهر در بایی	در گردن سحر زو فزون باد
هر کس که به بحر تو سازد	از حلقه وصل تو مبرون باد
لعل تو که هست جان حافظ دور از لب هر خیس دون باد	
خسرواگوی فلک در خم چوگان تو باد	ساحت کون و مکان عیدان تو باد
همه آفاق گرفت و همه اطراف کشا	صیت خلق تو که پیوسته نگهبان تو باد
زلف خاتون ظفر شیفه ریحتم تست	وید و رخ ابد عاشق جولان تو باد
ای که انشای عطار و صفت کتبت	عقل کل چاکر طغراش دیوان تو باد
طیله جلوه طوبی قد و بوی تو شد	غیرت خلد برین ساحت یوان تو باد
نه به تنها حیوانات و نباتات و جماد	هر چه در عالم امرست بفرمان تو باد
حافظ خسته با خلاص شنا خوان شود لطف عام تو شفا بخش شنا خوان تو باد	
خوش است خلوت اگر یار یار من باشد	من بسوزم و او شمع آئین من باشد
من آن بگین سلیمان هیچ نمانم	که گاه در دست اهرمن باشد

و هر که درین زد و کوبد
 بر او دوزخ است
 و هر که درین زد و کوبد
 بر او دوزخ است
 و هر که درین زد و کوبد
 بر او دوزخ است
 و هر که درین زد و کوبد
 بر او دوزخ است
 و هر که درین زد و کوبد
 بر او دوزخ است
 و هر که درین زد و کوبد
 بر او دوزخ است

و هر که درین زد و کوبد
 بر او دوزخ است
 و هر که درین زد و کوبد
 بر او دوزخ است
 و هر که درین زد و کوبد
 بر او دوزخ است
 و هر که درین زد و کوبد
 بر او دوزخ است

المجلس
الوطني

مجلس شورای اسلامی

پیشانی

01/24/70

700

طافت از زندون

تدارک و تحریک
حکومت

توالت

۵۴

ایستاد

دائری

2015/04/24

100-44361-100

روايدار خدايا که در حريم وصال
همای گونفلک سايه شرف هرگز
بیان شوق چه حاجت که حال تش دل
هواي کوی تو از نهری رود مارا

رقيب محرم نوح زمان نصيب من باشد
دران يار که طوطی کم از رخ باشد
توان شناختن سوز که در سخن باشد
غریب اول آواره در وطن باشد

بسان سوسن اگر ده زبان شود حافظ
چو غنچه پیش تو اش مهر بردهن شاه

خوش آمد گل و زان خوشتر نباشد
زمانه خشد لے دریاب دریاب
غنیمت آن می خور در گلستان
عجب راهبیت راه عشق کا بنجا
بشوی اوراق اگر بهد رس مانی
ز من میوش و دل در شاهی بند
بیای شیخ در محفاتی ما
ایا پر لعل کرده جام زرین
شراب بی خارم بخشین بار

[illegible]

५७

غنیمت است و آن بی شک است دست
 دهنده و هدیه دهنده و دست کار خود کن
 را که به صدق است در اسم گویند و چنانچه
 از خود صدق است و در حال است
 بلکه در کار صدق و شرب و دیگر
 به در وفاق و تصدیق و علی
 در صدق است و آن زمان
 علی غنی غنیمت است و در راه
 فعل و اثر شرب و در راه
 شرب راه است که در آن هر که
 را به صدق است و در راه
 که در صدق است و در راه

شاه علی که با جعفر بن
 راجد بود که عیسای
 خدا را می خواندند
 مقدور و اوست
 قمر بنی راجد
 بخش کوفت
 شاهان مراد
 بنده ای مقدر
 آن راه پاکه اران
 مبارک
 بنام

<p>بنام ایزد بت سیم تنم هست من از جان بنده سلطان اوسیم بتلج عالم آرایش که خورشید</p>	<p>که درخت سائ آذر نباشد اگر چه یادش از چاکر نباشد چنین ز بسنده افسر نباشد</p>
<p>کسی گیر و خطا در نظم حافظ که هیچ پیش لطف در گوشت نباشد</p>	
<p>خستگان اچو طلب باشد قوت نبود ما جفا از تو ندیدیم و تو اتم نپسندی تا که افسون نکند جادوی چشم تو دم چون چنین نیک سر رشته خود بخیرم هر که آینه صافی نشد از رنگ هوا خیره آن دیده که آبش نبرد گر عیش چون طهارت نبود کعبه بتجا کعبیت دولت از مرغ همایون طلب سایه او گرد و خواهم از پیر مغان عیب کن</p>	<p>گر تو بیدار کنی شرط مروت نبود انچه در مذمه لب باب قوت نبود نور در سوختن شمع محبت نبود آن مبادا که مددکاری فرصت نبود دیده اش قابل خساره حکمت نبود تیره آن دل که در نور مودت نبود نبود خیر در آن خانه که عصمت نبود ز آنکه باز غوغا رخ شهر دولت نبود شیخ ما گفت که در صومعه محبت نبود</p>
<p>حافظا علم و ادب که در مجلس شاه</p>	<p>هر که انیست ادب لایق صحبت نبود</p>

بنام خداوندی که در این عالم
چنین خلق را آفرید
ای سلطان اولیا
اگر چه پیش چاکر نباشد
صلوات بر او
پیشانی این سلطان
عده بی بی این سلطان
نشانده که در طلب
هنگامی که در این
است که در این
ارباب قوت نبود
از سر رشته تمام
آن که در این
فصلی که در این
زنگ و دوش
بکسر و دوش
بزرگ و دوش
که در این
است که در این
بناشده که در این
که در این

کفر و زندقه که در این
پشت صومعه که در این
وین بر دوش که در این
بر میان که در این
زایک که در این
عبدالله که در این
ای که در این
مغان که در این
عزت که در این
ای که در این
کامل که در این

[illegible]

۱۱

بر عشق آتش غم در احاطه قفا زد و
یار دیرینه به پیئید که با یار چه کرد

کرمی که از من است
مهر و محبت می کنی باز
که در این جهان
بسیار از تو هستم
که در این جهان
بسیار از تو هستم

این شرکت به استناد ماده ۹ قانون
نقش خنجر سلاطین

تشویش وقت پیر معان میدهند باز
صد ملک دل به نیم نظریه توان خیره
ما از برون در شده مغرور صد فریب
قوی بجد و جهد گرفته و صل دوست
فی الجمله اعتماد مکن بر ثبات دهر

می خور که شیخ و حافظ مفتی و محتسب	
چون نیک بنگری همه ترویجی کنند	

در طرب بازی مایه خیران خیرند
عاقلان نقطه پرگار و بودند ولی
وصف خساره خورشید رخسار پس
لشونم که از اندیشه مانع چکان
لافت عشق و گل از یار زهی لاف خلا
جلوه گاه رخ او دید و من تنهایت
لکم چشم شیاه تو بیا منور کار
فلستانیم و هوای می و طرب داریم

[illegible]

[illegible]

کرمی که در این کتاب است از کتب
موسسین و از مشهورین
نویسندگان و از اولاد
کرمانشاه است که در این
کتاب مذکور است که در این
کتاب مذکور است که در این

دیریت که دلدار پیا می فرستاد
صد نامه فرستادم و آن شاه سوار را
سوی من و جشی صفت عقل رسیده
دوست که خواهد شد غم مرغ دل از دست
فرماید که آن ساقی شکر لب مست
چند آنکه ز دم لاف کرامات مقام

اننوشت کلامی اسلامی نفرتاوا
 پیکیکے زندوانیدوپایمی نفرتاوا
 آہوڑوشی کبک خرامی نفرتاوا
 تران طرچون سلسلہ امی نفرتاوا
 دانست کہ مخموم وجامی نفرتاوا
 ہیسیم خبر ازہیہ مقامی نفرتاوا

حافظ بادشاه که درخواست شد
اگر شاه میامی بغلامی فرستاد

دختر پیرم فروش که ذکرش بخیر باد
گفتم بیا مسید هم باده نام و رنگ
سود و زیان مایه چو خواهد شد ز تو
بیخار گل نباشد بی نیش نوش هم
پر کن باده جام و مادم بگوشت نوش
در آرزوی آنکه رسد دل به حق
بادت بدست باشد اگر دل نمی هیچ

گفتا شراب بخش و غم دل بزیاد
گفتا قبول کن سخن و هر چه یاد باد
از بهر این محالہ غمگین مباش و شاد
تیر حیرت وضع جان بخین فاد
بشنواز و حکایت حبشید کیقباد
جان در وزن سینه غم عشق او نهاد
در معرض که تخت سلیمان و بباد
در مقام ۱۲

[illegible][illegible]

در آن هوا که ز برق اندر طلب شد
 مرغی که با هم دل شد لغتیش حاصل
 در کافران عشق از کفر ناگزیرست
 در کیش جانفز و شان فضل نهزیر
 در محلی که خورشید اندر شمار زده است
 می خور که عمر سرگرد جهان آن یا
 حافظ جان جانان چون نگذرد

[illegible][illegible]

[illegible]

دیرم که شعر لکوش حافض با بوح شاعریت از ان سفینه باز کرد ساله بود

دی باغم بسپردن جهان کیس نمی ازود
بگوئی می فروشانشن بجای نیگیئر
شکوه تاج سلطانی که بیم جان و دست
فریب هم نشمارد کز این باب بر تباب
لا آن بکه روی خود شتاقان بپوختن

بی بفروش دلن ماگزین ستر نمی ازود
نه می سجاده تقوی که کیس از غمی ازود
کلاه دشست ما بدر نمی ازود
چپافتا و این بر مارا که خاک نمی ازود
که سودای جهان داری غم لشکر نمی ازود

از سر یکایوت فاکت هم بدهد که از خاک درازد از در مشرق تا یکایوت

[illegible][illegible]

[illegible]

کرامتشون دل کایه
ارغشون دایه
اول جور گفت
بزار منزل
ارومشون کیسی
تواند که بانشون
بیا بیا
بجای بانشون
هر کی من از
رفت تو بخانه
خشت کدور
دین صورت
کجا بانشون
ای کرامتشون

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل القرآن الكريم
موسى عليه السلام
الذي جاء به موسى عليه السلام
والذي جاء به نوح عليه السلام
والذي جاء به عيسى عليه السلام
والذي جاء به محمد صلى الله عليه وسلم

بر بوی آنکه در باغ آید گی چو رویت
ایستیم و هر دم گرد چمن بر آید
هر دم چو سیو فایان نتوان گرفت یار
ما کیم و آستانش تا جان نختن بر آید
بر خیز تا چمن را از قاصد و شیان
هم سرور در بر آید هم نارون بر آید

گویند که خیرش در خیر عیش و شرب است
هر جا که نام حافظ در آنجمن برآید

در آزل هر کوفیض دولت ارزانی بود
من باین شاعت که از می خاتم شد کعبه کا
خود گرفتیم کا فکرم سجاده چون پیش
خلوت مار فروغ از گلشن جام با ده با
بی چراغ جام و خلوت نمی آرام
مجلس انس و بهار و بحث عشق اندر میان
همت عالی طلب جام مصع گوشتش
نیکنامی خواری ای دل بایدان صحبت
گرچه دنیا مان نماید کار کاشش زمین
خوش بود خلوت هم ای صوفی نیکان

[illegible]

مودودی در شرح علی بن ابی طالب می فرمود که
 که خود علی بن ابی طالب را در حق آن بزرگوار
 بود ای خدای من و خلق من بودن سلطان
 و گزشتن بید خوار و نام گزشتن
 چون سوسن با سعادتی
 گفته اند که این علی بن ابی طالب
 مودودی در شرح علی بن ابی طالب
 احادیث و روایات در عکس ظاهر است
 که این اصل و زوال و جایگاه
 که در این مودودی است و این
 که این مودودی است و این

[illegible]

دل من ای عشق صفتی
 دل من ای عشق صفتی
 دل من ای عشق صفتی
 دل من ای عشق صفتی
 دل من ای عشق صفتی
 دل من ای عشق صفتی
 دل من ای عشق صفتی
 دل من ای عشق صفتی

<p> و غمی نمی گفت حافظ سیخورد پنهان سر ای عزیز من گناه آن به که پنهانی بود </p>	
<p> دلم بی حالت صفائی ندارد تنوع دل پاک عشاق سبکین و لاجام و ساقی گلخ طلب کن اگر چه دلم رفت لکن غمش نیست و زین سینه تنگت هم که تیرش همه چیز دارد و دلارام بسیکن </p>	<p> چه بیگانه کاشنای ندارد بی بازار حسنش بهائی ندارد که چون گل زمانه بقائی ندارد بجز آن خم زلف جانی ندارد رو و جاس و انگه دولی ندارد و این که بام و فانی ندارد </p>
<p> چو ماه است و شن که بی مهر و شش دل و جان حافظ صفائی ندارد </p>	
<p> دل مشوق لبست مدام دارد جان شربت مهر و مایه شوق شوریده زلف یاد دادم آخر ز شد که باز پریم بایار کجاشیندان کو </p>	<p> یارب لبست چه کام دارد در ساعسدل مدام دارد در دام بلا مفتام دارد کان و لبر ما چه نام دارد اندیشه خاص و عام دارد </p>

و غمی نمی گفت حافظ سیخورد پنهان سر
 ای عزیز من گناه آن به که پنهانی بود
 چه بیگانه کاشنای ندارد
 بی بازار حسنش بهائی ندارد
 که چون گل زمانه بقائی ندارد
 بجز آن خم زلف جانی ندارد
 رو و جاس و انگه دولی ندارد
 و این که بام و فانی ندارد
 چو ماه است و شن که بی مهر و شش
 دل و جان حافظ صفائی ندارد
 دل مشوق لبست مدام دارد
 جان شربت مهر و مایه شوق
 شوریده زلف یاد دادم
 آخر ز شد که باز پریم
 بایار کجاشیندان کو
 یارب لبست چه کام دارد
 در ساعسدل مدام دارد
 در دام بلا مفتام دارد
 کان و لبر ما چه نام دارد
 اندیشه خاص و عام دارد

و غمی نمی گفت حافظ سیخورد پنهان سر
 ای عزیز من گناه آن به که پنهانی بود
 چه بیگانه کاشنای ندارد
 بی بازار حسنش بهائی ندارد
 که چون گل زمانه بقائی ندارد
 بجز آن خم زلف جانی ندارد
 رو و جاس و انگه دولی ندارد
 و این که بام و فانی ندارد
 چو ماه است و شن که بی مهر و شش
 دل و جان حافظ صفائی ندارد
 دل مشوق لبست مدام دارد
 جان شربت مهر و مایه شوق
 شوریده زلف یاد دادم
 آخر ز شد که باز پریم
 بایار کجاشیندان کو
 یارب لبست چه کام دارد
 در ساعسدل مدام دارد
 در دام بلا مفتام دارد
 کان و لبر ما چه نام دارد
 اندیشه خاص و عام دارد

این خطاب شریفی
مستطابق یکدیگر ای
درست و قاطع
ما را با دایره احوال
چاشنیان در این روز
نشان می دهد که
پیشانی که کعبه
سینه بس آواز
خواران که

۱۱- اوست
 ۱۲- پادشاهان
 ۱۳- پادشاهان
 ۱۴- پادشاهان
 ۱۵- پادشاهان
 ۱۶- پادشاهان
 ۱۷- پادشاهان
 ۱۸- پادشاهان
 ۱۹- پادشاهان
 ۲۰- پادشاهان
 ۲۱- پادشاهان
 ۲۲- پادشاهان
 ۲۳- پادشاهان
 ۲۴- پادشاهان
 ۲۵- پادشاهان
 ۲۶- پادشاهان
 ۲۷- پادشاهان
 ۲۸- پادشاهان
 ۲۹- پادشاهان
 ۳۰- پادشاهان
 ۳۱- پادشاهان
 ۳۲- پادشاهان
 ۳۳- پادشاهان
 ۳۴- پادشاهان
 ۳۵- پادشاهان
 ۳۶- پادشاهان
 ۳۷- پادشاهان
 ۳۸- پادشاهان
 ۳۹- پادشاهان
 ۴۰- پادشاهان
 ۴۱- پادشاهان
 ۴۲- پادشاهان
 ۴۳- پادشاهان
 ۴۴- پادشاهان
 ۴۵- پادشاهان
 ۴۶- پادشاهان
 ۴۷- پادشاهان
 ۴۸- پادشاهان
 ۴۹- پادشاهان
 ۵۰- پادشاهان
 ۵۱- پادشاهان
 ۵۲- پادشاهان
 ۵۳- پادشاهان
 ۵۴- پادشاهان
 ۵۵- پادشاهان
 ۵۶- پادشاهان
 ۵۷- پادشاهان
 ۵۸- پادشاهان
 ۵۹- پادشاهان
 ۶۰- پادشاهان
 ۶۱- پادشاهان
 ۶۲- پادشاهان
 ۶۳- پادشاهان
 ۶۴- پادشاهان
 ۶۵- پادشاهان
 ۶۶- پادشاهان
 ۶۷- پادشاهان
 ۶۸- پادشاهان
 ۶۹- پادشاهان
 ۷۰- پادشاهان
 ۷۱- پادشاهان
 ۷۲- پادشاهان
 ۷۳- پادشاهان
 ۷۴- پادشاهان
 ۷۵- پادشاهان
 ۷۶- پادشاهان
 ۷۷- پادشاهان
 ۷۸- پادشاهان
 ۷۹- پادشاهان
 ۸۰- پادشاهان
 ۸۱- پادشاهان
 ۸۲- پادشاهان
 ۸۳- پادشاهان
 ۸۴- پادشاهان
 ۸۵- پادشاهان
 ۸۶- پادشاهان
 ۸۷- پادشاهان
 ۸۸- پادشاهان
 ۸۹- پادشاهان
 ۹۰- پادشاهان
 ۹۱- پادشاهان
 ۹۲- پادشاهان
 ۹۳- پادشاهان
 ۹۴- پادشاهان
 ۹۵- پادشاهان
 ۹۶- پادشاهان
 ۹۷- پادشاهان
 ۹۸- پادشاهان
 ۹۹- پادشاهان
 ۱۰۰- پادشاهان

علی قزوینی
 از خوار و بار
 سزاوار و دراصل
 نبدان و بیست و
 فخر و سیال
 علی ای نکر
 بیست و
 صفت ای

دی با فتح نام اهلان
 مستندان آفتاب است درین
 می و بدنی ماه نماند و لعلی پاک گوید
 دهر و بدنی ماه نماند و لعلی پاک گوید
 گای از افقهای سر اورد که گدازان
 انباشت سالی از بدی و بدی نماند
 یوز با و در بنای کزین و کزین
 یوز با و در بنای کزین و کزین
 شکستیم بزمی که کات و کات
 عبادت نشینده و از چرخ و از چرخ
 شونده و از چرخ و از چرخ
 در دهر و بدنی ماه نماند و لعلی پاک گوید

آن پریشانی شبهای دراز غم دل ساقی عمر دراز و قدت پرست باد شکر ایزد که با قبال کله گوشه گل باورم نیست ز بدعهدی ایام هنوز صبح امید که بدست پرده غیب اگر چه آشفته کار من از زلف تو بود	همه در سایه گیسوی نگار آخر شد که بسی توام اندوه خمار آخر شد نوحه با دومی شکست خمار آخر شد قصه غصه که در دولت یار آخر شد گویون آی که کارش تار آخر شد حل این عقد هم از سوی نگار آخر شد
---	---

در شمار ارچه نیار و در کس حاقط را شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد	در شمار ارچه نیار و در کس حاقط را شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد
---	---

زاهد خلوت نشین دوش بخانه شد شاه عهد شباب آمده بودش بخواب مینویسید گشت را هنر عقل و دین آتش رخسار گل خرم لبس نبوت اگر نه شام و سحر شکر که ضایع گشت ز کس ساقی بخواند آیت افونگری صوفی مجلس که دی جام قح می شست	از سر بیان گذشت بر سر بیان شد باز بر پیرانه سر عاشق دیوانه شد در پی آن آشنایان همه بیگانه شد چهره خندان شمع آفت پوانه شد قطره باران ماگو هر یک دانه شد حلقه اود را و ماگردش پیمان شد دوش بیک چرخ می قائل و فزان شد
--	--

در شمار ارچه نیار و در کس حاقط را
 شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد
 در شمار ارچه نیار و در کس حاقط را
 شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد
 در شمار ارچه نیار و در کس حاقط را
 شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد
 در شمار ارچه نیار و در کس حاقط را
 شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد
 در شمار ارچه نیار و در کس حاقط را
 شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد
 در شمار ارچه نیار و در کس حاقط را
 شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد

در شمار ارچه نیار و در کس حاقط را
 شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد
 در شمار ارچه نیار و در کس حاقط را
 شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد
 در شمار ارچه نیار و در کس حاقط را
 شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد
 در شمار ارچه نیار و در کس حاقط را
 شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد
 در شمار ارچه نیار و در کس حاقط را
 شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد

کون گروہی بیگم
باعتاد نمایند و اگر چه
مجلس تمام شده است
بیاضانی امید فرزند ۱۱
شاره داران و بنده است
یکسری بیگم و گردان و
سایر با اعتبار است
آنحضرت صلی الله علیه و
و سلم و نورین فرزند
آدم و دل اسیر و داد است
به تمام فرزند و نورین
صلواتی حقوق بن

ستاره بدخشبید و ماه مجلس شد
 نگار من که بگفت بخت خانوش
 طرب سراسر محبت کنون شود معمور
 سبزه او دل بپار عاشقان چو سبزه
 بسد مصطفی ام می نشاند اکنون بایر
 لب از ترشح می پاک کن برای خدا
 کرشمه تو شراب لب عاشقان پیود
 خیال آب خضر لب جام کیخسرو
 چو زرغون و چو دست شعر من آری

دل رسید که مارا انیس و مونس شد
 بغزه مسکه آموز صد مدرس شد
 که طاق ابرو یار منش هندس شد
 قدای عارض نسرین چشم ز کس شد
 گدای شهرنگه کن که میر مجلس شد
 که خاطر مهنراران گنه موس شد
 که علم بنخیر افتاد و عسل حمیس شد
 بجز نونه نوشی سلطان ابوالفوارس شد
 قبول دولتیان کیمای پسر شد

ز راه میگذره یاران عسکر بگردانید
چرا که حافظ ازین راه رفتن میخوش

ساقی آرداده ازین دست بجام اندازد
و در چنین زیرخم زلف نهد و اندام محال
آن زمان وقتی صبح فروغ که شب
روز در کسب بهر کوشش که می خوردن روز

کوهن گودیدنی در
 شکار سید ستاره در درختان
 وقت جان با نود دایه خود
 ساخت دل با نود دایه خود
 دیده بودن قیام و شوق او
 شل ستاره در شوق او
 و کس آن قیام و شوق او
 دلای حاضر و غایب او
 عیال و خان و بی خان او
 ایشان با نود دایه خود
 اینان با نود دایه خود

[illegible][illegible]

سید احمد علی خان

بسیار دوستداران می یابیم

ایران را

پسندیدہ

کے لیے کہ انہیں پاکستان دے دیا جائے

میرزا گلشن

ایمانی کی طرف سے

42

شهان بی کمر و خسران بی کلکمند
بیار باد که این سالکان مرد و نهند
چو چاکران بگریزند و بندگان بجهند
نه آن گروه که از رقی لباس دل سپند
که سالکان درش مخبران پاوشهند
هر از خرمن طاعت نیم جوید بپهند

مبین حقیر گدایان عشق را کین قوم
 جفا نه شیوه در دوستیت و راه روی
 مکن که کوکبه دلبری شکسته شود
 غلام همت در دمی کشان گیر نگم
 قدم نه بخرابات جز بشرط ادب
 بهوش باش که هنگام با دوستی

جناب عشق بلند ست ہمتی حافظ
کہ عاشقانِ وہ بی ہمتان بخود دہند

بندہ طاعت آن باش کہ آنے وارو
 اے اداے وارو
 خوبی آنست لطافت کہ فلانے وارو
 کہ باسید تو خوش آب روانے وارو
 ہر بہاری کہ ز دُنیاں خزانے وارو
 بست از دست ہر آنکس کہ کمانے وارو
 نہ سواریت کہ در دست عنانے وارو
 آری آری سخن عشق نشانے وارو

شاهد آن نیست که موی و میانی دارد
شیوه حور و پری خوب لطیف است و
چشمه چشم مرا ای گل خندان دریا
فرغ زیرک نشود در چنین نغمه سرا
خم ابروی تو در صنعت تیر اندازی
کوی خوبی که بردار تو که خورشید آن جا
دلفین شد سختم تا تو قبولش کردی

[illegible]

ج

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

پنجاب

3

۱۰۰

سید الشہداء

سرپرست

ایستاد

[illegible][illegible]

دل در رسیدن چشم زخم زنده
 رسیدم غم عشقش به جفا خنجر رسید
 که چشم زخم زمانه عاشقان مر ساد

سلام و غم عشق
 او با تو از آن

صوفی نهاد دام و حشرش باز کرد
بازی چرخ بشکندش چینه در کلاه
ساقی بیا که شاه رعنا صوفیان
این مطرب از کجاست که سیاه خاق خست
ای دل بیا که ما به پناه خدا رویم
صنعت مکن که هر که محبت است خست
ای کبک خوشخرام که خوش میروی ناز
فردا که پیشگاه حقیقت شود پدید

حافظ مکن ملاست ندان کہ وازل
مارا خدا از زہد و ریاست نیاز کرد

صوفی ارباده بازده خورشوش باد
ورنه اندیشه این کار فراموش باد
نکه یک خصمی از دست اندوان
دست باشاه مقصود را غموش باد
یست آن شاه سوار خوش و خرم که کون
بسته بند قبا و علم و دوشش باد

بیاضی
 و غیره و حال اگر در
 سینه شش اموندا و بواس
 سرفه و آید آن نصفه و شش آید
 قاعی خردند و خواسته شد
 ۵۵ جریمه این نصفه و شش
 که کسی که در سینه شش
 از یک جریمه که در سینه شش
 با شش و در سینه شش
 در این زمان که شش و در سینه شش
 با شش و در سینه شش
 با شش و در سینه شش

11

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

پیشکش کنندہ کی طرف سے

تاریخ ۱۳۰۲

کتابخانه عمومی

بسم الله الرحمن الرحيم

100

۱۳۰۰

مکتبہ عربیہ اسلامیہ

پیشہ ورانہ

۵۵۵

۱۰۰

100

دل من شکرش باد در درگاه
 چو تیر تیران در میان
 درین صفت ۱۲
 زیاده شود حال بدتر گردد ۱۲
 ای بر فلک برود ۱۲
 و می زند در دامم در صفتان
 می آید و در بزرگ است
 این سخن خرمی که اندر گزیده
 درین صفت ۱۲
 زنده در دامم در صفتان
 زنده در دامم در صفتان
 زنده در دامم در صفتان

در خم زلف تو آویخت دل از چاه زنج	آه که چاه برون آمد و در دام افتاد
آن شد ای خواج که در صومعه باز می	کار ما با رخ ساقی و لب جام افتاد
من ز مسجد بجز ابیات نه خود افتادم	اینم از روز ازل حاصل فرجام افتاد
چو کند گزینی دوران ز رود چون پرگا	هر که در دایره گردش نام افتاد

صوفیان جمله حرفیند و نظر بازولی
 زین میان حاقظ دل سوخته بایم افتاد

عشق نیست سرسبیت که از سر بر شود	مهرت نه عارضیت که جای می گزیند
عشق تو در وجودم و مهر تو در دلم	باشیر در درون شد و با جان بر شود
در دیت در عشق که اندر علاج او	هر چند سعی بیش نمی بر شود
اول منم کی که درین شهر سرشبی	فریاد من گیسو بد افلاک بر شود
ورز انکه من سرشک فشانم بر زده	کشت عراق جمله سبکبار تر شود
دی در میان زلف بدیم رخ نگا	بر هیئت که ابر محیط تر شود
گفتم که ابتدا کنم از بوسه گفتی	بگذر تا که ماه ز عقر شب بر شود
ای دل بیاد عشق اگر باده میخوری	گذر ای که عیان را خبر شود
حافظه سر زنی بدارد پیاپی پس	گر خاک و پیاپی شپایی سپر شود

دل من شکرش باد در درگاه
 چو تیر تیران در میان
 درین صفت ۱۲
 زیاده شود حال بدتر گردد ۱۲
 ای بر فلک برود ۱۲
 و می زند در دامم در صفتان
 می آید و در بزرگ است
 این سخن خرمی که اندر گزیده
 درین صفت ۱۲
 زنده در دامم در صفتان
 زنده در دامم در صفتان
 زنده در دامم در صفتان

دل من شکرش باد در درگاه
 چو تیر تیران در میان
 درین صفت ۱۲
 زیاده شود حال بدتر گردد ۱۲
 ای بر فلک برود ۱۲
 و می زند در دامم در صفتان
 می آید و در بزرگ است
 این سخن خرمی که اندر گزیده
 درین صفت ۱۲
 زنده در دامم در صفتان
 زنده در دامم در صفتان
 زنده در دامم در صفتان

مکتبہ اسلامی

مجلس شورای اسلامی

ایک نیا دور

مجلس شورای اسلامی

فصلنامه علمی و پژوهشی
روانشناسی و روانشناسی

سید محمد علی

قاصد حضرت علی که سلامت باد
 یارب اندر دل آن خسر و شیرین اندر
 حالیا عشوه عشق تو ز بنیام بر
 گوهر پاک تو از رحمت مستقیمت
 امتحان کن که بسی گنج مراد است بند
 شاه راه بود انعامت صد که زهر

چه شود اگر سلامی دل مانشا کند
که برجت گدازی بر سر فرما کند
تا در سنکر حکیمان چینی یاد کند
فکر مشاطه چه با حسن خدا کند
اگر جزائی چو مرطفت تو آید کند
قد ریک ساعت عمری درود آید کند

10/10/1944

ره نبردیم بمقصود خود اندر شیراز
خرم آن روز که حافظ ره بخدا کند

گفتا چشم هر چه تو گوئی همان کنند
گفتا درین معامله کتر زیان کنند
گفت این حکایتیست یا نکته دان کنند
گفتا بوی عشق هم این بهم آن کنند
گفتا خوش آن کسان که دلی شایان کنند
گفت این عمل خوب پیرمغان کنند
گفتا بویسته شکر پیش جوان کنند

گفتم کیم دمان و لبست کا مران کنند
گفتم خراج مصر طلب میکند لبست
گفتم بنقطه که دهنست خود که برود راه
گفتم تنم ریست شو با صد شین
گفتم هوای میکده غم می برد ز دل
گفتم شراب خرقه نه آئین مذمت
گفتم زحل نوش لبان پیر را چه سود

[illegible]

مولا علی علیه السلام فرموده: «گفت که در غریب دوستیدن مصلحت نیست»

مجلس شورای اسلامی

[illegible]

八

نسخه ۱۹۰۰

۱۔ آواز کو وقت و مکان میں
 ۲۔ آواز کو وقت و مکان میں
 ۳۔ آواز کو وقت و مکان میں
 ۴۔ آواز کو وقت و مکان میں
 ۵۔ آواز کو وقت و مکان میں
 ۶۔ آواز کو وقت و مکان میں
 ۷۔ آواز کو وقت و مکان میں
 ۸۔ آواز کو وقت و مکان میں
 ۹۔ آواز کو وقت و مکان میں
 ۱۰۔ آواز کو وقت و مکان میں

۱۔ آواز کو وقت و مکان میں
 ۲۔ آواز کو وقت و مکان میں
 ۳۔ آواز کو وقت و مکان میں
 ۴۔ آواز کو وقت و مکان میں
 ۵۔ آواز کو وقت و مکان میں
 ۶۔ آواز کو وقت و مکان میں
 ۷۔ آواز کو وقت و مکان میں
 ۸۔ آواز کو وقت و مکان میں
 ۹۔ آواز کو وقت و مکان میں
 ۱۰۔ آواز کو وقت و مکان میں

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

<p>بود که مجلس حافظین پیش هر انچه می طلبد جمله باشدش موجود</p>	
<p>گفتم که خطا کردی و تدبیر نه این بود گفتم که خداداد مرادت بوصالت گفتم که قرین بت افکند بدین روز گفتم ز من ای ماه چرا مهر بریدی گفتم که بسی جام طرب بر روی این پیش گفتم که تو ای عمر حیراز و بر فرست گفتم که بنده خطا بر تو کشیدند گفتم که نه وقت سفت بود چنین بود</p>	<p>گفتا چه توان کرد که تقدیر چنین بود گفتا که مرادم بوصالتش نه همین بود گفتا که مرا بخت بد خویش قرین بود گفتا که فلک یابن به مهر یکین بود گفتا که شفا در تسبیح باز پسین بود گفتا که فلانی چه کنم عمر همین بود گفتا همه آن بود که بر لوح جبین بود گفتا که مگر مصلحت وقت چنین بود</p>
<p>گفتم که ز خاطر قطبچه علت شده دور گفتا که همه وقت مراد اعیان این بود</p>	
<p>تا ریا و زرد و سالوس مسلمان نشود حیوانی که نوشد می انسان نشود ورنه هر سنگ و گلی لولو و مرجان نشود</p>	<p>گر چه برو عطر شهر این سخن آسان نشود زنده می آموز و کرم کن که نه چنین است گوهر پاک بیا که شود قابل پیش</p>

[illegible]

فردی که در این مجلس می‌نشیند و از این مجلس بیرون رود

[illegible]

« علامت‌نویس مشفق ملازمت‌گرا کامل‌بود یکبارودان یکوقت «مطلوبی قلم‌نویس دل‌خواه‌داران بهشتیان گفاری‌شوم »

۱۰۹۲
 سال ۱۱۰۵ قمری
 روز پنجشنبه ۱۲ رجب
 در شهر اصفهان
 در خانه ...
 ...
 ...

مرا تا عشق تسلیم سخن کرد هنر نه در عیب حرمان بود لیکن سرشکم در طلب درافتانید و لے از وصل و بی حاصل بود	حدیثیم شکست هر محصل بود زمین محسوس ترک سائل بود و لے از وصل و بی حاصل بود
گوید که حافظ نکته دست که ما بدیدیم محکم غافل بود	
معاشقان حریف شبانه یاد آید چو در میان مراد آورید و مستی چرخس یاد کند جلوه در رخسار بوقت سرخوشی از آه ناله عشق میخورد زمانی غم وفاداران سمنه دولت اگر تندرست کش می	حقوق بندگی نخله مانه یاد آید ز عهد صحبت مادر میانه یاد آید ز زمین بسود و ترانه یاد آید بصوت نغمه جنگ و چخانه یاد آید ز بیوفائے دور زمانه یاد آید ز بهرمان بهر تازانیه یاد آید
بوقت رحمت ای ساکنان صبر جلال ز روی شافق و آن آستانه یاد آید	
من و صلح و سلامت کس این گمان نبرد من این مرقع پشمینه بهر آن دارم	که کس ز خرابات ظن آن نبرد که زیر خرقه کشم می کس این گمان نبرد

این کلام حاصل
 از کلامی است که
 در شهر اصفهان
 در خانه ...
 ...
 ...

این کلام حاصل
 از کلامی است که
 در شهر اصفهان
 در خانه ...
 ...
 ...

این کلام حاصل
 از کلامی است که
 در شهر اصفهان
 در خانه ...
 ...
 ...

مباش غره علم عمل فقہیہ زمان
مشو فریشتہ رنگ و بوقح کوش
اگرچہ دیدہ بود پاشان توای گل

که هیچکس ز قضای خدای جان نبرد
که زنگ غم ز دولت خرمی مخان نبرد
بهوش باش که نقد تو بپایان نبرد

سخن نیز دشمنان ادا کن حافظ
که تحفه کس دُر گوید بر بحر و کان نبرد

مرا می دگر باره از دست برد
 هزار آفرین بر می سنج خیا
 بنادیم دستت که انگور چید
 بر روزاها خورده بر من گیر
 مرا از ازل عشق شد سرشت
 مزن دم حکمت که وقت مرگ
 مکن رنج بهیوده خرسندش
 چنان زندگانی کن از جان

بمن باز آوردمی دستبرد
 که از روی رنگ نرودی بر
 مرزا و پاسے که در هم فشر
 که کار خدائے نه کاریت خد
 قضای نبشته نشاید شد
 و رستود و جان چو بیچاره گرد
 قناعت کن انیت طلسمی بر
 که چون مرده باشی گویند مرده ^{جانب ۱۲}

شودست وحدت ز جام الست
هر آنکو چو حاقظانی صاف غور

[illegible][illegible]

اول ۱۲

مجلس شورای عالی قضاة
در جلسه روز شنبه مورخ ۱۳۰۲/۱۰/۱۵
حاضرین: آقایان: ...
غایبین: ...

مرا هر سیه چنان سر برودن نخواهد شد
مرا و زازل کاری بخزند و نفرمود
مجال من بهمن باشد که پنهان مرا و در
شتر لعل جامی من یار مهربان سا
بیاتاد صف زندان بیابک جنگ می شود
شبنم خون بلبل گفت گای محبوبی بهتا
رقیب آزار با فرمود و جامی شبنم نگشت
بیاتاد صافیت سازد هر بنام

شوی ای دیده نقش غم ز لوح سینه حایق
که زخم تیر و دلاست ز رنگ غم نخواهد

معاشران گره از زلف یار باز کنید
 حضور مجلس انس است و ستان ^{دستان} ^{۱۲}
 رباب و چنگ بیا بگ بلند می کنید
 آنکسی که درین حلقه نیست زنده بشق
 میان عاشق و معشوق فرق بسیار

شبی خوش ست باین قصه ش در از کنید
 و آن یکا و پنجا نسید و در فر از کنید
 که گوش بهوشن به پیغام دل از کنید
 برو چو مرده بفتوا ^{من} نماز کنید
 چو یار ناز نماید ^{از پیچ و مهر} شما نیاز کنید

حضرت مولانا صاحب
 کرامت کمالی مدظلہ العالی
 کے ہاتھ سے لکھی گئی ہے
 جس میں مذکور ہے کہ
 مولانا صاحب نے
 اس کتاب کو لکھنے میں
 ایک سال کا عرصہ
 خرچ کیا ہے۔

[illegible][illegible]

۱۴۵
 ۱- ای سرباز
 ۲- ای سرباز
 ۳- ای سرباز
 ۴- ای سرباز
 ۵- ای سرباز
 ۶- ای سرباز
 ۷- ای سرباز
 ۸- ای سرباز
 ۹- ای سرباز
 ۱۰- ای سرباز
 ۱۱- ای سرباز
 ۱۲- ای سرباز
 ۱۳- ای سرباز
 ۱۴- ای سرباز
 ۱۵- ای سرباز
 ۱۶- ای سرباز
 ۱۷- ای سرباز
 ۱۸- ای سرباز
 ۱۹- ای سرباز
 ۲۰- ای سرباز
 ۲۱- ای سرباز
 ۲۲- ای سرباز
 ۲۳- ای سرباز
 ۲۴- ای سرباز
 ۲۵- ای سرباز
 ۲۶- ای سرباز
 ۲۷- ای سرباز
 ۲۸- ای سرباز
 ۲۹- ای سرباز
 ۳۰- ای سرباز
 ۳۱- ای سرباز
 ۳۲- ای سرباز
 ۳۳- ای سرباز
 ۳۴- ای سرباز
 ۳۵- ای سرباز
 ۳۶- ای سرباز
 ۳۷- ای سرباز
 ۳۸- ای سرباز
 ۳۹- ای سرباز
 ۴۰- ای سرباز
 ۴۱- ای سرباز
 ۴۲- ای سرباز
 ۴۳- ای سرباز
 ۴۴- ای سرباز
 ۴۵- ای سرباز
 ۴۶- ای سرباز
 ۴۷- ای سرباز
 ۴۸- ای سرباز
 ۴۹- ای سرباز
 ۵۰- ای سرباز
 ۵۱- ای سرباز
 ۵۲- ای سرباز
 ۵۳- ای سرباز
 ۵۴- ای سرباز
 ۵۵- ای سرباز
 ۵۶- ای سرباز
 ۵۷- ای سرباز
 ۵۸- ای سرباز
 ۵۹- ای سرباز
 ۶۰- ای سرباز
 ۶۱- ای سرباز
 ۶۲- ای سرباز
 ۶۳- ای سرباز
 ۶۴- ای سرباز
 ۶۵- ای سرباز
 ۶۶- ای سرباز
 ۶۷- ای سرباز
 ۶۸- ای سرباز
 ۶۹- ای سرباز
 ۷۰- ای سرباز
 ۷۱- ای سرباز
 ۷۲- ای سرباز
 ۷۳- ای سرباز
 ۷۴- ای سرباز
 ۷۵- ای سرباز
 ۷۶- ای سرباز
 ۷۷- ای سرباز
 ۷۸- ای سرباز
 ۷۹- ای سرباز
 ۸۰- ای سرباز
 ۸۱- ای سرباز
 ۸۲- ای سرباز
 ۸۳- ای سرباز
 ۸۴- ای سرباز
 ۸۵- ای سرباز
 ۸۶- ای سرباز
 ۸۷- ای سرباز
 ۸۸- ای سرباز
 ۸۹- ای سرباز
 ۹۰- ای سرباز
 ۹۱- ای سرباز
 ۹۲- ای سرباز
 ۹۳- ای سرباز
 ۹۴- ای سرباز
 ۹۵- ای سرباز
 ۹۶- ای سرباز
 ۹۷- ای سرباز
 ۹۸- ای سرباز
 ۹۹- ای سرباز
 ۱۰۰- ای سرباز

دولت
استادان و کرامات
نویسندگان
آلایه و دلال
فرماندها
وزیران
و غیره

اگر خود غایب
عینیت بر یکدیگر
که شکافند
چون یکدیگر

دو شکر در فرستاد علی صاحب
 یوسف مشوق بن آن دست
 خط افغانه و فرستاد بنی کدست
 همزایه را شکر

ایستاد عالی مقام
مقام عالی مقام
مقام عالی مقام

[illegible]

حالیہ یاد ۱۲
کمرانی رام چان
حال خود خرابی ہوئی ام
وقت کو ان
کمپ کی زیر کار
ای ایگروالو فراد
نمائی ۱۳
اگر ادا و اسرار لاد تو
تواند فرما سکے کہ
ای ہر فعل از وقت
چنان بیاف ۱۴
بدرین

راه عشق ار چه کمی گاه کما نزاران است
 سحر بامعجزه پهلوتر نرد دل خوش دار
 جام نینائی می سدره تنگد لیسیت
 باغبانان از خزان بخیرت می بسینم
 رهن دهر نختست شوا این ازو
 بانگ گاومی چو صد بازو ده عشوه مخ
 علم و فضل که چل سال دلم جمع آورد

هر که دوست رود صفر را دعا ببرد
افرونی و نیر و نیت ۱۱
سامری کسیت که دست از یه چنجا ببرد
منه از دست که سبیل غمت انجا ببرد
آه از آن روز که بادت گل عنا ببرد
اگر امروز نبرد دست که فردا ببرد
کی سها عکس خوش شید مصفا ببرد
ترسم آن ز گرس ستانه بیجا ببرد

حافظ ارجان طلبه سرگسستانه او
خانه از عمر پسر د از و بیل قاپرد

افزون باد صبا مشک نشان عاقل
ارغوان جام عقیقه بهمن خاورد
گل عزیزت غنیت شمر نیست
ایشن تطاول کم کشید از غم حیران بل
ای دل رعشرت امروز بفردا سنگی
ماه شعبان از دست قشح کاین بشوید

عالم پیرگر باره جوان خواهد شد
چشم ز گسشتن شقائق نگران خواهد شد
که بلیغ آمد از این راه و از آن خواهد شد
تا سر پرده گل نغره زنان خواهد شد
ما به نقد دستار که دشمنان خواهد شد
از نظر آتش عید رمضان خواهد شد

کرموت بر سرش خا و بر سر پند
 مقامی خود دان از خدا بپند
 هیچ حاصل نماند بخوابش
 درین شربش بیاد بخت
 سحر درین شربش ای کرم وز
 بیانی بهشت ای کرم وز
 غالب نیاید تا که در خواب
 خواب که در بوش باش و از
 بخت نشو **سحر** این شعر
 بخت نشو تا در سحر
سحر
 است و می گوید آواز گامی
 گام اندازد و درین گام
 فزون رخ و فزون گام
سحر یعنی ای حافظ اگر غم
 مشاء مشغول جان و غم
 غم دل یار و دراز غم
 کن گناه او را جان بر در غم
سحر این غزل بسیار لطیف
 یعنی تو هم بهار و بهار غم
 مشک و فشان و غم
 که بهشت از بهار برود
 و از بهار

۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

کرامت حق تعالی علیه من و علی عترته
چون در این دم بحال نادمه
دور کن تاکی است قول بگوین
جلسای طریقه

فقهی برای دعا و دعا

[illegible]

فقط

ایضاً غلام علی شاہ

سید ابوالفتح محمد بن ابی طالب

65

۱۳۰۲

4

6-17-64

2004

مطر مجلس انس است غزل غم آن سرود
چند گوئی که چنین است چنان خواهد شد

حافظ از بهر تو آمد سحر تسلیم و جود
قدی نه بودا عشق که روان خواهد

نقد صوفی نه همه صافی و خوش باشد
صوفی ماکه زور و دحری ست شدی
خوش بود که محک تجربه آید بیان
ناز پرور تنم نبرد راه دست
خط ساقی گرا زین گونه زند نقش ^{الهی} _{۱۲۰}
غم دنیا ی دنی چند خوری با ده بخور

دلق و سجاده حافظ بر دایره درو
رشترا انکف آن ساقی مهرش باشد

سبب است ویت اگر باه و پرین کرده
نمده از دستان عشق شود انگیز است
مست جان بخش دارد خاک کوی گلزارین
صورت نادره شبیهی تخمین کرده
این حکایتها که از فرهاد شیرین کرده
عارفان انجامشام عقل مشکین کرده

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل في كل شيء
دلالة على قدرته وكرمه
والصلاة والسلام على من لا نبي بعده
وبعد فقد بلغنا من هذا الكتاب
ما كنا نرجو من الله تعالى
والله اعلم بالصواب

<p>یاد باد آنکه چو یاقوت قلع خنده زدی یاد باد آنکه دران بزرگه خلق و ادب یاد باد آنکه صبوخی زده در مجلس اس یاد باد آنکه خرابات نشین بودم دست</p>	<p>در میان من و عسل تو حکایتها بود آنکه او خنده ستانه زدی صهبا بود جز من و یار نبودیم و خنده ابا با بود اچنم در مجلس امروز کم ست اینجا بود</p>
<p>یاد باد آنکه با صلاح شامی شد رشت نظم هر گوهر نه گفته که حافظ را بود</p>	<p>یاد باد آنکه با صلاح شامی شد رشت نظم هر گوهر نه گفته که حافظ را بود</p>
<p>یاد باد آنکه سر کوی قوم منزل بود رشت چو بون گل از صحبت کس دل چو از پیر خرو نقد معانی می بست آه ازین جور و تظلم که درین دگشت در دلم بود که بی دوست نباشم گز دوش بر یاد حرفیان خراباشیم بس گشتم که سپرم سبب فرو رستی خاتم فیروزه بو آجاتی ویدی آن قهقهه کبک خرابان حافظ</p>	<p>دیده راروشی از خاک در حال بود برزبان بود مرا آنچه ترا در دل بود عشق میگفت بشخ آنکه بر شکل بود وامی ان عشق تنعم که در این منزل بود تو چنان گفت که سنی من و دل بطل بود خم می یم خون دل و یاد گل بود منقسی عقل درین سلسله لایق بود خوش درخشد ولی دولت بخل بود که ز سر پنجه شاهین قضا غل بود</p>

این قصه جامع فتنه است
در بیان حال و سبب و سبب
از کلام و نثر و شعر و نثر
در بیان حال و سبب و سبب
از کلام و نثر و شعر و نثر
در بیان حال و سبب و سبب
از کلام و نثر و شعر و نثر

در بیان حال و سبب و سبب
از کلام و نثر و شعر و نثر
در بیان حال و سبب و سبب
از کلام و نثر و شعر و نثر
در بیان حال و سبب و سبب
از کلام و نثر و شعر و نثر
در بیان حال و سبب و سبب
از کلام و نثر و شعر و نثر

در بیان حال و سبب و سبب
از کلام و نثر و شعر و نثر
در بیان حال و سبب و سبب
از کلام و نثر و شعر و نثر
در بیان حال و سبب و سبب
از کلام و نثر و شعر و نثر
در بیان حال و سبب و سبب
از کلام و نثر و شعر و نثر

دودستان را "سرزمین خرمی"
ایالتی گویشا نام دارند و عرب و
علمان کی لاپه زوئی دودستان
میان کیران کی قشیم
زمن دیاری "طهرین" ۱۶۸

[illegible]

مردت ایچین شنبیت
داده الیه ای
تونیش کورکست قضا
دوق یازده که من دیوان
قاند اویسی بیکی
منی آید آن گونی دور
سوالان ایچی طالبان را
چشمه کار و جادو کند
بلندی باغ و از راه
نقل اسرارانی

یار می اندر کس نمی بینم یاران را
آیت این تیره گوش خضر خجسته
صداران گل شگفت با نام غی بر شاخت
لقب از کان مروت بنیام سالک است
زهره ساز خود میگیرد مگر عودش بخت
کس نمیگوید که یاری داشت حق دوست
گوئی توفیق و کرامت میان افکنده ام

حافظ اسرار الہی کہ فیہ دلائل خموت
از کہ می پرسی کہ دور روزگار ان اشچہ

یکتو جام دی سحر که اتفاق افتاده بود
 از سر مستی و گریه بشاگرد عهد شباب
 نقش می ستم گیرم بپوشه آن چشم مست
 سا قیا جام و دادم ده که در سیر طریق
 ای معبر قزوئه فرما که دو ششم آفتاب
 در مقامات حقیقت هر کجا گردیم سیر

ای مانی که
کسی داند که
و نه کسی که
چون که
در این دنیا
که در این دنیا
که در این دنیا
که در این دنیا

بخت ترا به خدایت
خدا را که بخت بر ما
چو در جهان بخت بود
روم را که ما شایسته

بخت ترا به خدایت
خدا را که بخت بر ما
چو در جهان بخت بود
روم را که ما شایسته

بخت ترا به خدایت
خدا را که بخت بر ما
چو در جهان بخت بود
روم را که ما شایسته

باز آنکه عاشقان تو مردند ز منتظار بر ما بخا و جور فراقت و امدار ز نهار عهد یار و وفادار گوشت دار ای دیده در فراقش ازین پیش خمن سبا چون بروصال یارنداریم احتیاج	با او بگو که لے مه نامهربان من دل داده ایم و مهر تو از جان خریدیم کردی چو روزگار فراموش بنده را ای دل بساز باغم بجران و صبر کن باز بی خیال دست پیش نفرست
--	--

حافظ تو تا کی غم مال جهان خور بسیار غم نخور که جهان نیست یار

اسی برده گوی حسن خوبان روزگار الحق وجودش نشان دامن تو دادیم دل بدست خط و زلف جمال تو باد آهزار دشمن اگر یار با من است عشقت چو در سحر دل خانه گیر شد گر سرویش قد تو سر سبک شد مرغ	قدرت بسته چو سی سروجی با سویم نقطه است پنهان آشکار از دست هر سه تاج کشد این دل فگار دهم مصاف را و ترسم کار زار زین در اگر بر شوم آیم با خطار عقل طویل را نبود هیچ اعتبار
---	---

منصفی هوای تو حافظ کنون خست در شش غمت دلش افتاده مهر تو
--

در آن نقطه بودم که غم داشت چون از
 ز کجایون بختی آید پارس است چون از
 کلام سنی معلوم شود که چو می هست
 همه ای که در جانب من است از دور
 دشمن بدانی ندانم که در آنجا است
 واقع شده ام از عشق تو خفا گشت گریه
 بگو که در دل عشق تو خفا گشته ام
 ازین در شش غمت در دلم خفا گشته ام
 غم صابر از غم عاشق خفا گشته ام
 ای خفا که یک نفس از غم یاران قاتل

بخت
 بختی از روی قدم کنار
 خوارم ظاهر نموده نشان او طویل
 انقاص است عجز و قناعت را
 نیست چو شورش و استراحت را
 ملاحظه کن چو تصویر بود
 دل او در عشق تو غرق شده
 غلامه ای که چون اکنون بود
 شد دل او را فدا تو گوید
 جای که از ران رانی بکشد
 بخت عاقل و جوان و حق و حقیقت
 در حقیقت شش خفا

که در آن روزی از روی
 جهان مودت
 آن بوی که در میان
 او را که بافت
 در دلم که بافت
 و مهر در شش
 نون که بافت
 و مهر در شش
 و مهر در شش
 و مهر در شش

144

11/6/62

مجلس

د. محمد صالح المنجد

1. 8/14

تاریخ ۱۳۰۲

100-443887-100

مجلس شورای اسلامی

ای نظام

11-11-68

10

باز آنکه رحمت نبی گل و سیت بهار عمر
 کانه رحمت چو برق باشد و زگار عمر
 روز و سراق را که نهد در شمار عمر
 بر نقطه دهان تو باشد مدار عمر
 زان و عنان گشته دو اند سوار عمر
 در باب کار دل که نه پیداست کار عمر
 بیدار گردان که نماند است بهار عمر
 پیچاره دل که هیچ ندید از گذار عمر

ی خرم از فروغ دخت لاله زار
رویدگاه سرشک چو باران رود روا
نی عمر زنده ام من زین پس عجب بار
دلتنه از محیط فنا نیست سرگرم
ترتیر طوف زخیل حوادث کینگیست
مین یک دم که دولتی از ممکن است
کی شمی صبح و شکر خواب صبحدم
ی در گذار بود و نظر سوسه مانگرد

[illegible]

ایمان
و ایمان
باید
باشد
مردی
از
دین

حافظ سخن گوئی کہ در صفیہ جهان
این نقش ماند از قلمت یارگار عمر

بیرانده دل و قشوه و لدار بیار
نامم خوشبخت از عالم اسرار بیار
آشتمه از لطافات نفس یار بیار
در غبار کیه پدید آید از اغیار بیار
ساقیان مستخرج آتش کردار بیار

می صبا نکتے از خاک میار بیار
 که روح فرا از دهن یار بگو
 معطر کنم از لطیف نسیم تو شام
 فانی تو که خاک رو آن یار عزیز
 از گارایت که دل چیر و مقصود نیر

[illegible]

1139
The
1140
1141
1142
1143
1144
1145
1146
1147
1148
1149
1150
1151
1152
1153
1154
1155
1156
1157
1158
1159
1160
1161
1162
1163
1164
1165
1166
1167
1168
1169
1170
1171
1172
1173
1174
1175
1176
1177
1178
1179
1180
1181
1182
1183
1184
1185
1186
1187
1188
1189
1190
1191
1192
1193
1194
1195
1196
1197
1198
1199
1200
1201
1202
1203
1204
1205
1206
1207
1208
1209
1210
1211
1212
1213
1214
1215
1216
1217
1218
1219
1220
1221
1222
1223
1224
1225
1226
1227
1228
1229
1230
1231
1232
1233
1234
1235
1236
1237
1238
1239
1240
1241
1242
1243
1244
1245
1246
1247
1248
1249
1250
1251
1252
1253
1254
1255
1256
1257
1258
1259
1260
1261
1262
1263
1264
1265
1266
1267
1268
1269
1270
1271
1272
1273
1274
1275
1276
1277
1278
1279
1280
1281
1282
1283
1284
1285
1286
1287
1288
1289
1290
1291
1292
1293
1294
1295
1296
1297
1298
1299
1300
1301
1302
1303
1304
1305
1306
1307
1308
1309
1310
1311
1312
1313
1314
1315
1316
1317
1318
1319
1320
1321
1322
1323
1324
1325
1326
1327
1328
1329
1330
1331
1332
1333
1334
1335
1336
1337
1338
1339
1340
1341
1342
1343
1344
1345
1346
1347
1348
1349
1350
1351
1352
1353
1354
1355
1356
1357
1358
1359
1360
1361
1362
1363
1364
1365
1366
1367
1368
1369
1370
1371
1372
1373
1374
1375
1376
1377
1378
1379
1380
1381
1382
1383
1384
1385
1386
1387
1388
1389
1390
1391
1392
1393
1394
1395
1396
1397
1398
1399
1400
1401
1402
1403
1404
1405
1406
1407
1408
1409
1410
1411
1412
1413
1414
1415
1416
1417
1418
1419
1420
1421
1422
1423
1424
1425
1426
1427
1428
1429
1430
1431
1432
1433
1434
1435
1436
1437
1438
1439
1440
1441
1442
1443
1444
1445
1446
1447
1448
1449
1450
1451
1452
1453
1454
1455
1456
1457
1458
1459
1460
1461
1462
1463
1464
1465
1466
1467
1468
1469
1470
1471
1472
1473
1474
1475
1476
1477
1478
1479
1480
1481
1482
1483
1484
1485
1486
1487
1488
1489
1490
1491
1492
1493
1494
1495
1496
1497
1498
1499
1500
1501
1502
1503
1504
1505
1506
1507
1508
1509
1510
1511
1512
1513
1514
1515
1516
1517
1518
1519
1520
1521
1522
1523
1524
1525
1526
1527
1528
1529
1530
1531
1532
1533
1534
1535
1536
1537
1538
1539
1540
1541
1542
1543
1544
1545
1546
1547
1548
1549
1550
1551
1552
1553
1554
1555
1556
1557
1558
1559
1560
1561
1562
1563
1564
1565
1566
1567
1568
1569
1570
1571
1572
1573
1574
1575
1576
1577
1578
1579
1580
1581
1582
1583
1584
1585
1586
1587
1588
1589
1590
1591
1592
1593
1594
1595
1596
1597
1598
1599
1600
1601
1602
1603
1604
1605
1606
1607
1608
1609
1610
1611
1612
1613
1614
1615
1616
1617
1618
1619
1620
1621
1622
1623
1624
1625
1626
1627
1628
1629
1630
1631
1632
1633
1634
1635
1636
1637
1638
1639
1640
1641
1642
1643
1644
1645
1646
1647
1648
1649
1650
1651
1652
1653
1654
1655
1656
1657
1658
1659
1660
1661
1662
1663
1664
1665
1666
1667
1668
1669
1670
1671
1672
1673
1674
1675
1676
1677
1678
1679
1680
1681
1682
1683
1684
1685
1686
1687
1688
1689
1690
1691
1692
1693
1694
1695
1696
1697
1698
1699
1700
1701
1702
1703
1704
1705
1706
1707
1708
1709
1710
1711
1712
1713
1714
1715
1716
1717
1718
1719
1720
1721
1722
1723
1724
1725
1726
1727
1728
1729
1730
1731
1732
1733
1734
1735
1736
1737
1738
1739
1740
1741
1742
1743
1744
1745
1746
1747
1748
1749
1750
1751
1752
1753
1754
1755
1756
1757
1758
1759
1760
1761
1762
1763
1764
1765
1766
1767
1768
1769
1770
1771
1772
1773
1774
1775
1776
1777
1778
1779
1780
1781
1782
1783
1784
1785
1786
1787
1788
1789
1790
1791
1792
1793
1794
1795
1796
1797
1798
1799
1800
1801
1802
1803
1804
1805
1806
1807
1808
1809
1810
1811
1812
1813
1814
1815
1816
1817
1818
1819
1820

۱۹۹۱

1960

12-10-1964

100

1967

26

100

2000

۱۸۲
گنجینه دوست
کبوتری تیسب
چشمه نبار
من گردی
پلوه کوردی
تیسب
دشمن این احوال
بر کلاه زلف
چیزی و کاری
پیش از جنگ
۱۱
الغرض علی

مجلس قاعدہ
کراچی

مجلس شورای اسلامی

100

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

11-11-68

100

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

100

۱۰۰

10/10/10

من استغفر الله

2014

10/10/10

مفتی محمد شفیع

غرض از این است که

پیشہ ورانہ تعلیم و تربیت

بسم الله الرحمن الرحيم

بر آسایش این دیده خونبار بیا
 حلقه اجسم آن طره طرار بیا
 خبری از بر آن دلبر عیار بیا
 با سیران قفس مرده گلزار بیا
 عشوه زان لب شیرین شکر بیا

گردشی از رهگذر دست بگویی در
دل دیوانه ز زنجیر نه آید باز
خاسی و سادہ دلی شیوہ جانباران
شکر آن اکہ تو در عشق ای مرغ چین
کام جان تلخ شد از صبر کہ کردم بیدو

دلوق حافظ بچہ از ہمیشہ نکلیں گے
 لے حافظ را ۱۲
 و ہمیشہ مست و خراب از سر بازار آیا

زار و بیارغم است جانی بمن آر
یعنی از خاک و عتشت نشانی بمن آر
زار و غمزه او تیر و کمانی بمن آر
سناغری ز کف تازه جوانی بمن آر
و گر ایشان نیستانند روانی بمن آر
باز دیوان قضا خط آمانی بمن آر

ای سبب شکسته از کوی خلائی من آید
قلب بچیل مارا بزن اکسیر مراد
در کینگاه نظر بادل خویشم جگست
در غریبی و فراق و غم دل پیر شدم
منکران اہم ازین می و سہ غریب
ساقیا عشرت امروزہ بفردا منگن

دلم از پرده بشویش حاقظ می گفت
ای صبا نکسته از کوی فلانی برآ

۱۱ غفر عنه نسج علی مولوی محمد شمس جلال احمد انجمن ص کرامت مولانا محمد اسلم خان مولانا محمد رفیع مولانا محمد رفیع

مجلس شورای ملی
روزنامه رسمی
شماره ۱۲۳۴
تاریخ ۱۳۰۲/۰۵/۰۱
صفحه ۱۰۰
موضوع: ...

ولا چندم بریزی سخن دیده شرمم آرا آخر
منم یارب که جانان از عارض بوی چشم
چو باد از خر جانان بودن خوشه تهنیت
مرا دینی و عقیقی این بنفشید روزی بخش
نگارستان چین نام خواهد شد سرالیک
دلا در ملک شبنمی گرازانده نگریزی

تبی چون ماه نازدی چون پیش آورد
تو گوئی تا بسم حافظ رسائی شرم دار آخر

<p>دیکز شاخ سرو پهلوی بیل صبور بختی گل بشکر آنکه شگفته بکام دل راه اگر به جور و قصورست ایستار از دست غیبت تو شکایت نیکنم</p> <p>گر دیگران بعیش و طرب خرم اند و شاد من خور باغ چنگ مخور غصه و درد حافظ شکایت از غم سحران میکنم</p>	<p>کلبه گن که چشم باز روی گل و با بلبان بیدل شیدا کن غم و مارا شرابخانه قصورست و یار حور تا نیست غیبتی نهد لذت حضور</p> <p>مارا غم نگار بود مایه سرور گوید ترا که با ده مخور گوشت غفور در چه صول باشد و در طلب است تو</p>
--	--

این کتاب در این اقسام است
 ۱- کتابی که در بیان احوال و سیرت
 ۲- کتابی که در بیان عقاید و مذاهب
 ۳- کتابی که در بیان فقه و احکام
 ۴- کتابی که در بیان تاریخ و حوادث
 ۵- کتابی که در بیان جغرافیه و احوال
 ۶- کتابی که در بیان طب و دوا
 ۷- کتابی که در بیان صنایع و حرفه
 ۸- کتابی که در بیان ادب و شعر
 ۹- کتابی که در بیان لغت و معانی
 ۱۰- کتابی که در بیان ریاضیات و حساب

[illegible]

اسلامی بیان زمان

1
کتابخانه عمومی
کتابخانه عمومی

از این روزها که اکنون در آن
است

مفتی محمد رفیع الرحمن صاحب مدنی

1944

المستأجر

فوائد

تاریخ ۱۳۰۲

تاریخ: ۱۳۰۲/۱۰/۱۰

مجلس

محکم دلائل سے مزین
اور متنوع

پیش از این

مجلس شورای اسلامی

7-10-68

کنون که ماه تمامی نظر دریغ مدار
ز اهل معرفت این مختصر دریغ مدار
از هوشیافه و زاء سفر دریغ مدار
که در بهای سخن سیم وز دریغ مدار
سخن گوی و ز طوطی شکر دریغ مدار

الحریف بزم تو بودم چو ماه نو بودی
 بهمان دهر چیدرو هستی و غنچه هست
 مکارم تو بافاق سبزه برد شاعر
 چو ذکر خیر طلب میکنی سخن نیست
 کنون که چشمه نوش است لعل شیرین

غبار غم برود حال شود ^{فقط}
تو آب دیده ازین رهگذر دریغ مدار

ساقی بروی شاه سپین ماه و می بیاید
کاری نکرد همت پاکان و زرگار
از می کنند روزه کشتا لبان یار
کان نیز بر کمر شده ساقی کهنه تار
یارب چشم زخم زبانش نگاه دوار
جام مرصع تو بدین درشت ^{پرو} آشوبار
رفیض جام و قصه جمشید کامگار
بگو شنو حدیث و تو این قصه گمشدا

عیدست و موسم گل دیاران در تظا
ل برگرفته بودم از ایام گل ول
رفوت شد بخورچه نقشان چمن
غزلقد جان بدست زارم شراب کو
دش دوستی خم و خوش خور کیم
خورشید بربنده که زینب دگر دهم
ل در جهان بسند و پی سوال کن
ل خباب عشق بلندست همنی

[illegible][illegible]

100

تاریخ: ۱۳۸۵/۰۵/۰۵

سید محمد علی حسینی

مجلس شورای اسلامی

برای اطلاع از آخرین اخبار و رویدادها

22.

بسم الله الرحمن الرحيم

مفتی محمد رفیع الرحمن

مکتبہ اسلامیہ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

پیشانی

11/11/11

10/10/10

100

بهر کند که خواهی بگیر و بازم بسند
بر آستین خیال تو می دهم بوسه
تا این زمان من شوریده دل نهادم در کا
دلاستان شامی که صبح در پی اوست
گرم چو خاکن مین خوار میکنی سهل است
درون سینه دلم چون کبوتران بطیید
خیال قد بلند تو میسکند دل من

کلیه اشیا که در این کتاب است
از کتابخانه کتب خطی
موزه ملی ایران
تهران
تاریخ ثبت: ۱۳۰۵
شماره ثبت: ۱۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰

بیا که حافظ بیخانه دوش بهن گفت	که در مقام رضا باش از قضا نگرین
پیاله در کفم هست تا سحر که حشر	بوی زردل برم هول و ز رستاخیز
میان عاشق و معشوق هیچ حاکم نیست	
تو خود حجاب خودی حافظ از میان خبر	
روز عیش و طرب باه صیام سطره	کام دل حاصل ایام بکام ست امروز
گو عروس و نسلی رخ سنای از مشرق	که مرادین آن ماه تمام ست امروز
ز آهسته را که نبودی چو صواع جانی	بین که در کنج خرابات تمام ست امروز
صبحدم بلبل ست از چه سبب بهانه	کار او چون بهاران نظام ست امروز
محتسب بیده گوینده رندان	کانکه بی شاهمی نیست کدام ست امروز
گو گویند خلایق که نمی حافظ را	
چشم بر روی نگار و لب جام ست امروز	
ز لطف سیه خم نخم اندر زده باز	وقت من شوریده بهم بر زده باز
زان روی نکو چشم بدان و که امروز	برمه زده طعنه و بر خور زده باز
بر شاغر عیشم زده سنگ بسین	باتوجه توان گفت که شاغر زده باز
از دود دل خسته ام ای دست کن	کاشن من سوخته دل بر زده باز

این کتاب در مورد
آقای قاضی محمد تقی
آزاد است که در
کارش موسسه
را در شهر
تهران که در
میدان خرابات
مستقر است
در روز ۱۳۰۵
میلادی
تاریخ ثبت
شماره ثبت

این کتاب در مورد
آقای قاضی محمد تقی
آزاد است که در
کارش موسسه
را در شهر
تهران که در
میدان خرابات
مستقر است
در روز ۱۳۰۵
میلادی
تاریخ ثبت
شماره ثبت

فیتہ کمالیہ پیران پشیمان کھنکھارہ نور الحسن ارباب مدینہ منورہ کدورتی دل من و نالخواہ کہ مستحق این امید لکھی ۲۰۲

میکشون ۱۶۱

این قدر محتسب گشته
حسب الیه مسل
اگر با این قدر احتیاط
در بیان امر می نمود
که پسند نمی نمود
که از قلم بر داشت
ای آن قدر محتسب
که تمام این

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

ماقصہ سکندر و داور انخواندہ ام	از بابا بجز حکایت مهر وفا پیرس
دارم از زلف سیاهت گل خندان کج پیرس	که چنان خوشده ام بیسیر سامان کج پیرس
کس با سپید و فاترک دل دین کند	که چنانم من ازین کرده پشیمان کج پیرس
بهریک چو عه که آزار کس در پی نیست	رحمتی می کشم از مردم نادان کج پیرس
گو شیه گیری و سلامت بوسم بود	چون میکند آن ز کس قتل کج پیرس
زاهد از ما سلامت بگذرکان می لعل	دل دین می باز دست بان کج پیرس
گفتم از کوی فلک صورت حالی پرسم	گفت آن می کشم اندر خم چو گان کج پیرس
گفتش زلف بکین که کشادی گفتا	
حافظ این قصه ازست بقرآن کج پیرس	
در عشق کشیده ام که پیرس	زهر هجری چشیده ام که پیرس
چشیده ام در جهان و آخر کار	ولبر بگریزیده ام که پیرس
آن چنان در شهبازی خاک و شرس	می رود آب دیده ام که پیرس
من تو در کلبه نهانم نه خویش	رنجانی کشیده ام که پیرس

و غرض از اینست که در این کتاب

میت از انجمن از وصل تو در سر و
وین تجارت ز شمع و جهان را بس

حافظ از شرب قهقهه بی آنصاف

طبع چون آب غزلهای وان را بر آب

اگر رفیق شفیع دست پیمان شایں

سج زلف پریشان بہت باد

کرت ہو است کہ باخضر و شین بابت

رموز عشق نوازی نه کار هر عریض

طریق خدمتِ ایں بندگی کروں

دار بصید حرم بیچ بر پیشانی

کتابت
موسمِ یکتا بنیادوں

بماں دلبری و سن در سطر باره

حرف مجرہ و گرامہ گلستان شہر

مکو کہ خاطر عشاق کو پریشان ہے

نہان جہیم سکندر حیات ان شہ

یا نوئل بن عیسیٰ کل خوان ہوں

خدا ہی الہ رب العالمین بیا و سلطان ہیں
دشمنوں کے ہاتھوں سے

السیحی بادل مالک رده پیمان ہیں
خدا کے شمشیر از بند خندان

سجیوں کو سچ و سادہ بین و سہا

جہاز نالہ مکین

خمش حاقط و از جور یاز ناله من

ترا که گفت که بروی بحیران رفت

اسی میں علامہ شاہ جہان یاسین شاہ بہار

از خارجی ہزار یک جوی حرم

پویشہ در حمایت لطف الہی

لوگوں تا بیوہ مسافر پناہ پاس

بیوی رازگر
 کن و از اهل دولت
 از ایشان ستورایش
 کردن روز خوشی
 ای بیان روز خوشی
 نیست بلب غمخوار
 خذ کرده ای خدا
 ای براسه خدا
 پیش من بیاید
 مشوق خوشی
 که کشتل و بخت
 ای هر که کنی
 کشتن پروانه
 حدت که در این
 و نه ان باش
 مشوقان در نظر
 ای مخاطب
 که با دل و نواز
 صبا این
 که بی صلاح
 غم مشوق
 بیو و مشوق
 جان و مالش

[illegible]

[illegible]

باغبان گرچه دزی صحبت گل بایش
 اشقی دل اندر بند بلفش از پریشانی
 با چنین لطف و رنجی باوش نظر باز می
 رند عالم سوز را با صحت بینی چه کار
 حکیم بر تقوی و دانش طریقت کافست
 باز باین نگرش مستانه می بایکشد
 ساقیادر گردش ساعه غفلت تا بچیند

بر جهای خار بحر ان صبر بلبل بایش
 مرغ زیرک چون بدلم قد تحمل بایش
 هر که روی یاسین و جبین بایش
 کار ملک است آنکه تدبیر تحمل بایش
 راهر و گرسنه نه دار و توکل بایش
 این دل شویزه گران لطف کامل بایش
 دور چون با عاشقان افتد تسلسل بایش

کیت حاقط اتانو شد بادیهی خوار
عاشق سکین چرا چندین تحمل بایش

<p> بستر گلین دل و زمین ناگوش حرفی موشی ترکی قباوش بسان دیگ دالم منیم جوش گرت همچون قباگیرم دوش مگرد مهرش از جانم فروش برو دوش برو دوش برو دوش </p>	<p> ببرد از من قرار و طاقت نهوش نگاری چاکلی شوخی پریش زتاب آتش سودا می شش چوپیرا هن شوم آسوده خا اگر بوسیده گردد تخم دل شود نیم دل و نیم برده </p>
--	---

[illegible]

غناش از این سخن دارد
 بدین منتخباتی که دارد
 مولای من که از این
 علی که از این
 اول از این
 از این
 تسلی
 زن
 از این
 از این

[illegible]

[illegible]

شراب تلخ منبجوا هم که مرد فکن دژدوش
بیاوری که نتوان شد ز کمر آسمان این
گنبد صید برای عین گن جام جم بر
از نظر کردن بر زمینان سنانی بزرگی نیست
بیا آدمی صافیت از دهنر بیا
شراب لعل می نوشم من از جام زردگون
سماط احمدون پروردگار و شهید سایش

[illegible]

کمان بروی جانبانی سپید سحر حافظ
لیکن خنده می آید برین بازوی ز روش

صوفی گن مجین و مرقع بنار بخش
طامات و ذرق دره آهنگ چنگ
ز بهر آن که ساقی و مشاهد نمی خزند
را هم شراب لعل نوا می میر عاشقان
یا رب بوقت گل گنه نده عفو کن
ای آنکه ره بشر ب معصود برده

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

عالمی شہادۂ صحت و سبب سلامت
میرزا باقر خان صاحب
خانقاہ حنفیہ علیہ السلام
کرنل راجپوت اور کنگستان
کردن جانشین

شکرانه که روی ترا چشم بندید

ساقی چو شاه نوش کند باده صبح
گو جام زربها قطش بنده دوش

گو جام زرب جاقط شب نده دآرش

فکر بیل همه آنست که گل شد یارش
دلربائی همه آن نیست که عاشق بکشد
جای آنست که خون معج زنده دل لعل
بیل از فیض گل آموخت سخن زین بود
آن سخن کرده که صد قافله دل بهره او
اگر از شویش نفس بود و در شد
ای که از کوچه معشوقه ما میگذری
صحبت عافیت که خوش افتاد ای
صوفی از سرخوش از نیست که کج کرد کلام

در بانی همه آن نیست که عاشق بکشد

جای آنست که خون هیچ زند در ال عمل

بیل از فیض گل اموخت سخن زنده بود

آن سفر کرده که صد قافله دل همراه او

اگر از مشورۃ نفس بود و رشدے

ای که از لوحه مشرقه مایلزری

سجبت فیست چس اماوی

سوی استخوان پستانج مردگان

گل در اندیشه که چون عشوه بکند در ارش
خواجہ است کہ باشد غم خد گدایش
زین تعابن کہ خرف می شکند باز ارش
این ہمہ قول غزل تعبیه و منقارش
ہر کجا ہست خدا یا بسلامت ارش
بیشکی رہ بر سر در حرم دیدارش
با خبر باش کہ سری شکند دیوارش
جانب عشق غریبست فرو گدازش
بہ و جام دگر شفته شود دستارش

خواجہ ہنسے کہ بایں غنم و شکاریں

ترین تعابین که خرف می شکند باز ایش

این همه قول غزل تعبیه و منقارش

هرگاه هست خدا یا بسلامت دانش

بیشکی رہ برے در حرم دیدار

باجبر باش که سر می شکنند دیوارش
از عیش و ناز گدازش

جانب حق و عریضت فرومندان
 اندک گشت و نشو و نما

بہ وجہ نام و کلام سے سوار و سوار

دل شاقط که بیدار تو خوگر شده است

تازی پرورده وصال است مجازا زش

کنار آب پای بیطبع شغریا ز خوش
معاشره و لب شیرین و ساقی گلزار خوش

معاشرہ لبشرین و ساقی گلزارِ عین

چنانچه در این کتاب
 اشیاء است "پادشاه
 بیلی که این خدمت میکند و
 فیضی که از خود است از
 دیندار و اولی و مؤمن فیض
 سینه که میخیزد چگونه از فیض
 صفت مشفق و مصلحتی است
 صفت آن سکرانده و دراز
 مشفق یعنی ای خدا ای خدای
 مشفق من چرا که باشد
 اندر از انکس سکرانده و دراز
 پنج
 شایسته ای که از خود سادس
 درونی یعنی فیض لطافت
 مشفق آنی که در پیوست
 یکم و در مشفق آنی
 دیدار و در مشفق آنی
 شایسته یعنی اگر چه
 زنا و فحش و ناپاک و
 عشق هم عزیز است آن
 از دست مدد

مجلس شورای اسلامی
تاسیس ۱۳۵۷

١٥٠

نیکی سے دنیا بھر میں
منتظارِ اقبال ہے
جگہ جگہ پر

خطیب اکبر خیزی
مفتی قاضی

محبت
چہ آن سفر کردہ
خداوند تعالیٰ

مشتون یعنی ای
من بر جا که باشد

مفتی محمد رفیع الرحمن

20

نفسانی و دهرانی

دوربینی و عکاسی

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

معاونت

۱۵۰

زاد في كذا

مستند و زیست

170400

Figure 1

الا ای دولت طالع که قدر وقت میدهد	از کجای گوارا باو تین عشرت که داری
عروس طبع راز یور ز فکر کبری بندم	بود که نقش ایام بست نقد کار خوش
شب صحبت غنیمت دان داد خوشدلی	که حساب ال افزوشت طرف لاله زار خوش
چشمی در کاسه چشم ساقی ایام زلف	که تسی کنی عقل می آر دخت کار خوش
بر کس که بر خاطر عشق دلبری ببار	پسندی گو آتش که داری کار خوش

بنفعلت عمر شد حافظ سیاه با میخانه	
که تنگولان سرستت بایموزند کار خوش	کاری

ما از موده ایم درین شهر نخت خوش	باید برون کشید ازین رطه زخت خوش
از بیکه دست می گرم و آه می ششم	آتش ز دم چو گل بن نخت نخت خوش
دو شمع ز بلبل چو خوش آمد که می سرود	گل گوش پن کرده ز شاخ دخت خوش
کای دل صبور باش که آن یار تندی	بسیار تند خوی نشیند ز نخت خوش
گر متوج خیز حاشه سر فلک زنده	عارف آب کند زخت نخت خوش
خواهی که نخت دست جهان بر تو نگذرد	بگذر ز عهد دست و سخنانی نخت خوش

ای حافظ ار مراد میر شدی ام	
جوشید نیز در زمانه ز نخت خوش	

عقل را مستعد دارد
ای حافظ که در وقت غفلت
بهر کار کنی با در میان بیاورد
نظم است کار خوش بیاورد
تنگولان سرستت بایموزند کار خوش
ماندای کامل در دستان گل
دو شمع ز بلبل چو خوش آمد که می سرود
کای دل صبور باش که آن یار تندی
گر متوج خیز حاشه سر فلک زنده
خواهی که نخت دست جهان بر تو نگذرد
باید برون کشید ازین رطه زخت خوش
آتش ز دم چو گل بن نخت نخت خوش
گل گوش پن کرده ز شاخ دخت خوش
بسیار تند خوی نشیند ز نخت خوش
عارف آب کند زخت نخت خوش
بگذر ز عهد دست و سخنانی نخت خوش
ای حافظ ار مراد میر شدی ام
جوشید نیز در زمانه ز نخت خوش

بشترم رفته تن یا سیمین از ان اندام	بخون شسته گل از خون از ان عارض
ز مهر روی تو خورشید گشته غرق عرق	نزار مانده مهستان از ان عارض
و نظم لک بشعر حافظ چکید آب حیات	
پنهان که خوشی ده جانان چکان از ان عارض	
شش و جمال تو جهان جمله فطیل و صن	شمس فلک نخل شده از رخ خوب ماه ص
از رخ تست یقتبس خورشید چهارم آسمان	همچو زمین مفتین مانده زیر بار قرص
دیدن روی تو بر همه خلق واجبست	سجده در گه تو شد بر شاه ارض قرص
گر لب و روح پرورت گلشکری نبخشم	کی تن درو مندمین رسته شکرین قرص
	بوسه بخاک پای و دست کجا دهد ترا
	قصه شوق حافظا خود که رساندش بهر ترا
گر و عذار یار من تا بنوشت حسن خط	ماه حسن روی و راست فدا ده غلط
از بهوش لبش که آن آب حیات بخشیدست	گشت روان دیده ام چشمه آب بهوش شط
خال سیاه را بران عارض سیمین	راست بر شک مانند آن رخ ماه یک نقط
موی کشاده کرده خوی تا بچین و آید	شد رخ گل عنخرفان مشک گل شست قط
که بهوش میدهم گرد مثال جان و دل	گاه باب یکشم آتش عشق همچو بط

[illegible]

نور و جلاست صفا
چشم که گشت بیا
نور و جلاست صفا
چشم که گشت بیا
نور و جلاست صفا
چشم که گشت بیا

چنگ و غنچه آید که کجاست مگر وضع و دوران بگر ساعه عشرت گیر	جام در قفقه آید که کجاست متاع که بهر حال بعین است بهین اوضاع
طره شاهد و نیا همه مکرست و فریب عمر خسر و طلب ارفع جهان می طلبی	عارفان بر سر این نکته بنشیند نزع که وجودیست عطا بخش و کریم نفع
منظر لطف ازل روشنی چشم امل	جامع علم و عمل جان جهان شاه شجاع

حافظ ارباده غوری با منم گلخ خور که ازین به نبود در دو جهان هیچ متاع
--

در وفا می عشق تو مشهور و خال نام چرخ کو به صبرم نرم شد چون موم از دست	شب نشین کوی سربازان زنده نام چرخ تا در آب و آتش عشقت گدا ز نام چرخ
بی جمال عالم آرای تو روزین است رشته صبرم بمقرض غمت بریده	با کمال عشق تو در عین نقصانم چرخ همچنان در آتشش بجز تو سوزانم چرخ
گر گشت اشک گلگونم نبوی تند روز و شب بزم نمی آید چشم غم پرست	کی شدی پیدای گیتی از پنهانم چرخ بسکه در بیماری هجر تو گرانم چرخ
در میان آب آتش همچنان سرگرم هست در شمع بهر آن مرا پروانه و صلی هست	این دل زار و زار و شکبار نام چرخ ورنه از آب جان را بسوزانم چرخ

نور و جلاست صفا
چشم که گشت بیا
نور و جلاست صفا
چشم که گشت بیا
نور و جلاست صفا
چشم که گشت بیا

نور و جلاست صفا
چشم که گشت بیا
نور و جلاست صفا
چشم که گشت بیا
نور و جلاست صفا
چشم که گشت بیا

نور و جلاست صفا
چشم که گشت بیا
نور و جلاست صفا
چشم که گشت بیا
نور و جلاست صفا
چشم که گشت بیا

ایستاد زما
چو کنگر زما
کرم خیا
ایستاد زما
چو کنگر زما
کرم خیا

از خم آبر و تو ام هیچ کنایه نشد تن بخیال زاده ی گوشه نشین طرفه اندک ابر و دوست کی شود دست کن خیا بیخبرند زاهدان نقشش بخوان و قاتل صوفی شهرین که چون لغز شب میخیزد من بکدام دل خوشی می خورم و در کیم	و ده که درین خیال کج عمر عزیز شد بغچه زهر طرف میزدیم بچنگ و د کس نه دست نین کمان تیر و ابرو مست یاست محاسب بنوش و لا تحف پال و دوش دراز باد این جوان خوش علف کزین پیش خاطر م لشکر غم کشید صفت
--	--

حافظ اگر قدم زنی در ره خاندان عشق بد رفقه رهت شود همت شعله بهنج	
--	--

زبان خامه نزار و سربیان مسراق رفیق خیل خیالیم و هم کاب شکیب دوینغ مدت عمرم که بر امید وصال شهری که بر سر گردون بفرخه سوم چگونه باز کنم بال و در بهای وصال نست ناز که گشته عمر غرقه شود نکاح چو دید سرم ز آسیر چو عیش	و گرنه شرح دهم با تو داستان مسراق قرین صنت اوده همقران مسراق بسر سید و نیامد بسر زمان مسراق مزدوی عجز نهادم بر آستان مسراق که ریخت مرغ و لم برد آشیان مسراق ز صبح شوق تو در بحر بیکران مسراق بهت گردن صبرم بر بیان مسراق
--	--

کرم خیا
ایستاد زما
چو کنگر زما
کرم خیا
ایستاد زما
چو کنگر زما
کرم خیا

ایستاد زما
چو کنگر زما
کرم خیا
ایستاد زما
چو کنگر زما
کرم خیا

ایستاد زما
چو کنگر زما
کرم خیا
ایستاد زما
چو کنگر زما
کرم خیا

[illegible]

جهان و کار جهان جمله هیچ در هیچ است
در هیچ و درو که تا این زمان نداشت
بمانی رو و فرصت شمر غنیمت وقت
کجاست این دلی تا کند دلالت خیر
قدای غمزه ساقی مهر ار جان آن دم
حلاوتی که ترا در چرخندان است
اگر چه سوی میانست چون منی رسد
از آن بزرگ عقیقست اشک من بقیه
بیا که تو بعرس نگار و خنده جام

هزار بار من این گستر کرده تمام حقیقت
که گویی ای سعادت رفیق رفیق
که در کی نگه عمرم قاطعان طریق
که مایه دست نبرویم زده هیچ طریق
که ترکند لب لعل از شراب چو عقیق
بکنه او ز صد صد هزار فکر عمیق
خوش است خاطر من از فکر خیال دقیق
که هر خاتم چشم من است چو عقیق
تصور است که عقلش نیک کند تصدیق

بغذه گفت که حافظ علام طبع توام
ببین که تا بچیت شدم همیکند تحقیق

اگر شراب خوری جرعه فشان بر خاک
بزن بر اوج فلک عایا سارد عشق
مخور میوغ و بخوری بشاهد و دف چنگ
بخاک پای توای سرو ناز پروین

از ان گناه که نفقه رسد بغیر پیاک
که خود برد و جلت ناگمان تیر و مخاک
که بیدین رخ زنده روزگار تیغ هلاک
که روز واقعه پا و امگیر از سر خاک

[illegible]

اگر بگوی تو باشد مرا جمال حصول	رسد ز دولت وصل تو کار من حصول
قرار برده ز من آن دو سبیل شکنین	خراب کرده مرا آن دو گریه کجول
دل از جوهر مهر تو صیقله دارد	بود ز تنگ عاوت هر آینه مصقول
من پیش شکسته به حال زندگی نیام	در آن مان که تیغ غمت شوم مقول
چه جرم کرده ام ای جان دل حضرت تو	که طاعت من بیدل نمیشود مقول
چو بر در تو من بنویس ز روز و	بهیچ باب نیارم ره خروج و دخول
کجا روم چه کنم حال دل کرا گویم	اگر گشته ام ز غم و جور روزگار ملول
خراب تر ز دل من غم تو جای فیت	که ساخت ددل تنگم قرارگاه نزول

بدر و عشق باز و محوش شو حافظا	
رموز عشق مکن فاش پیش اهل عقل	

ای برده دلم را تو بدین شکل شال	پروای کست نیست جهانی تبتائل
که آه کشم از دل و گه تیر تو از جان	پیش تو چه گویم که چای میکشم از دل
وصف لب لعل تو چه گویم بر قیابان	نیسکو نبود معنی نازک ز بابل
هر روز از چو حسنیت زگر روز فرو بست	مه را نتوان کرد بروی تو مقابل
دن دی جان سید هست غم چه فرتی	چون نیک حرفیم چه حاجت بحصل

ما از نشون
سختی ای مشون
ده صفت نهاده که درم
که طاعت من مقبول
و تیر تو از جان
ای حافظا در در عشق
را حققت کی و با او
عاشق شود و در عشق
و پیش اهل عقل ظاهر کن
که ای جان دل آن بنده
و غم تو جای فیت
سختن از روز و حال

دیوان
سختی که درم
سختی که درم
که ای جان دل آن بنده
که ای جان دل آن بنده
که ای جان دل آن بنده
که ای جان دل آن بنده
که ای جان دل آن بنده
که ای جان دل آن بنده
که ای جان دل آن بنده
که ای جان دل آن بنده

[illegible]

پیر خیلانه سحر جام جهان بینم داد	واندران آینه احسن تو کردا گاهم
باس آتشین غبر و سوسیکده ای	تا به بینی که دران جلقه چه صاحب جا هم
بر شمع قدت شنه صفت میلم	گر چه دادم که هوای تو کشد ناگاهم
خوشم آمد که سحر خسرو خاور کیفیت	با همه پادشاه بنده توران شاهم
<p>مست بگشتی از حافظت منیش</p> <p>آه اگر در این حسن تو گیسو دراهم</p>	
بار گفت سلام و بار دیگر میگویم	که من دل شده این دانه بخود پیویم
در پیش آنکه طوطی صفتم داشته ام	انچه استاد ازل گفت بشکو میگویم
من اگر خارم اگر گل چنین آرائی هست	که از ان دست کسی پروردم میگویم
دوستان عیب من بیدل حیران کنیده	گوهری دارم و صاحب نظری میجویم
گر چه بادلق طبع می تلگون عیبت	نکتم عیب کز روزگ ریا میجویم
خنده و گریه عشاق ز جای گریست	می سرایم شب و وقت سحر می مویم
<p>حافظم گفت که خاک و میخانه میوی</p> <p>گو کمن عیب کمن مشک خن می بویم</p>	
باز آبی ساقیا که هو او خدایم	مشتاق بندگی و دعا گوی و دهم

بسم الله الرحمن الرحيم
 در این خیال که فیض جام سعادت فروخت
 هر چند غرق بحر گناه هم نشش حبت
 عیسم کمین برندی و بدنامی ای فقیر
 می خور که عاشقی نه کسبست هفتیا
 گردم زنی زطره مشکین آن نگار
 در ابرو تو تیر نظر تا بگوش هوش
 معین کرد وطن سفر گزیم بهر خویش
 دریا و کوه در ره من خسته ضعیف
 دورم بصورت از درد و تسری دست

بیر و غنم نمائی زطلات حیرتم
 تا آشنای عشق شدم ز ابل حیرتم
 کاین بود سر نوشت دیوان فطرت
 این هویت رسید زایوان قسمتم
 فکری کن ای صبا ز مکافات غیرتم
 آورده و کشیده و موقوف فرستم
 در عشق دیدن تو مولود غرقم
 ای خضر پنهانته مد کن بهتم
 لیکن بجان و دل ز میمان حضرتم

بر خیز تا سیرق نکلف ای نسیم
 بر دیگر آن نگار قبا پوش بگذر
 هفتاد زلت از نظر خلق در حجاب
 آن حکو بغیر سابقه چندین نوخت کرد

حافظ به پیش چشم تو خواه سپرد جان
 در این خیالم ارباب هر عمر ملتزم

دکان معرفت بدو جوهر بهانیم
 مانیز جامه های صبوری بپوشانیم
 بهتر ز طاعتی که بروی می کشیم
 ممکن بود که عفو کند گر خطا کنیم

دکان معرفت بدو جوهر بهانیم
 مانیز جامه های صبوری بپوشانیم
 بهتر ز طاعتی که بروی می کشیم
 ممکن بود که عفو کند گر خطا کنیم

فلق ادری دوم
 زلی از کافا حضرت
 سن ای از ان خوش
 گوشت می از دست
 نگر خوراک از کسب
 عشق و کرامت
 نیست عشق
 کاین که از وطن
 سفر خار که از مین
 برای هم وطن خوار
 اکنون عشق تو بر
 چو خواه خود را گردان
 یافت
 به چشمت از آب که
 دریا و کوه در ره من
 و می خسته ضعیف
 پس ای خضر پنهان
 مد کن به عافیت
 شایسته ای بر جان
 چهار قیاس میگردان
 در این فطرت من جانی

آن شایسته
 است که در
 و در کون جاد
 گدازم و موم
 سوزن و دهان
 در این فطرت من جانی

[illegible]

بعزم تو به بحر گفتم استخاره کنم
 سخن در است بگویم نه توانم دید
 بدور لاله دماغ مرا علاج کنسید
 اگر شبی بزبانم حدیث تو بود
 تحت گل بنشانم به چو سلطان
 مرا کنیست ره و رسم لقمه پر مهر
 ز زبوی دست مرا چون گل شگفت
 گدای میکده ام لیکت قفستی بن
 اگر بعل لب یار بوسه یابم
 چو غنچه بالب اخندان بیا مجلس شاه
 نه قاضی نه مدرسه نه محاسب فقیه

بهار تو به شکن میرسد چه چاره کنم
که می خورند حریفان و من نظاره کنم
گرازمیانه اهل طرب کنار کنم
ز بی طهارتی آن راستی عیاره کنم
برینیل و سمنش ساز طوق و یار کنم
همانست که میخانه را اجاره کنم
حواله سردشمن سنگزار کنم
که ناز بر فلک و حکم بر ستاره کنم
جوان شوم ز سر و زندگی دوباره کنم
بیاله گیرم و از شوق جامه یار کنم
مرا چه سود که منع شرابخواره کنم

ز باد و خوردن پنهان طول شد خط
بیانگت بطونی را از شش آشکاره کنم

بغیر از آنکه بشد دین و دانش از دستم
اگر چه حرم عمرم غم تو داد بسا و

در گریه که ز عشقت چه طرف برستم
بخاک پای عزیزت که عهد فشستم

لعلہ کے کہیں
 کراہیں حال بیاہ
 حلقہ سے ملے
 غوار آج درویش
 طاق راز بیدن
 سہل بارہ کیلئے
 قیمت بچا رہے ہے
 چوں یہ کاکہ ہم ہر
 جانست کو غیب
 را چاہ گاہ
 پہنچوں احوال ملک
 : (خ)

[illegible]

دو عالمی قوم مشرقی و مغربی قوم قزاق و ترک خلیجی لیکن انان قوم قبیلہ خلیجی و ترک مشرقی و مغربی قوم مشرقی و مغربی قوم مشرقی و مغربی قوم

شاه ایصف خان
 راه آنگارگان و جیل
 در تبریز
 اراده بر نگه داشتن
 حصول آن
 بهر چه است
 بهر چه است
 بهر چه است

<p>بیم گزند دستش بگیرم کمان ابروی مارا گویند تر غم گیت چو از پایم در آورد برای ای آفتاب صبح چو طفلان تاکی می حفظ می من آن مرغم که هر شام و صبحگاه بغرنایم سای پیر خرابات بگیوی تو خورم و دوش بکنم</p>	<p>و گزیرم ز دست پذیرم کپیش دست بازوت بگیرم بجز ساغر نباشد دستگیرم که در دست شب هجران اسیرم بسیت بستان و جوی شیرم رسد تاسد ره آواز صفیرم بیک جره جو انم کن که پریم که از پای تو من سر برگیرم</p>
--	---

بجز این خرقه تقوی چو حافظ
 که اگر آتش شوم در و س بگیرم

<p>بهرگان سیرودی هزاران خند و نیم آلاهی خنشین دل که یارانت بستاند و تا آتش دوزخی هم غرق غرق گ شب بصلت هم از بستر و م تا صبح چشملخ اخیر ز دلیل کجائی ساقیا خیر</p>	<p>بیا که چشم بیارت هزاران در و نیم مار و زری سباد آن دم که بی یار تو نشینم بیارای باو بگیرد سی زان غرق نیم اگر وقت جان بد اون تو باشی شمع نیم که غوغا میکند در سر خار خمر و دینم</p>
---	---

بیم گزند دستش بگیرم
 کمان ابروی مارا گویند تر
 غم گیت چو از پایم در آورد
 برای ای آفتاب صبح
 چو طفلان تاکی می حفظ می
 من آن مرغم که هر شام و صبحگاه
 بغرنایم سای پیر خرابات
 بگیوی تو خورم و دوش بکنم

و گزیرم ز دست پذیرم
 کپیش دست بازوت بگیرم
 بجز ساغر نباشد دستگیرم
 که در دست شب هجران اسیرم
 بسیت بستان و جوی شیرم
 رسد تاسد ره آواز صفیرم
 بیک جره جو انم کن که پریم
 که از پای تو من سر برگیرم

بجز این خرقه تقوی چو حافظ
 که اگر آتش شوم در و س بگیرم

بهرگان سیرودی هزاران خند و نیم
 آلاهی خنشین دل که یارانت بستاند
 و تا آتش دوزخی هم غرق غرق گ
 شب بصلت هم از بستر و م تا صبح
 چشملخ اخیر ز دلیل کجائی ساقیا خیر

بیا که چشم بیارت هزاران در و نیم
 مار و زری سباد آن دم که بی یار تو نشینم
 بیارای باو بگیرد سی زان غرق نیم
 اگر وقت جان بد اون تو باشی شمع نیم
 که غوغا میکند در سر خار خمر و دینم

بیم گزند دستش بگیرم
 کمان ابروی مارا گویند تر
 غم گیت چو از پایم در آورد
 برای ای آفتاب صبح
 چو طفلان تاکی می حفظ می
 من آن مرغم که هر شام و صبحگاه
 بغرنایم سای پیر خرابات
 بگیوی تو خورم و دوش بکنم

[illegible]

حکایت و موعظه
 عوالم خاصه
 سلسله شاد و گل و فانیات
 که بین اردو و گل و فانیات
 و تخیل و رستم و گشتان
 بزرگ الزجاویر اردو و
 فیه تخیل و رستم و گشتان
 و داستان و موعظه و
 تواریخ و موعظه و
 سلسله ای حافظه
 بهشت برین و موعظه

١٢

درویشی منہ سے نہ بولیں
بھائی دیتا چاہو اوقات
خود را خراب گردانم
دعا نہ کرو دولت یوں
جنت گنہگار آدم ہے
در دنیا کی موت پر ہر وقت
درد و غم میں ملنے لگے
دراغ و سسرور دم
ایک کے لیے ایک کرم
از بلا تو قاتل

کتابخانه

بیتوای سرور و انان گل گلشن چه کنم
 آه که طعنه بدخواه ندیدم رویت
 بر لوی زاهد و بردر کشان خورده گیر
 برق غیرت چونین بچید از کمن غیب
 بددی گزین راغی نکند آتش طور
 شاه ترکان چو پسندید و بچاهم خست
 خون من ریختی از ناوک دله و ذوق

زلف بینل چه چشم عارض من چه کنم
 نیست چون آینه ام روی آبن چه کنم
 کار فرمای قدر یکسند این من چه کنم
 تو بفرا که من سوخته حسرت من چه کنم
 چاره تیره شب ادا ی این من چه کنم
 دستگیر نشود دست تهن من چه کنم
 خود بگو با تو من ای دیده روشن چه کنم

سخن در بیان آنکه
 بچند

سخن در میان می کشیدند

اندرین منزل ویرانه نشینم

ہمسایہ سب بکرت افتاد بر سر
 شد سالہا کہ از سر من سخت فتنہ بود
 بیدار در زمانہ مذید کے مرا
 من عمر در غم تو بپایان بر مہولے
 زان شب کہ باز در دل تنگم درآمدی
 در دہمرا طیب نہ اندوہا کہ من

دولت غلام من شد و اقبال جاگیرم
 از دولت وصال تو باز آمد از درم
 در خواب اگر خیال تو گشتہ معلوم
 باور مکن کہ نے تو زمانے بسر برم
 صد شمع در گرفت دماغ معطر
 بی دوست خستہ خاطر و بادوست خوشتر

مصحف جامع المصنفين في تاريخهم
 من طبع دار الفکر في طهران
 في شهر ربيع الاول سنة ۱۳۵۵

از علم و دین / از حق و انصاف / از محبت و وفا / از کرم و بخشش / از شرف و بزرگواری / از دین و ایمان / از حق و انصاف / از محبت و وفا / از کرم و بخشش / از شرف و بزرگواری / از دین و ایمان

کالوده گشت خرقه و لے پاکه منم	در حق من بر دوشه ظن مبسر
کز یاد برده اند هوا سئو منم	شهباز دست پادشاه من چه لخت
با این لسان عذب که خاش چو سونم	حقیقت لبیلی چون کنون قیاس
کوهر ہے که خیمه ازین خاک برکنم	آب هوای پارس عجب سفلہ پر دست
شد منت مواهب و طوق گردنم	توران شه نجسته که درین مزیل

حافظ بر خرقه قح تابکے کشته
در بزم خواجہ برده ز کارت برکنم

من لاف عقل میزنم این کار کے کنم	حاشا که من بوسم گل ترک می کنم
در کار بانگ بر بط و آواز نمی کنم	مطرب کجاست تا همه محصول ہر علم
یک چند نیز خدمت معشوق نمی کنم	از قال و قیل بدر حالی دلم گرفت
با آن خمبستہ طالع فرخندہ بے کنم	کو پیک صبح تا گلہ بای شب فراق
تا من حکایت جم و کاؤس نمی کنم	کی بود در زمانہ وفا جام بے بیار
با فیض لطف و صد ازین نامہ نمی کنم	از نامہ سیاه تر رسم کہ روشیر
با مدعی بگو کہ چہ سہا ترک نمی کنم	خاک مرا چو د ازل از می سرشته ام
روزی خوش بینم و تسلیم نمی کنم	این جان عاریت کہ حافظ سپرد دو

از علم و دین / از حق و انصاف / از محبت و وفا / از کرم و بخشش / از شرف و بزرگواری / از دین و ایمان / از حق و انصاف / از محبت و وفا / از کرم و بخشش / از شرف و بزرگواری / از دین و ایمان

دروازہ حق
خداوند عز و جل
دانش خاتم
حاشا که من بوسم گل ترک می کنم
مطرب کجاست تا همه محصول ہر علم
از قال و قیل بدر حالی دلم گرفت
کو پیک صبح تا گلہ بای شب فراق
کی بود در زمانہ وفا جام بے بیار
از نامہ سیاه تر رسم کہ روشیر
خاک مرا چو د ازل از می سرشته ام
این جان عاریت کہ حافظ سپرد دو

از علم و دین / از حق و انصاف / از محبت و وفا / از کرم و بخشش / از شرف و بزرگواری / از دین و ایمان / از حق و انصاف / از محبت و وفا / از کرم و بخشش / از شرف و بزرگواری / از دین و ایمان

منزل دیران **سازم** **دین و دین** **مقام** **عادت از دنیا** **خوابان** **بزم منزل** **درست** **اسکن منظر** **دوستان** **۲۵۲**

اگر ز خون لم بوی عشق می آید	عجب مدار که همه روز ناله خجسته
مرا که منظر حورست مسکن و مادی	چرا بکوی خراباتیان بود و طمس
طر از پیرهن ز رشم بهین چن شمع	که سوز هست نهانی درون پیرسم
بیا دستی حافظ ز پیش او بزار که با وجود تو کنش شود زمین گنهم	
خرم آن روز گزین منزل ویران دم	راحت جان طلسم و زپی جانان دم
گرچه دانم که بجای نبرد راه غریب	من بوی خوش آن لعل پریشان دم
چون صبا بادل بیار و تن بطیافت	بهو اداری آن سر و خرامان دم
دل از وحشت زندان سکندر گرفت	رخت بر بندم و تا ملک سلیمان دم
در ره او چو تسلیم گریسم باید رفت	بادل در کوش و دیده گریان دم
نزد کردم که گراین غم بس آید روز	تا در سیکه شادان و غر لحوان دم
بهو اداری او ذره صفت قص کسان	تا لب چشمه غورشید درخشان دم
تا زنگان را چو غم حال گرفتاران میت	ساربانان مددی ناخوش و آسان دم
در چو حافظ نبرم ره ز بیابان مین همه کو کبه آصف دوران بروم	

دینداران جان
 عشق غلامه اینک
 آن روز خوش است که
 این سرای ناله را
 گندم و درین جهان
 بوم **سکندر** زندان
 سکندر و بیاد ملک
 سلیمان عالم بانی
سکندر غود مقدر
 که دام که اگر زن
 غم یا تمام رسد در
 دین نادر سیکه
دیران
 شادان و خوشان
 و غم و غم
 چنانچه چنان
 ران و چنان
 که بیام و چنان
 غم و غم
 غم و غم
 کتاب و چنان
 ای چنان
 غم و غم
 غم و غم
 غم و غم

ای ساربانان
 ساربانان
 راه آسان
 ساربانان
 ساربانان

نشست و ز که بدیم رخ تو دل سگفت	اگر رسد خلی خون من بگردن چشم
بیوی مرده وصل تو با سحر شب	براه باد نهادم چرخ رخ روشن چشم

بمردی که دل در دمنده حافط را	
فرز بناوک دل در مردم فلک چشم	

خیز تا از در میان کثادی طلبیم	بر در دوست نشینم و مرادی طلبیم
ز آواره حرم دوست نداریم گم	بگدائی ز در سکه زادی طلبیم
اشک آلوده ما گرچه رو نیست ولی	بر سالت سوآن پاک نهادی طلبیم
دلت داغ غمت دل ما باد حرام	اگر از جور غم عشق تو دادی طلبیم
نقطه خال تو بر لوح بصر نتوان زد	مگر از مرد مکیده مرادی طلبیم
عشوّه از لب شیرین تو دل خوش بجان	بشکر خنده لب گفت مرادی طلبیم
تا برونسخه عطری دل سود از ده را	از خط غالیه ساسی تو سواد می طلبیم
چون غمت استوان یافت گرد دل شام	با بامید غمت خاطر شادی طلبیم

خیز تا از در میان کثادی طلبیم	بر در دوست نشینم و مرادی طلبیم
-------------------------------	--------------------------------

خیز تا زرقه صوفی بخرابات بیم	زرق و طلمات بازار خرافات بیم
------------------------------	------------------------------

میخیز تا از در میان کثادی طلبیم
 بر در دوست نشینم و مرادی طلبیم
 بگدائی ز در سکه زادی طلبیم
 بر سالت سوآن پاک نهادی طلبیم
 اگر از جور غم عشق تو دادی طلبیم
 مگر از مرد مکیده مرادی طلبیم
 از خط غالیه ساسی تو سواد می طلبیم
 با بامید غمت خاطر شادی طلبیم
 خیز تا از در میان کثادی طلبیم
 بر در دوست نشینم و مرادی طلبیم
 خیز تا زرقه صوفی بخرابات بیم
 زرق و طلمات بازار خرافات بیم

ای دلدار من
 که عبادت
 در محراب
 ای دلدار من
 که عبادت
 در محراب
 ای دلدار من
 که عبادت
 در محراب

۲۵۶
 در جوی کیم
 شادمانی غم
 ایجا باران سازد
 کال لعل صفت است
 چک استنق
 چک را که انداخته اند
 به یکبار آید کام
 به با آنچه سلاطین
 بنوازند صیقل
 لبوسه بنوازند
 در خدا و در ملک
 در خدا و در ملک
 در خدا و در ملک

زانکه جز تیغ غمت نیست کسی مسامح با خیال تو اگر با دیگر بپردازم چشم ترو من اگر فاش نکردی رازم بامیدی که مگر صید کند شهبازم یا چون ز اذبح دیک نفسی بنورم	ماجرای دل سرشته گویم باس صحبت حد نخواهم که بود عین قصور سرشود ای تو در سینه باندی پنهان مرغ نشان از قفس خاک هوای گشتم همچو چنگم بکنار آرد به کام و دم
اگر به روی سری بر تن حافظ باشد همچو زلفت همه در قدمت اندازم	در خرابات معان نور خدای بستم کیت دردی کش این یکید یار کب و دش جلوه برین مهر و شش ای ملک الملک که تو سوز دل اشک روان آه سحرنا که شب خواهم از زلف بتان نافه کشائی کرد بهر دم از روی تو نقشی زدم را خیال کس نیست ز شک خن تا قهرین نیست راه یک قطعه خلاف از کم نوش
دین عجب بین که چو نوری کجایم بستم قبله حاجت و محراب عامی بستم خانه می بینی و ن خانه خدای بستم این همه از اثر لطف شامی بستم فکر دورست همانا که خطای بستم با که گویم که درین پرده چای بستم آنچه من هر سحر از باد صبا می بستم کس این سلسلی چون و چرا می بستم	

در جوی کیم
 شادمانی غم
 ایجا باران سازد
 کال لعل صفت است
 چک استنق
 چک را که انداخته اند
 به یکبار آید کام
 به با آنچه سلاطین
 بنوازند صیقل
 لبوسه بنوازند
 در خدا و در ملک
 در خدا و در ملک
 در خدا و در ملک

در جوی کیم
 شادمانی غم
 ایجا باران سازد
 کال لعل صفت است
 چک استنق
 چک را که انداخته اند
 به یکبار آید کام
 به با آنچه سلاطین
 بنوازند صیقل
 لبوسه بنوازند
 در خدا و در ملک
 در خدا و در ملک
 در خدا و در ملک

گفته بودی که خبر ده که زجرم چمن
بعد ازین بایخ خوب نظر خواهم بست
آینچنانم که ببینم و ندانی بازم
گویم به خلق بداند که شاه بازم
ایسج غم نیست تو میوز که من میارم
که جلالت بنجم گر گشته از نامم
اگر از دم تو خود نیز خلاصم بخشی
هم بخاک سر کوس تو بود پروازم

حافظ ارجان نه هر تو چون پروانه
پیش روی تو شوخش نفسی بگازم

در دهانهای عشرت صنی خوش دارم گر بکاشانه زندان قدمی خوابم زد کز زلف و رخسار فعل در آتش دارم نقل شیر و شیرین و می خیش دارم وز تو زین دست مرابی سر سامان دارم من به آه سحر ت زلف شوش دارم عاشق و رندم و سواره با و از بلند این همه منصب از شاخ پری و شوش دارم در چنین جلوه نایب خط زنگاری دست من رخ زرد و بخونانه شوش دارم تا و ک غمزه بیاور زره زلف که من جنگها بادل مجروح بکاش دارم یک سر موی به دست من یک سر بادو سالمه بر سر این موی ککاش دارم حافظ چون غم شادی جانم گدازد بهنتر است که من خای خود خوش دارم	
---	--

و بر دل من
که خون فزون خال
گرمم اگر در آواز
بیشی و تصانیفم
است
مرا در زمانه غمت
فوق خلق من
چون دست است
مستحق بخت و کسب
او به کسب و کسب
و غل و غل و غل
دوران حافظ
در دهانهای عشرت
صنی خوش دارم
گر بکاشانه زندان
قدمی خوابم زد
کز زلف و رخسار فعل
در آتش دارم
نقل شیر و شیرین و
می خیش دارم
وز تو زین دست مرابی
سر سامان دارم
من به آه سحر ت زلف
شوش دارم
عاشق و رندم و سواره
با و از بلند
این همه منصب از شاخ
پری و شوش دارم
در چنین جلوه نایب
خط زنگاری دست
من رخ زرد و بخونانه
شوش دارم
تا و ک غمزه بیاور
زره زلف که من
جنگها بادل مجروح
بکاش دارم
یک سر موی به دست
من یک سر بادو
سالمه بر سر این موی
ککاش دارم
حافظ چون غم شادی
جانم گدازد
بهنتر است که من
خای خود خوش دارم

درستان

شون بپوش
چون زده ام
خاک زنگاری
مستحق بخت
کردن من و تو
خود را به خود
در دست

دوستان وقت گل آن که بعشرت کوشیم	سخن پریان ست بجان می نوشیم
نیست در کرم و وقت طرب بگذرد	چاره نیست که سجاده بی بفروشیم
خوش هویت فرخ بخش خدایا بفرست	تا زینبی که برویش می گلگون نوشیم
ارغوان ساز فلک هنر ابل هشت	چون ازین غصه نالیم و چراغ بخروشیم
گل بچوش آمد و از می نزدیش آبی	لاجرم ز آتش حرمان هوس میجویشیم

حافظ این حال عجب که توان گفت که ما
بلبلانیم که در موسم گل خاموشیم

دوش به یاری چشم تو برود ارم	لیکن از لطف لب رت جان می ترم
عشق من با خط شکلیں تو امروز نیست	دیرگاه است کزین جام هلاکی ترم
عاقبت چشم ما را از من بچنان نشین	که دم از خدمت ندان دهم تا ترم
در ره عشق از آنسوی فاصله خط	تا نگویی که چو عمرم بسر آمد ترم
بوسه بر دهن حقیق تو حلال است مرا	که با فنون جناب احمد و فاکت ترم
بعد از نیم چرخم از تیرج انداز خود	که بچوب کمان ابرو خود پیوستم
از ثبات خودم این نکته خوش آمد که بگو	بر سر کوی تو از پای طلب شستم
خشمم لشکریم غارت دل کرد و رفت	آه اگر عاطفت شاه نگیرد و شستم

در این مجلس
بسیار از این
نظمها
نوشته شد
و در این
مجلس
بسیار از این
نظمها
نوشته شد
و در این
مجلس
بسیار از این
نظمها
نوشته شد

در این مجلس
بسیار از این
نظمها
نوشته شد
و در این
مجلس
بسیار از این
نظمها
نوشته شد
و در این
مجلس
بسیار از این
نظمها
نوشته شد

پندیرانه ده و اعط شهرم لیکن
آنکه بزخاک در میکده جاداشت بکشت
میکشید می و سجاده تقوی بردوش
من نه آنم که در گنبد کسب پذیرم
تا نهم بستم او سر و پیش میرم
آه اگر خلق شود آگه ازین تزویرم

حلق گویند کہ حافظ سخن پر نبیوش

سالخیزده سیم امروز پانصدیم

روزگاری شد که در خانه خدمت میکرد
تا گرد دام وصل آرم تدر و غمخوار
و عجب مابوی عشق نشنید بشنود این سخن
چون افغان خیزان میروم تا کوی دانه
خاک کویت بر تابد ز مستی این زمین
زلف دلمبر دام راه و غمزه اش تیر بکشد
و دیده به بین بوی پشان ای کریم عجب بین
حاش الله که ز حسایه زخمشم بکشد
از همین عرش آمین میکند روح الامین
خسرو و امید جاه و مال در از من سبب

تزویدک منی بوی خوش دارد
باز از عیدم بوی خوش دارد
روزی که خوشم است
خوبی زمانه ای که در کن
خوبی و بوی خوشی است
از عالم خوش و بوی خوش
و بوی خوشی است
شعری در خوشی است
شبابان و در اقبال
مادر ما در خوشی است
طالین و بوی خوشی است

۱۹۴۷

100

دین علی محمد

کتابخانه ملی افغانستان

مجلس شورای اسلامی

1992

[illegible]

قد تو تابش از جو یار دیده من	بجای سر و جز آب وان نمی بینم
من و سفینه حافظ که اندرین دریا	بصاحت سخن دژشان نمی بینم
<p>چشمش سگ یویم و از گفته خود دلدادم</p> <p>طائر گلشن قدسم چه دهم شرح فراق</p> <p>ببین ملک بودم و فروس برین جایم بود</p> <p>سایه یلویی و دلجوئی حور و لب من</p> <p>نیست بر لوح دلم جز الف قامت یار</p> <p>کو کپ بخت مرا ایسچ پنجم شناخت</p> <p>تا شدم حلقه بگوش در میخانه عشق</p> <p>گر خور و خون دلم مردمک دیده روست</p>	<p>بند عشقم و از هر دو جهان آزادام</p> <p>که درین دایمه حادثه چون فستادم</p> <p>آدم آورد درین دیر خراب آبادم</p> <p>بهوای سر کوی تو برفت از یادم</p> <p>چه کنم حرف دگر یاد نداهم ستادم</p> <p>یار باز ما دگر پیتی محو طالع زادم</p> <p>هر دم آید غمی از نو مبارک بادم</p> <p>که چرا دل بحسب گرگوشه مردم دلوام</p>
پاک کن چهره حافظ بسیرت ز شک	ورنه این سیل مادم بکند بنیادم
قوی پیرنخان دارم و عهدت قیام	چاک خواهم زدن این دلق ریائی چه کنم
که حرام ست می آن که نه یارست و نیم	روح را صحبت نامجنس غنایت الیم

بصاحت
در فغان سراسر
نخستین خفاقی نیم
ای غلام روی الا اعلان
سگ یویم و از گفته خود دلدادم
ببین ملک بودم و فروس برین جایم بود
سایه یلویی و دلجوئی حور و لب من
نیست بر لوح دلم جز الف قامت یار
کو کپ بخت مرا ایسچ پنجم شناخت
تا شدم حلقه بگوش در میخانه عشق
گر خور و خون دلم مردمک دیده روست
پاک کن چهره حافظ بسیرت ز شک
ورنه این سیل مادم بکند بنیادم
قوی پیرنخان دارم و عهدت قیام
چاک خواهم زدن این دلق ریائی چه کنم
که حرام ست می آن که نه یارست و نیم
روح را صحبت نامجنس غنایت الیم

بصاحت
در فغان سراسر
نخستین خفاقی نیم
ای غلام روی الا اعلان
سگ یویم و از گفته خود دلدادم
ببین ملک بودم و فروس برین جایم بود
سایه یلویی و دلجوئی حور و لب من
نیست بر لوح دلم جز الف قامت یار
کو کپ بخت مرا ایسچ پنجم شناخت
تا شدم حلقه بگوش در میخانه عشق
گر خور و خون دلم مردمک دیده روست
پاک کن چهره حافظ بسیرت ز شک
ورنه این سیل مادم بکند بنیادم
قوی پیرنخان دارم و عهدت قیام
چاک خواهم زدن این دلق ریائی چه کنم
که حرام ست می آن که نه یارست و نیم
روح را صحبت نامجنس غنایت الیم

۲۶۵
 این شعر را در کتابت این کتاب در سال ۱۰۰۰ هجری قمری در شهر اصفهان
 کاتب این شعر کاتب این کتاب است

<p>پروانه راحت برده ای شمع که مشب چون نیست نماز من آلوده نمازی در مسجد و میخانه خیالت اگر آید اگر خلوت را شبی از رخ بفروزی آن دم که بیک خنده هم جان چهرای محمود بود عاقبت کار درین راه</p>	<p>از آتش دل پیش تو چون شمع گدازم در سیکه زان کم نشود سوز و گدازم محراب گمانخانه ابرو تو سازم چون صبح و آفاق جهان سر بفرارم مستان تو خواهم که گذارم نام در سر برود و در سر سودای یازم</p>
<p>حافظ غم دل با که گویم که درین دور جز جام نشاید که بود محرم رازم</p>	
<p>گر من از سر زش میمان اندیشم ز بهر زدن نوا موخته رای به است شاه شوریده سران خوان من سیاهان بر چنین نقش کن از خون دل من خالی اعتماد بنما و بگذر بھر خدا شعر خونبار من ای مست یار بخوان دهن از شمع خون دل مادر هم چنین</p>	<p>شیشه بستی و زندی نرود از پیشم من که بد نام جهانم چه صلاح اندیشم زانکه در کم خردی از همه عالم بشیم تا بداند که فتر بان تو کافر بشیم تا بدانی که درین خرقه چه نادر و بشیم که زمرگان سیه برگ جان و بشیم که اثر تو کند گزینش را بشیم</p>

این شعر را در کتابت این کتاب در سال ۱۰۰۰ هجری قمری در شهر اصفهان
 کاتب این شعر کاتب این کتاب است
 این شعر را در کتابت این کتاب در سال ۱۰۰۰ هجری قمری در شهر اصفهان
 کاتب این شعر کاتب این کتاب است

این شعر را در کتابت این کتاب در سال ۱۰۰۰ هجری قمری در شهر اصفهان
 کاتب این شعر کاتب این کتاب است

شیطان از وی میگوید
 این از تو است ای پسر
 برعکس از تو شد
 شیطان از وی میگوید
 این از تو است ای پسر
 برعکس از تو شد
 شیطان از وی میگوید
 این از تو است ای پسر
 برعکس از تو شد

بیا که پیش تو از غلبه پیش من مانم ویم
روا مدار که جان بر لبست ماز جهان
خوش آن مان که بنشینم بر آن لب تو
گدائی کوی شمایم و حاشیایم
نشان وصل باد بهر طریق که هست

مرد که در غمم مجرب تو از جهان برویم
سخن گوی که پیش لب جان بهیم
روا مدار که جان بر لبست ماز جهان
خوش آن مان که بنشینم بر آن لب تو
گدائی کوی شمایم و حاشیایم
نشان وصل باد بهر طریق که هست

مگو که حافظ ازین در بر و برای خدا
که هر چه رای تو باشد خیر این آن ویم

مزن ببول ز نوک غمزه تیرم
نضاب حسن در حد کمال است
قلم پر کن که من از دولت عشق
چنان پر شد فضای سینه از دود
سبا و آخر حساب مطرب می
در آن غوغا که کس را سپرد
چو طفلان ز راه تا کی فریبی
که پیش چشم بیا بر تیرم
ز کاتم ده که مسکین و فقیرم
جوان بخت جهانم گر چه بپریم
که فکر خویش گم شد و ضمیرم
اگر حرفی کشد کلامم
من از پیر میغان منت پذیرم
بسیب بوستان شهید و شرم

بیا که پیش تو از غلبه پیش من مانم ویم
روا مدار که جان بر لبست ماز جهان
خوش آن مان که بنشینم بر آن لب تو
گدائی کوی شمایم و حاشیایم
نشان وصل باد بهر طریق که هست
مگو که حافظ ازین در بر و برای خدا
که هر چه رای تو باشد خیر این آن ویم
مزن ببول ز نوک غمزه تیرم
نضاب حسن در حد کمال است
قلم پر کن که من از دولت عشق
چنان پر شد فضای سینه از دود
سبا و آخر حساب مطرب می
در آن غوغا که کس را سپرد
چو طفلان ز راه تا کی فریبی
که پیش چشم بیا بر تیرم
ز کاتم ده که مسکین و فقیرم
جوان بخت جهانم گر چه بپریم
که فکر خویش گم شد و ضمیرم
اگر حرفی کشد کلامم
من از پیر میغان منت پذیرم
بسیب بوستان شهید و شرم

این قصه از دست پیر
شده که خیال خودم
از غمزه تیرم
از رسول الله صلی الله علیه و آله
منت پذیرم
چو طفلان ز راه تا کی فریبی

فردی هم دستدار آن تو هم جان دانه نیت از زبان او شنیدی بکشتی مسکون و خوش طبعی

من آن مرغم که بهر شام و صبحگاه	ز بام عیش می آید صغیرم
قراری کرده ام بای فروشان	که روزی خشمم بخیر ساغر گیرم
نوشا آن دم که استغاثی می	فرخت بخشد از شاه و وزیرم
فراوان گنج غم در سینه دارم	اگر چه دستم بچسبند فقیرم

من آن دم برگرفتم دل ز حافظ	که ساس قشت یار ناگزیرم
----------------------------	------------------------

مژده وصل تو کوکب سربان بر خیرم	طایفه سهم و از دام جهان بر خیرم
یار باز ابره دیت برسان بارانی	پیشتر از آنکه چو گردی ز میان بر خیرم
بولای تو که گریه نخواستیم خوانی	از سرخواجگی کون و مکان بر خیرم
بر سر تربت من بی می و مطرب نشین	آب ویت ز طدر قص کنان بر خیرم
گر چه پریم توشی تنگ و آغوشم گیر	آسوخم ز کسار تو جوان بر خیرم
تو بشنیدار که از خاک سرکوی تو من	به خفای فلک و جور زمان بر خیرم

سرو بالا بنا ای ببت شیرین حرکات	که چو حافظ از سربان و جهان بر خیرم
---------------------------------	------------------------------------

من ترک عشق بازی و سانه زنی کنم	صد بار تو بر کردم و دیگر نه کنم
--------------------------------	---------------------------------

از دام جان
تو که ندانم و از آن خودا
بام و اسطوخودوس
پیش از آنکه شغل عیار
از میان برخیزد بای
فصل از آنکه بکسیرم
کدامی تو هم بخت
که نگویید که خوشبختی
آن قدر بدین من بفرماید
که غمناکی هر دو جهان را
تو که کم بدین دانه

نیلان
فردی هم دستدار آن تو هم جان دانه
نیت از زبان او شنیدی بکشتی مسکون و خوش طبعی
فردی هم دستدار آن تو هم جان دانه
نیت از زبان او شنیدی بکشتی مسکون و خوش طبعی

دانه دانه
نیت از زبان او شنیدی بکشتی مسکون و خوش طبعی

فردی هم دستدار آن تو هم جان دانه نیت از زبان او شنیدی بکشتی مسکون و خوش طبعی

بیاغ بهشت و سایه طوبی و قصر حور
تلقین درس اهل نظر یک اشارت
هرگز نمی شود ز شمشیر خود خبر مرا
شیخم بطرف گفت حرام است می مخور
پیر میغان حکایت مقول میکند
این تقویم بس است که چون آید آن شر
زاهد بطفه گفت بر ترک عشق کن
حافظ جناب پیر میغان من فات
من ترک خاک بوی این صفتی کنم

با خاک کوی دوست برابر نمی کنم
کردم اشارت و مکر نمی کنم
تا در میان سیکده سر بر نمی کنم
گفتم گو که گوشش به زنی نمی کنم
مخدوم ارحال تو باور نمی کنم
ناز و کرشمه بر سر نمی کنم
محتاج جنگ نیست برادر نمی کنم

من دوستدار دی خوش و سوی گشتم
در عاشقی گزیر نباشد ز سوز و غنا
من آدم بهشتیم اما درین سفر
بخت ارم کند که گشتم خست سوی دوست
شیر از معدن لب لعل است کان حسن
از بسکه چشمم است درین شهر دیده ام

مدهوش چشمم است وی صاف چشم
استاده ام چو شمع قمریان آتش
حالی ای عشق جوانان موشم
گیسوی حور گردنشان زده معشتم
من جوهری مفلس از ان و مشتم
حقا که می نیخورم اکنون و سرخوشتم

بیاغ بهشت و سایه طوبی و قصر حور
تلقین درس اهل نظر یک اشارت
هرگز نمی شود ز شمشیر خود خبر مرا
شیخم بطرف گفت حرام است می مخور
پیر میغان حکایت مقول میکند
این تقویم بس است که چون آید آن شر
زاهد بطفه گفت بر ترک عشق کن
حافظ جناب پیر میغان من فات
من ترک خاک بوی این صفتی کنم
من دوستدار دی خوش و سوی گشتم
در عاشقی گزیر نباشد ز سوز و غنا
من آدم بهشتیم اما درین سفر
بخت ارم کند که گشتم خست سوی دوست
شیر از معدن لب لعل است کان حسن
از بسکه چشمم است درین شهر دیده ام
مدهوش چشمم است وی صاف چشم
استاده ام چو شمع قمریان آتش
حالی ای عشق جوانان موشم
گیسوی حور گردنشان زده معشتم
من جوهری مفلس از ان و مشتم
حقا که می نیخورم اکنون و سرخوشتم

بیاغ بهشت و سایه طوبی و قصر حور
تلقین درس اهل نظر یک اشارت
هرگز نمی شود ز شمشیر خود خبر مرا
شیخم بطرف گفت حرام است می مخور
پیر میغان حکایت مقول میکند
این تقویم بس است که چون آید آن شر
زاهد بطفه گفت بر ترک عشق کن
حافظ جناب پیر میغان من فات
من ترک خاک بوی این صفتی کنم
من دوستدار دی خوش و سوی گشتم
در عاشقی گزیر نباشد ز سوز و غنا
من آدم بهشتیم اما درین سفر
بخت ارم کند که گشتم خست سوی دوست
شیر از معدن لب لعل است کان حسن
از بسکه چشمم است درین شهر دیده ام
مدهوش چشمم است وی صاف چشم
استاده ام چو شمع قمریان آتش
حالی ای عشق جوانان موشم
گیسوی حور گردنشان زده معشتم
من جوهری مفلس از ان و مشتم
حقا که می نیخورم اکنون و سرخوشتم

من پستکرمی تو جبر
 زینجا کیا رفت
 رفیقان کوستے تو
 علی ای شاخ
 اگر در طلب
 پیل یار خود
 از انکس که کینم
 و در غور و ظلم
 این کس که کینم
 که از انکس
 دریا جگر و لطف
 است ۱۱

[illegible]

<p>چون آبروی لاله گل فیض حسن تست چون کائنات جلد بیوی قوزنده اند اگر نظر اسیر تواند از خدا بر سر بر یاد لای انور او آفتاب صبح گوی زمین بوده چو گان عدالت تا از نتیجه فلک و طور و در اوست خالی مباد کاخ جلالت ز سروران بر آن ملک دین که ز دست زارش حرم بکث عنان تو در جنبش آورد</p>	<p>حافظ که در تنای تو چندین گهر نشاند پیش کف تو شد خجل و شر سار هم</p>	<p>صلح از ما چه میجوی کهستان اصفه در میان راه راکشا که هیچ از خانه نکشود من از چشم خوش ساقی خراب آید اما لیکن قدح گفت که شاد است و بس خجسته آورد</p>	<p>بد و در گیس مست سلامت او حاتم گرت با در بود و ز نه سخن این بود و ما تم بلای کز حبیب آمد هزارش مر حاتم که این نسبت چرا کردیم این بهتان گفتیم</p>
---	--	--	--

[illegible]

۲۹۳
عاشقانه کلامی در وصف حبیب و حیات
در وصف حبیب و حیات

ای سرو چنان از چمن و باغ زمانه
شمع و گل و پروانه و بلبل همه جمع اند
بادل شده گمان جور و جفا تا بکی آخر
بهرام درین بزم و دو صد جامه قبا کن
ای دوست بیار هم به تنهائی ما کن
آهنگ و فاترک حبس با هر خدا کن

مشتو غن دشمن بدگو خدایا
یا حافظ مسکین خود ای و شفا کن

ای روی ماه منظر تو نو بهار حسن
در چشم پر غار تو پنهان فنون سحر
ماهی تنافت چون خط انبج خسرو
خرم شد از ملاحت تو عهد دلبر
ز دام زلف و دانه خال تو در جهان
دائم به لطف دایه طبع از میان جان
کر کعبه بت بنفشه آزان تازه و سست

[illegible]

۲۹۵
غلام محمد بن حسین
نعمت اول یعنی موسی
پیشو در روزگار
سازمان خیریه و احسان
در دارالافتاء
آزاد علی دین خان
مجلس اعلیٰ علم
جامعہ اسلامیات
سیاحی مشرق خود
سرگرمی و دلچسپی
کامیاب و خوشحال

ز دستبر و صبا گرد گل کلام به بین	شکنج گیسو سبیل نگر برودن
عروس غنچه بدین زیور و تبسم خوش	معاینه دل و دین میرد و وجه حسن
صفیر بلبل شوریده و نقیر شکر	برای وصل گل آمد برودن و قلب حسن
حدیث و غصه دوران تاجام جو حافظ	بقول مطرب و فتوی پیر صاحب بن
چندانکه گفتند غم با طیبیان	درمان نکردند مسکین غریبان
آن گل که هر دم در دست داشت	گو شرم بادت از عند لیبان
ما در نپسان بایار گفتیم	نتوان نفقش در دواز طیبیان
یارش امان ده تا بازیند	چشم مجان روی حبیبان
فروغ محبت بر مهر خود نیست	یارش مباد اکام رقیبان
ای منعم آخر بر خوان وصلت	تا چند بشم از بی نصیبان
حافظ نگشته رسوای گیتے	
گرمی شنیدی پند غریبان	
چو گل مهر دم بویت جاسم بر تن	کنم چاک از گریبان تا به تن
تنت ترا دید گل گوئی که در باغ	چوستان جاسم را بدرید بر تن

غلام محمد بن علی
 ضرب سکن سلطان خان
 ایامی گلی
 عیسیٰ بن علی
 مردم دوست حاجت
 بکرمه اربیل تراشیده
 زبیرک عاشق و تنیاس
 قور دوست حاجت افغان
 عیسیٰ بن علی
 دوست دره چشم خان
 روی مشرق فینده
 شهابی باخشیار
 فروغیت ۱۲
 ایوب اوردی قیام
 عاشقان راز وصال
 مشق ان علوم کیم
 شمس مراد مشق
 سیکیدای مشق قتل
 از وصال معشوم باغم
 و باجران بسازم گیت
 بدقشود رسا بالی
 ایمن گل بوک
 جامه خوار مردم از

چهار
مستقل
جسارت
دیده است
علی جوان
و جبار
دریا و دریا
چهار
چهار

دست به کار گردید و این
محصول نادر و بدیعی خود را حاصل
اندازی از دست بابت بابت و انفعولی
خود را از خدمت طلبان و منافع
حافظه شخصی ای دلی جهت
دوران غنیمت شمار و چون از منزل فرود
نیایی ای ای اگر جهت مشکلات و کار
و بار خان و این دنیا حاصل شود غنیمت
دان و از دست ده و این غنیمت
بگزار و حق جان را که تمام عالم

او بر روی خیم من از زمین را می تو
 طعن شده است در حقیت من
 به آن حال دوست درت دل
 بیدارم عالم چشم جان معلوم شد
 در آن حال خبرن شده بود که
 عاقلی نیست پس بی
 لوسن چون کایان شود از
 بیعت سوادست تو از ادبی عالی
 چشم را می عشق تو در دوران
 کن من و روی تو به طاعت
 بر روی ساقی کای از حبیب
 شادانی بود بخوان طعن
 و نظیر

سن و ایام قیامی
گرامت فواید

این شعر را در کتابخانه
مکتبته امیر کبیر
در روز شنبه
در ماه رجب
در سال ۱۲۹۹
در شهر تهران
در روز شنبه
در ماه رجب
در سال ۱۲۹۹
در شهر تهران

از این شامک لطافت و حسن خوش تر است بگو بخازن جنت که خاک این مجلس طبع نفیست وصال تو حد ما نبود چو شادان چمن زیر دست حسن تواند ستاره شب هجران نه فتا ز نور ازین مرغ پشمینه نیک در گم فصول نفس حکایت بی کند ساقی لب پالایه بوس انگمان بستان ده در قضیه نصیحت کند که مے مخزید حجاب دیده ادراک شد شعاع جمال	میان بزم حریفان چو شمع سر کن بمخفیه بر سو فردوس و عود و محر کن خوایم بدان لعل چو شکر کن گر شمع بر من و ناز بر صنوبر کن بیام قصر بر آو چو سراغ می کن یک کرشمه صوفی و شمع تلند کن تو کار خود مدد از دست می باغ کن باین لطیفه دماغ حشر و معطر کن پایاله بهشش گو دماغ را تر کن بیا و خر که خورشید را منور کن
---	---

این شعر را در کتابخانه
مکتبته امیر کبیر
در روز شنبه
در ماه رجب
در سال ۱۲۹۹
در شهر تهران
در روز شنبه
در ماه رجب
در سال ۱۲۹۹
در شهر تهران

این شعر را در کتابخانه
مکتبته امیر کبیر
در روز شنبه
در ماه رجب
در سال ۱۲۹۹
در شهر تهران
در روز شنبه
در ماه رجب
در سال ۱۲۹۹
در شهر تهران

پس از ملازمت عیش و عشق هر دیان ز کاراکه کنه شعر قضا از بر کن	خدا و خمشاد قدان خسرو شیرین نهان دوین دوست بست گار و ز دشمن گسیل ست بگشت و نظر بر من درویش خست
---	--

این شعر را در کتابخانه
مکتبته امیر کبیر
در روز شنبه
در ماه رجب
در سال ۱۲۹۹
در شهر تهران
در روز شنبه
در ماه رجب
در سال ۱۲۹۹
در شهر تهران

ای دلدار
 مایه عشق و طریقت
 حقیقی خستیار کن
 عیال از مجلس
 به عیان غایت
 خود را خواهم تافت
 بپیرا که در خاکدان
 بناید نشیند
 ای مجلس غلام
 رستی یا دود و ملامت
 در حق بی غایت

<p>چون مودت زنی حافظ شورید حال خامنه توحید کشن بر ورق انس و جان</p>	
<p>سرم که دید نیسالوده ام بید و پین که در طریقت با کافریت ریخیدن که تا خراب کند نقش خود پرستیدن بخواست جام می و گفت باده نوشیدن که و خطابی علمان و اجبت نشنیدن بست مردم چشم از رخ تو گل چین کشش چون بود از آن سوچه سود کشیدن اگر در عارض خوابان خوش است گردیدن</p>	<p>سرم که شهر و شهرم بمشوق و رزین و فاکیم و ملاست کشم و خوش باشم بمی پستی از آن نقش خود بر آب دم بپیریکه گفتیم که چیت او بجا عنان سیکه خواهم تافت زین مجلس مراد ما تا شایع باغ عالم چیت برمت مرزلف تو و قسم و نثر از خط یار بیا موزهر با رخ خوب</p>
<p>بسوس بزلب بمشوق و جام می حافظ که دست نه فروشان خطاست بید</p>	
<p>همچنان بلای ما شد یارب بگردان تا او بسر آید بر رخس با گردان بر سر کلاه بشکن بر قرب بگردان</p>	<p>میخورم از فراقت و از خفا بگردان سه جلوه می نماید بر بنر خنک گردون یعنی عقل و دین را بیرون خرام سر</p>

ای دلدار
 مایه عشق و طریقت
 حقیقی خستیار کن
 عیال از مجلس
 به عیان غایت
 خود را خواهم تافت
 بپیرا که در خاکدان
 بناید نشیند
 ای مجلس غلام
 رستی یا دود و ملامت
 در حق بی غایت
 ای دلدار
 مایه عشق و طریقت
 حقیقی خستیار کن
 عیال از مجلس
 به عیان غایت
 خود را خواهم تافت
 بپیرا که در خاکدان
 بناید نشیند
 ای مجلس غلام
 رستی یا دود و ملامت
 در حق بی غایت

ای دلدار
 مایه عشق و طریقت
 حقیقی خستیار کن
 عیال از مجلس
 به عیان غایت
 خود را خواهم تافت
 بپیرا که در خاکدان
 بناید نشیند
 ای مجلس غلام
 رستی یا دود و ملامت
 در حق بی غایت

این کلام از زبان
 یار و در وقت گفته که
 خداوند تعالی آنکه سکن او
 از دل بگریست پس با او
 با او از غریب وطن باز
 از خجاست ای نادانان
 درین روزی که کلمات
 گفت و چون گفت

<p>یارمه روی مرا نیز من باز برسان بشنوی یک خنکیر و سخن باز برسان یارب آن گوهر رخشان بمن باز برسان پیش عقیقه سخن از زراع و غرن باز برسان</p>	<p>ماه و خورشید با هم کو بنزل چو رستم سخن نیست که ما بنیو خواهم حیات سنگ گل گشت عقیق از اثر گریمین بروای طاریسمون هایدون طلعت</p>
<p>آنکه بودی وطنش دیده حافظ یارب بر او سخن ز غریب وطن باز برسان</p>	
<p>تا به بنیم سرجام چه خواهد بود از خط جام که فرجام چه خواهد بود اعتبار سخن عام چه خواهد بود گونه دل باش و نه ایام چه خواهد بود رحم آنکس که نه دایم چه خواهد بود تا به بنیم که بسا کام چه خواهد بود</p>	<p>خوشتر از کرمی و جام چه خواهد بود پیر شیخانه چه خوش گفت معالی دوش با ده خور غم خور و پسند متعلقه شنو غم دل چند توان خورد که ایام نماند مرغ کم حوصله را گو سر خود گیر و برد دست رنج تو همان به که شود ضرر کام</p>
<p>بردم از ره دل حافظ برف و چنگ قل تا بجای من به نام چه خواهد بود</p>	
<p>ولبر جانان من بر ده دل و جان من برده دل و جان من و لبر جانان من</p>	

این کلام از زبان
 یار و در وقت گفته که
 خداوند تعالی آنکه سکن او
 از دل بگریست پس با او
 با او از غریب وطن باز
 از خجاست ای نادانان
 درین روزی که کلمات
 گفت و چون گفت

که از خطای اشتیاقان
 در این کلام از زبان
 یار و در وقت گفته که
 خداوند تعالی آنکه سکن او
 از دل بگریست پس با او
 با او از غریب وطن باز
 از خجاست ای نادانان
 درین روزی که کلمات
 گفت و چون گفت

ای آفتاب آینه دار جمال تو
صحن سمری دیده بستم ولی سپهر
مطبوع تر ز روشنی تو صورت نیست بیچ
در اوج ناز و نعمتی ای پادشاه حسن
نایتی تو ای بخت روم تنهت کسان

مشک سیاه مجمره گردان خال تو
کاین گوشه نیت در خو خیل خیال تو
ظفر نویس ابرو مشکین مثال تو
یارب مباد تا بقیامت زوال تو
کو فرود از مقدم عید وصال تو

این نامشده ۱۳
 سرور دان کجاست
 از عشق مست پنهان
 یکنه کما می سروران
 وقت کمال رخ نزار
 یاف زید است ۱۵
 غبار بار غنایک
 یکنه ۱۶ سرور
 عشق چون از آرزو
 یکنه ۱۷
 دل آن حافظ
 یکنه ۱۸
 از این بان مراد
 رگ بر مجروح یکنه
 ای عشق
 حافظ در سنه
 بسره دیگر در سنه
 سخن دوست یکنه
 او این که سخن حافظ
 سرای سوره
 و نیز شاه شاهان
 یکنه ۱۹
 یکنه ۲۰

بسم الله الرحمن الرحيم

۳۶۰
 ۱- عشق و محبت
 ۲- عشق و محبت
 ۳- عشق و محبت
 ۴- عشق و محبت
 ۵- عشق و محبت
 ۶- عشق و محبت
 ۷- عشق و محبت
 ۸- عشق و محبت
 ۹- عشق و محبت
 ۱۰- عشق و محبت
 ۱۱- عشق و محبت
 ۱۲- عشق و محبت
 ۱۳- عشق و محبت
 ۱۴- عشق و محبت
 ۱۵- عشق و محبت
 ۱۶- عشق و محبت
 ۱۷- عشق و محبت
 ۱۸- عشق و محبت
 ۱۹- عشق و محبت
 ۲۰- عشق و محبت
 ۲۱- عشق و محبت
 ۲۲- عشق و محبت
 ۲۳- عشق و محبت
 ۲۴- عشق و محبت
 ۲۵- عشق و محبت
 ۲۶- عشق و محبت
 ۲۷- عشق و محبت
 ۲۸- عشق و محبت
 ۲۹- عشق و محبت
 ۳۰- عشق و محبت
 ۳۱- عشق و محبت
 ۳۲- عشق و محبت
 ۳۳- عشق و محبت
 ۳۴- عشق و محبت
 ۳۵- عشق و محبت
 ۳۶- عشق و محبت
 ۳۷- عشق و محبت
 ۳۸- عشق و محبت
 ۳۹- عشق و محبت
 ۴۰- عشق و محبت
 ۴۱- عشق و محبت
 ۴۲- عشق و محبت
 ۴۳- عشق و محبت
 ۴۴- عشق و محبت
 ۴۵- عشق و محبت
 ۴۶- عشق و محبت
 ۴۷- عشق و محبت
 ۴۸- عشق و محبت
 ۴۹- عشق و محبت
 ۵۰- عشق و محبت
 ۵۱- عشق و محبت
 ۵۲- عشق و محبت
 ۵۳- عشق و محبت
 ۵۴- عشق و محبت
 ۵۵- عشق و محبت
 ۵۶- عشق و محبت
 ۵۷- عشق و محبت
 ۵۸- عشق و محبت
 ۵۹- عشق و محبت
 ۶۰- عشق و محبت
 ۶۱- عشق و محبت
 ۶۲- عشق و محبت
 ۶۳- عشق و محبت
 ۶۴- عشق و محبت
 ۶۵- عشق و محبت
 ۶۶- عشق و محبت
 ۶۷- عشق و محبت
 ۶۸- عشق و محبت
 ۶۹- عشق و محبت
 ۷۰- عشق و محبت
 ۷۱- عشق و محبت
 ۷۲- عشق و محبت
 ۷۳- عشق و محبت
 ۷۴- عشق و محبت
 ۷۵- عشق و محبت
 ۷۶- عشق و محبت
 ۷۷- عشق و محبت
 ۷۸- عشق و محبت
 ۷۹- عشق و محبت
 ۸۰- عشق و محبت
 ۸۱- عشق و محبت
 ۸۲- عشق و محبت
 ۸۳- عشق و محبت
 ۸۴- عشق و محبت
 ۸۵- عشق و محبت
 ۸۶- عشق و محبت
 ۸۷- عشق و محبت
 ۸۸- عشق و محبت
 ۸۹- عشق و محبت
 ۹۰- عشق و محبت
 ۹۱- عشق و محبت
 ۹۲- عشق و محبت
 ۹۳- عشق و محبت
 ۹۴- عشق و محبت
 ۹۵- عشق و محبت
 ۹۶- عشق و محبت
 ۹۷- عشق و محبت
 ۹۸- عشق و محبت
 ۹۹- عشق و محبت
 ۱۰۰- عشق و محبت

آنکس که منع ما از خرابات میکند
جان پرورست قصه رباب فوت
هر چند ما بدیم تو ما را بدان بگیسر
بر این فقیر ناسر آن محشم بخوان

حافظ گشت مجلس اورا ہمیدہ

می نوش و ترک زرق برانی خدا بگو

ای خونهای نافه چین خاک آه تو	خورشید سایه پرور طیف کلاه تو
نگرش کرشمه می برد از حد خون خام	ای جان فدای شیوه چشم سیاه تو
خونم بخور که هیچ ملک با چنین جال	از دل نیاید شس که نویسد گناه تو
آرام و خواب خلق جهان اسب قیاس	از آن شد کنار دیده دل تکیه گاه تو
با شتر سار و سرو کارست هر ششم	از حسرت فروغ رخ سپهر ماه تو
یار آن سمنشین همه از هم جدا شدند	مایم و استانه دولت پناه تو
یار بدان مباحث که مانند بخت نیک	یار تو باد هر که بود نیک خواه تو
فردای تو در حشر که عرض خلاق است	باشد در آن میان بمن افتد نگاه تو
حافظ طبع شیر غایت که قیامت	تو نشن ز بد بخرم غمم و دوا ده تو

لیکن ما را آن شاه و پادشاه
 که در پیش پادشاهان کباب
 گردان عباد گنبد است
 سلسله معنی ای
 مانند زده علی مشرق راه
 توی آتش بیا خود را
 بجزای عشق از دست بیاورد
 بهر فدا که آن کوه
 بیکند که ای مشرق زلف

[illegible][illegible]

سحر بی نظیر و نوری از دل عالم زین سحر کلمات و تلمیذ و معجزات

شکل لعل بر سر به میدان	از افسر اتا یک و پر کلاه گو
حافظ جناب پیر معان مامن دشت	درس وفا و مهر بر او خوان و زوشنو
گلشن عیش سید ساقی گلزار کو هر گل نوز گلشنه یاد میکند و مجلس نجم عیش را غالیه مراد نیست حسن فروشی گم نیست تحمل ای صبا شمع سحر بزم لاف ز عارض تو زد گفت مگر لعل من بوسه نداری آرزو	باد بهاری وز دباد خوشگوار کو گوش سخن شنو کجا دیده اعتبار کو ای دم صبح خوش نفس نافه زلف یار کو دست ندم بخون دل بهر خدا نگار کو خشم زبان درار نشد خنجر آبدار کو مردم ازین هوس ملی قدرت اختیار کو
حافظ اگر چه در سخن خازن حکمت است	از غم روزگار دون طبع سخن گزار کو
مرا همیشه رخ افشان چشم آن کمان غلام چشم آن ترکم که در خواست مستی هلالی کشته نیم زین غم که طغرای شکست همیشه چشم مستش را کمان حسن درزه با	جهان پر فتنه می نیم از آن چشم واران بر نگارین شش دوست و شکین میان بر که باشد که بناید طاق آن کمان بر که از پشتی تیرا کشد بر سر کمان بر

از کلامی باریک
بینی درین گنجینه
مشوق حقیق
سعدی شکر گویند
سخنی شنیده
استاد کلام است
دشمن در بعض
نوع یاد میکند
سعدی غرض
عقل درین شعر

دیوان حافظ

محل و جرایب
واقع شش می
مشق باطن
تلاش که در لب
بسیار است
داری جواب مردم
که درین شعر
بکلیت در اختیار
ندارم
اعمال چشم
نشان از چشم
آن کمان

بدست حداد
چندین دست
خبر از چشم مستوفی
و بدی
از
منبع

عربیان در اوج برادران خنجر بیاورم جراحی بکشد برسان

روان گوشه گیران را پیش نه گلزار است	که برون من ارش همی گرد چنان بود
رقیبان غافلند از ما کران چشم سیه هروم	هزاران گونه پیامت حاجب میان ابرو
و گر عروپری را کس گوید بپنشنی	اگر این انجمن چشم است آن آن خیالی بود
تو کا فردل نمی بندی نقاب لفت می هم	که محرابم گرد اندخم آن داستان ابرو

اگر چرخ زیرک بود حافظ در وفاداری	
بیر غمزه صیدش کرد چشم آن کسان بود	

مزرع سبز فلک دیدم و داس منو	یادم از کشته خویش آمد و هنگام درد
گفتم امی سخت بخسیدی و خورشید سیم	گفت باین همه از سابقه نو مید شو
تمکیه بر اختر شبگرد مکن کاین عیار	تاج کا و داس بود و کمر کین خسرو
گر رتوی پاک مبرد چو سیاه به فلک	از فروغ تو بخورشید رسد صد پر تو
آسمان گو فروش این عظمت کا بد عشق	خرمن به بجوی خوشه پروین به جو
گوشوار در لعل ارچه گران دارد گوش	دور خوبی گذر نیست نصیحت بشنو
چشم بد دور ز خال تو که در عرصه حسن	بیزقی راند که برد از سه و خورشید گرو
هر که در مزرع دل تخم وفا سبز نکند	ز دروئی گشت از حاصل خم و گاه درد
اندرین امزه میباش چو دف حلقه بگوش	ور ققائے خوری باز دانه خویش مرو

ای جام کداری
بواسطه دوست
شعره در کمال است
که در صحن آمدند
بسیار در صحن
آسمان را دیدم
و داس که درم
دیدم آن کشته خود
و وقت در صحن آمدند
شعره ای پاک
و بخوار از کمالش
دیوان صفا
نویس ۱۲
ای آسمان را
بگو که این عظمت
خود ظاهر کن از کمال
در عشق تو من نهادم
بجوی و پروین را
بیاورد و در این اندام
شعره یعنی گوشه
در دامن اجابت
از بند و دوست
اگر چه گوش گدا
دارد

اندرین امزه میباش چو دف حلقه بگوش

22-5121

100

19

11

کتابخانه

2

۱۰۰

11

2

13

بر آتش رخ زیبای تو بجای سپند
چو نقشه که بر انگشتیم و سود بدست
مراد بول ب دست هست پیلان
من غریب غیرت فدا دم از یادوش

نسیج
بغیر خال نسیج است که دیدم بهلند
فنون ما براو گشته است افسان
که بر زبان نبرم خبر حدیث پیمان
بکار خوشی چ دیدم برست بریگان

حدیث مدرسہ و خانقہ گوی کہ باز

فاده در حفظ هوای مینا

خشک نسیم مغیر شمسائے دلخواه
 دلیل اءه شوای طائر خجسته لقا
 منم که بی تنفس منیرم زهی خجست
 به بین شخص نرم که غرق خون دل است
 ز دوستان تو آموخت و طریقت مهر
 به عشق رشوی تور و زکی از جهان بردم

بدره بخاطر نازک ملالت از من راه

کہ حافظ تو ہمیں بچھڑ گئے ہیں

دانشگاهان می شد در شریعت بزرگشیدم

شماره ۱۰۰

سازمان اسناد و کتابخانه ملی
جمهوری اسلامی ایران

اینها فرستادارده است

۱۰۰

دانشگاه تهران
موسسه تخصصی زبان

عبدالله بن مسعود

الارواح النجسة

—

وہابیہ

محکم دلائل سے مزین
مختلف موضوعات پر
مکمل ترین

100

١٥٩

مکتبہ اسلامیہ

10

۳۲۱
 در کتاب تش می برگرد عارض شغری
 یا قوت جانفزایش از آب لطف زاده
 لفظ فصیح شیرین قد بلند چابک
 آن لعل و شش بین و آن خنده پر آشوب
 آن آهوسه چشم از دام مابرون شد
 اما کی کشم عتاب از چشم نخبه است
 ز بهار تا تانے اهل نظر میازار
 بس شکر باز گویم در بندگی خواجه
 هر چه که گفت دشمن در حق مانشیدی

چون قطره های شبنم بر برگ گل چکیده
 شمشاد خوشتر از شش از تاز پروریده
 روی لطیف نازک چشم خوشش کشیده
 و آن رفتن خوشش بین دامن گام آرمیده
 یاران چه چاره سازم با این دل میدیده
 روزی که شمع کنای نور هر دو دیده
 دنیا و فانداد و اسے یار برگزیده
 اگر او قد بستم آن میوه رسیده
 یارب که مدعی را بادی از زبان بریده

است لایطین و کوش قد بلند و شش و لفظ فصیح و شیرین چشم و خنده پر آشوب

گر خاطر شریف رخیده شد ز حافظ
 باز که تو به کردیم از گفته و شنیده

در سر شمس معانی فته بود و آن زب
 سبکشان همه در بند گیش بسته کمر
 فروغ شام و قدح نور ماه پوشیده
 گرفته شام و عشرت فرشته رحمت
 شسته پیرو صلا کی بشیخ و شازده
 و لے ز طوف کله خمیه بر سحائب
 عند از میچکان آه آفتاب زده
 ز جوهه پر رخ حور و پری گلزار زده

چون قطره های شبنم بر برگ گل چکیده
 شمشاد خوشتر از شش از تاز پروریده
 روی لطیف نازک چشم خوشش کشیده
 و آن رفتن خوشش بین دامن گام آرمیده
 یاران چه چاره سازم با این دل میدیده
 روزی که شمع کنای نور هر دو دیده
 دنیا و فانداد و اسے یار برگزیده
 اگر او قد بستم آن میوه رسیده
 یارب که مدعی را بادی از زبان بریده
 کنایه از لب الکلام با کمال
 شمشاد خوشتر از شش از تاز پروریده
 با کمال اندوه آفتاب کای یار
 شام و قدح نور ماه پوشیده
 با کمال نور و صفا
 با کمال آه و غصه
 با کمال از میچکان آه آفتاب
 با کمال ز جوهه پر رخ حور و پری گلزار

در سر شمس معانی فته بود و آن زب
 سبکشان همه در بند گیش بسته کمر
 فروغ شام و قدح نور ماه پوشیده
 گرفته شام و عشرت فرشته رحمت
 شسته پیرو صلا کی بشیخ و شازده
 و لے ز طوف کله خمیه بر سحائب
 عند از میچکان آه آفتاب زده
 ز جوهه پر رخ حور و پری گلزار زده
 در سر شمس معانی فته بود و آن زب
 سبکشان همه در بند گیش بسته کمر
 فروغ شام و قدح نور ماه پوشیده
 گرفته شام و عشرت فرشته رحمت
 شسته پیرو صلا کی بشیخ و شازده
 و لے ز طوف کله خمیه بر سحائب
 عند از میچکان آه آفتاب زده
 ز جوهه پر رخ حور و پری گلزار زده

یوسفی شکست خاطر
 بر حقش شمشیر
 پادشاه دار من کشتار
 گرد و آلودگی
 غلبه بر کشتی
 بن برسم کل رعیت
 شاد و باریان سدا
 طرب کن در می خوش
 عالم باد و کشتی
 جهان

تحریر فیض فہرست و فہرست

عید شست و سوم گل ساقی بیار و
 زمین به دیو پارسانی گرفت غلظن
 و اعطاکه وی نصیحت میکرد عاشقان
 این یک دور و دیگر گل را غنیمت دان
 در مجلس صبحی دانی چه خوش نام
 گل رفت ای جریان غافل چو نشیند

از طرز شعر آفتاب بنم شایسته

عید ششم بادامست از اصل و خواہ
ایمانت کشتن گلشن کج کشتن
ما را بنیستے افسانہ گردند
از قول زہد کہ دیم توہ
جانان چو کہیم شرح غرافت

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

الف برکت
رجاست ای
نور خورشید
سودا قاسم کو
نور و شمع
کائنات و شمع
رجاست ای
نور خورشید
سودا قاسم کو
نور و شمع
کائنات و شمع

<p>از قامت سرو از عارضت ماه سربند ارم از خاک درگاه صبر از خدا خواه صبر از خدا خواه صوفی ندان این رسم این راه از وصل جانان صدو حسل الله</p>	<p>کافر بینا دین غم که دیده است رو بر نیتا بم از راه خدمت از صبر عاشق خوشتر نباشد دلش طمع ز نار راه است دلش شب برویش خوش بود و قتم</p>
--	--

شوق رخت برد از یاد حافظ
در دشبانه در سحرگاه

گر تیغ بارد در کوی آن ماه
من رند و عاشق انگاه تو به
آیین تقوی نایب ندیم
باشخ و زاهد کتر شناسیم
مهر تو عکس بر ما نیگند
الصبر مؤمنان
عاشق مخور غم گروصل خواهی

حافظ نبودی ز نیگو نه بیدل	اگر می شنیدی سپید نکو خواه
---------------------------	----------------------------

و صولت ازین کار
 نیست ۱۱۱
 الطریق را که
 در محل را او حواله بدی
 و پشت خدا و در خاص
 و سوسیان در وقت
 از اینجا بدی
 استمال آنست
 بدی سلطان
 اسی صولت ازین کار
 غایت و حق
 ۱۱۲
 درین گمان
 خدمت هر
 خواست بدی
 ازین حق
 که نام
 ۱۱۳
 فی شلایم
 بدی

پندول نگار دیواری، نگار دیواری، و عرش اختیار، نگارخانه فردوسی، دیوانه گر پند، دلی سخت تر است از دافوسس از ای ایلیز، دیوانه نگار دیواری، پندنگار دیواری، عرش مجسم

عاشقانه ای که در این کتاب است
که از این کتاب است
بر این کتاب است
فقط از احوال
در این کتاب است
از این کتاب است
است از این کتاب است
از این کتاب است
از این کتاب است

۱۳۱
سرکار شریفی
جان شریف
متمن عالی وکیل
ست دول
سلطان جهان
جنگ آمد
آب و فطرت
کوتاه از کس
دور اجاست
بخشید
احسان
کمال

گر در سرت هوای مصلحت حافظا
باید که خاک در گه اهل بعث شوے

اول بی تو بجان آمدت است که باز آئی
دوی یاد تو ام موئس در گوشه تنهائی
کز دست نخواهد پایان شکیبائی
در یاب ضعیفان آمد وقت توانائی
نیت حریفای دل تابا و پیچائی
لطفت آنچه توانیشی حکم آنچه تو فرمائی
گرفت درین مذهب بی غیبت و دوائی
رخسار کس شود آن دست شاه و پادشاهی
گفتا غلطی بگذر زین غلظت مودائی
نشأ و خزان کن تا باغ بیارائی
بهر گل که خواهی زین ساقی مینائی

[illegible]

مقامات و اشخاص و اعیان و ارباب و اهل
عالم و بهر یک از اینها و اینها

طهر قوتانی
 مستحق از حق
 ارشد که از حق
 بدارست بر حال ضعیف
 رتبه ۱۱
 پیشتر از کمال
 بکار است زیرا که در آن
 نه به خود نیست
 خردا که نیست
 در پیش
 از گفتن و یاد بسیار کم
 او گفت که فقط
 بگویند از خیال و یاد
 حکایت از کمال و ادب
 که خواب یک درخت
 ای ساقی بر تو چه کرد
 تو رفتی و نماندی
 تویم سرشمار خرد
 شما را که تا به خرد
 بماند
 ای حافظ شریف
 در کمال

[illegible]

داری ۱۶ شمس ۱۱۱۱
 ی صبا عاظمی
 بنو و متصرف
 آکر و متصرف
 بای دار علی
 خوش گوارت
 مشوق وقت
 ذاکر و متصرف
 بنو و متصرف
 داری ۱۶ شمس ۱۱۱۱

جان من اینجا
بیکرستان
بهران حمید
لیکن نواز
ازین آینه
عجب عجب
بمان جان
بیکر حافظ
شیرین آینه

مهرمان شد فلک ترک جفاکاری کرد	اتوئی ای جان که درین شیوه خرمی اری
بش عای سحر حلقه جان خج اهد بود تو که چون حافظ شب خیر خلائی اری	
ای که بهوری عشاق رو امیداری تشنه بادیه راهم بزلالی در گریب دل ربودی وکل کردی بیک جان بکین ساغرما که حریفان دگرے نوشند ای گیسو عرصه سیم غم جو اگلست تو تقصیر خود افتادی ازین در محروم ای ل خام طمع شری ازین قصه بار	بندگان راز بر خویش جدا میداری بامیدی که درین ره بخدا میداری به ازین دارنگاه بش که امیداری ماتحل نگیسیم ار تور و امیداری عرض خودی بری و رحمت نامیداری از که می نالی و فریاد چرا میداری کارنا کرده چه اسید عطا میداری
حافظا عادت خوابان بچوست بجا تو که زین طائفه سپید وفا میداری	
این خرقه که من دارم درین شراب آلود چون عمرت بکردم چند انکه نگه کردم من حال دل اهد بختل منو ابرم گفت	دین و فقرتی معنی غرق می ناب آلود در کج خرابانی افتاده خراب آلود کاین قصه اگر گویم با چنگ آب آلود

در این جزو اسب و خاکی
 از آن اسب که درین راه افتاد
 داری از اسب که درین راه افتاد
 گیسو سیم غم جو اگلست
 تو تقصیر خود افتادی ازین در محروم
 ای ل خام طمع شری ازین قصه بار
 کار ازین است
 جان من اینجا
 بیکرستان
 بهران حمید
 لیکن نواز
 ازین آینه
 عجب عجب
 بمان جان
 بیکر حافظ
 شیرین آینه

کاین قصه اگر گویم با چنگ آب آلود
 در کج خرابانی افتاده خراب آلود
 دین و فقرتی معنی غرق می ناب آلود
 این خرقه که من دارم درین شراب آلود
 چون عمرت بکردم چند انکه نگه کردم
 من حال دل اهد بختل منو ابرم گفت

[illegible]

اعبات نفی نگردد تا اولی ای قابل سلبی است ۱۰ شوق و لذات و لذات ۱۱ خرمی ۱۲ ۳۳۳

نفس و خیالات
فلسفیه و شریعت کی
فیض قبول کند گردنی
کردن قدر از نفس
پراگنده صحت کی البته
فیض قبول کند سلسله
آفریده را کی با تمام
کامی است چون پیش
فانده و جوش آن وقت
دلی و درندیس است اگر
بصورت بلبل و قمری ای

افسان از این باری
نفس و خیالات
فلسفیه و شریعت کی
فیض قبول کند گردنی
کردن قدر از نفس
پراگنده صحت کی البته
فیض قبول کند سلسله
آفریده را کی با تمام
کامی است چون پیش
فانده و جوش آن وقت
دلی و درندیس است اگر
بصورت بلبل و قمری ای

<p>اگر گاه ہے سو فرما دل افتاده کنی اگر از نقش پراگنده ورق سادہ کنی اگر چنین پرہمن و سوسن آواہ کنی</p>	<p>اجرا باشد تہی خستہ شیرین حرکات خاطرت کی رقم فیض نیر و مہیات ای صبا بندگی خواجہ جلال الدین کن</p>
<p>کار خود گر بخدا باز گزاری حفظ ای بسا عیش کہ با بخت خدا وادہ کنی</p>	
<p>علاج کے کمنٹ آخر الہ و الہ کہ میر سندن زہر نہ زبان بہمن و و مجوز سفلہ مروت مجوز ناکس شہ منہ زد دست پیالہ مچھ سیکنی ہی بقول مطرب ساتی بفتوی دوت و قَلَامُ ثَمَّ مِّنَ الْمَاءِ كُلِّ شَيْءٍ کہ ہر کہ عشوہ دنیا خرید وای بو بدہ بشادی روح روان حاتم ط ز تخت جم غنی ماندہ است و سر پیالہ گیر و گرم کن کہ الضمان</p>	<p>بصورت بلبل و قمری اگر نوشی می ذخیرہ بنہ از رنگ بو می فصل بہار زبانہ سیچ بنجشد کہ باز نہ تانہ چو گل نقاب بر افکند و مرغ زو ہو ہو خریشہ داری میراث خوارگان کفر است چو ہست آجایت بہت تشنہ میر نوشہ اندہ بر ایوان جنت الماس سخا نامہ سخن طے کنم بیاساتی شکوہ سلطنت و حکم کی ثباتی و شہ انجیل بوی خدا نشود بیاخت</p>

افسان از این باری
نفس و خیالات
فلسفیه و شریعت کی
فیض قبول کند گردنی
کردن قدر از نفس
پراگنده صحت کی البته
فیض قبول کند سلسله
آفریده را کی با تمام
کامی است چون پیش
فانده و جوش آن وقت
دلی و درندیس است اگر
بصورت بلبل و قمری ای

عاشقانه ای که در این عالم
کسی جز او نداند و نداند
رو بهای و دلی که در این
عالم است و در این عالم
کسی جز او نداند و نداند
رو بهای و دلی که در این
عالم است و در این عالم

بفرغ دل ز مانی نظریه باهری	بر از آنکه خیرشاهی همه وزوای هوئی
بجز آنکه رشک آید بر چشم و شمع	که نظر در رخ باشد بچنین لطیف و لی
دل من شده و زانم چه شد آن غریبا	که گذشت عمر و نامد خبری نیچ سوئی
نفسم با آخر آمد نظرم ندید سیرت	بجز این نامد مارا هوسی و آرزوی

کمن ای صبا شوش سر زلف آن کی بی	
که هزار جان حافظ بقداستی رموی	

گرفت کار حسنت چمن عشق من کیالی	خوش باش از آنکه نبود این هر دور ازوای
در دهم نمی گنج بد کا ند تصور تسل	آید همیشه چمنی زین محبت سرشک
شد خط عمر حاصل گر ز آنکه با تو مارا	یکدم بمر روزی روزی نشد و صا
آن دم که با تو باشم یک سال بهی روزی	واندم که بی تو باشم یک بهی روزی
من چون خیال رویت جان باخوابم	کز خواب می نه بیند چشم بجز خیال
رحم از پیرول من کز مهر روی خوب	شد شخص ناتوانم بار یک چون هلا

حافظ کمن شکایت گروین و خواهی	
زین بیشتر نیاید بر حجب سرچما	

بیل ز شلخ سر و شلخ بنگ پهلو	میخواند و شش درس مقامات صحو
-----------------------------	-----------------------------

این شعر را در این عالم
کسی جز او نداند و نداند
رو بهای و دلی که در این
عالم است و در این عالم
کسی جز او نداند و نداند
رو بهای و دلی که در این
عالم است و در این عالم

این شعر را در این عالم
کسی جز او نداند و نداند
رو بهای و دلی که در این
عالم است و در این عالم
کسی جز او نداند و نداند
رو بهای و دلی که در این
عالم است و در این عالم

این شعر را در این عالم
کسی جز او نداند و نداند
رو بهای و دلی که در این
عالم است و در این عالم
کسی جز او نداند و نداند
رو بهای و دلی که در این
عالم است و در این عالم

این شعر را در این عالم
کسی جز او نداند و نداند
رو بهای و دلی که در این
عالم است و در این عالم
کسی جز او نداند و نداند
رو بهای و دلی که در این
عالم است و در این عالم

۳۵۰ طبع اولی
شمالی در
ادب نامه
تألیف
مؤلف
مؤلف
مؤلف
مؤلف
مؤلف
مؤلف
مؤلف

تا بانه تر و شاداب نهال قوت تو	واجب آنست که بر دیده ما بنشانی
در خم زلف تو دیدم دل خود را در و	گفتش چونی و چون می هری ای ندانی
گفت آری چینی گزبری شک بن	هر گدا را بنود تربس سلطانی

درستی صد تو حفظ بنود صحبت ما
بس اگر بر سر این کوی کنی سگبانی

جای حضور گلشن است این برای	زین در بشادمانی صیش طریب آری
ای کاخ دولتی تو چه کاخی که جبرست	در شاخا گلشن تو سائیه های
هر شب در هوای درت می کند صبح	جشن تحت چرخ بجام جهان نمای
باد تو بپوش آتش موسی نجست بی	خاک تو بپوش آب خضر زندگی قزای
فرخنده نوگل تو چمن را حیات ده	بعد بنفشه تو صبار اگره کشای
مرغ غل سبیل از دم کوی تو خوش نسیم	زلف صبار خاک بنایت شکسای
خورشید در هوای تو چون ذره پای کب	همشید در حرم تو چون بندگان پای

حافظ مقیم در گه او باش و عیش کن
کانه بهشت بهتر ازین گوشه نیست طای

چو سرود کو خورای دس بگلزاری	خود در غیرت کوی تو هر گلی خاری
-----------------------------	--------------------------------

دل خود را در قوت
تو دیدم دل خود را در و
گفتش چونی و چون می هری ای ندانی
هر گدا را بنود تربس سلطانی
درستی صد تو حفظ بنود صحبت ما
بس اگر بر سر این کوی کنی سگبانی
جای حضور گلشن است این برای
ای کاخ دولتی تو چه کاخی که جبرست
هر شب در هوای درت می کند صبح
باد تو بپوش آتش موسی نجست بی
فرخنده نوگل تو چمن را حیات ده
مرغ غل سبیل از دم کوی تو خوش نسیم
خورشید در هوای تو چون ذره پای کب

تو بپوش آتش موسی نجست بی
فرخنده نوگل تو چمن را حیات ده
مرغ غل سبیل از دم کوی تو خوش نسیم
خورشید در هوای تو چون ذره پای کب
حافظ مقیم در گه او باش و عیش کن
کانه بهشت بهتر ازین گوشه نیست طای
چو سرود کو خورای دس بگلزاری
خود در غیرت کوی تو هر گلی خاری

ای بوی خوش تو بپوش آتش موسی نجست بی
فرخنده نوگل تو چمن را حیات ده
مرغ غل سبیل از دم کوی تو خوش نسیم
خورشید در هوای تو چون ذره پای کب
حافظ مقیم در گه او باش و عیش کن
کانه بهشت بهتر ازین گوشه نیست طای
چو سرود کو خورای دس بگلزاری
خود در غیرت کوی تو هر گلی خاری

کمر زلف در دست
 زلف از دست
 چشم در دست
 پای در دست
 ای سوزن از دست
 در دست از دست
 زلف از دست
 کمر زلف در دست

زلف زلف تو هر حلقه و آنشوب تار خاک هست نقد جان ما هر چند مرو چو بخت من ای چشمست یار بخت دلا همیشه مزین لاف زلف و لبند سرم برفت و زمانی بسر زلفت این کار	در سحر چشم تو هر گوشه و بویاری که نیت نقد روان را بر تو مقداری که در پی مست هر سوت آه بیداری چو تیره رای شدی کی کثایت کاری دلم گرفت و نبود سر گرفتاری
---	---

چو نقطه گفتمش از در میان در آری
 بخنده گفت که حافظ بر دو چو پکاری

چون در جهان خوبی امروز کامکاری با عاشقان بشیل تا چند ناز خوشه تا چند بهر چشمست در عین ناتوانی جور که از تو دیدم دردی که از تو بودم از باد و دشمنت گر چه بهر بوشه در سحر مانده بودم باد صبار سانی مانده ایم و عاجز تو خواهی و قادر دکان عاشقی را بسیار باید	شاید که عاشقان اکامی ز لب بر آری بر سید لان سکین تا کی جفا و خواری تا چند بهر زلفست در تاب بقراری گر شمشیر بانی شاید که حجت آری تازه ام نور زم آئین هوشیاری از بوستان و صلت بوی بیداری گر سیکته بزورم و ریشی بزاری دلمای بهر آتش شیان و و باری
---	---

ای سوزن از دست
 در دست از دست
 زلف از دست
 کمر زلف در دست
 چشم در دست
 پای در دست
 ای سوزن از دست
 در دست از دست
 زلف از دست
 کمر زلف در دست

ای سوزن از دست
 در دست از دست
 زلف از دست
 کمر زلف در دست
 چشم در دست
 پای در دست
 ای سوزن از دست
 در دست از دست
 زلف از دست
 کمر زلف در دست

زلف از دست
 کمر زلف در دست
 چشم در دست
 پای در دست
 ای سوزن از دست
 در دست از دست
 زلف از دست
 کمر زلف در دست

[illegible]

ایسٹرن کونٹیننٹل
ایئر لائنز

10

بسم الله الرحمن الرحيم

چھٹا اور مضمون

السلامة العامة

مجلس

(Signature)

100

11

من دینا و ادب

ایک طرف

[Illegible handwritten signature]

الشيخ

۱۰۰

فصلنامه علمی-پژوهشی

100

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

مجلس شورای ملی

کشتی باد و بیاور که مرابی رخ و دستا
سخن غیر مگو با من معشوقه پست
نرگس از لاف زار شیوه چشم تو مرخ
این حدیث چه خوش آید که سحر که میگفت

آه اگر انیہ امر وزیر بود ستمی

دو یار زیرک و از باد که من دوشمنی
ز تند باد حوادث نمیتوان دیدن
من این مقام بدینا و آخرت ندیم
چشم همه که کنج قناعت گنج دنیا داد
بیا که رونق این کارخانه کم نشود
نگار خوشین بدست خسان همی نیم
ببین در آینه نقش بند صور غمیب
ازین رسوم که بر طرف بوستان گنبدت
بصبر گوش تو ای دل که حق با کند

مجلس شورای ملی

ایک سو

فمن الغنم

عقود

مجلس

کتابخانه شخصی

۱۰۰

11/2/54

چو هر جام جم از كان جهان گشت
كيشه سيم و زرت نيك بيايد پخته
اى كه در دن طبع طبعه فوق حضور
چون توئى ز گس باغ نظر اخي چشم چراغ
دين دل رفت ولى رست نى آرام
تا صبا بر گل و بلبل ورق حسن تو خوان
ساعدا آن به كه نبوشى چو تو از بهر گاه

گذران روز سلامت بسلامت حافظ
چه توقع ز جهان گذران میدهد

ز آن می صاف گردنخته شود هر خای
روز را رفت که دست من سگین می رفت
روزه هر چند که همان عزیز است لا
مرغ زیرک بدر صومعه اکنون نبرد
گل که از زاهد بد خوچه کنم رسم نیست
یار من چون بخراد تباشای چمن

زاهدان شکر طاعتی
 صوفیان جود و کرم
 کبابی اینها بی صورت و بی طبع
 سیه اینها عجب است
 و در حق حسن تر از این که بسیار
 غلام دست ای آنها را در میان
 تو مطلق ساخته هر روز در پیشگاه
 زکاده است
 مدای معرفت است معنی ای
 ای که چه در این شربت
 کردان شربت معرفت که در خفا
 از زبان سلسله معرفت جاری بیند
 و اینچنین سازد جای بیند
 تا از این خای نجات یابد
 از این کمال و کرم
 چون قاعده است که هر چه
 هیچ گردد در سلسله و مقام
 به است پس نوی بدراز
 تا دشمن از غلای دوست
 پیشک آن که او را
 عمل خواهد

در دولت مستعد و بار آوردن بیان تمام نواز عشق و چشمت و در دولت مستعد و بار آوردن بیان تمام نواز عشق و چشمت

بود آیا که گدایا ز درویشی	کو حریفی که شب روز می صاف کشد
حافظا گر زنده داد دولت خسرو	کام دشوار بدست آوری از خود گای
<p>کجاست پیک صبا گو یا بکن کرمی خوشا دمی که بهیسانه بر کرم علی پایه گیر و یاسا بهر خویش دمی بر و بدست کن ای مرده دل سچ می چو شبنمیت که در بحر میکشد رقی بیک پایه صاف و صحبت صنی اگر معاشرانی بنوشن جام غمی بکشت زار جگر خستگان ندادنی ز مال وقت نه بینی بنام می می که کرد صد شکر افشانی از نفع علی</p>	<p>ز دلبرم که رساند نوازش قلمی دلم گرفت ز سالوس طبع بن گلیم حدیث چون و چرا در سرده ساقی طبیعت با نشین عشق نشاند قیاس کردم و تدبیر عقل در ره عشق بیا که وقت شناسان دد کون بفرزند دوام عین و نعم نه شیوه عشق است نیکم که لیک ابر رحمت دوست بیا که خرقه من گرچه وقف میکند چرا بیک نه قدش نیخیزد آن را</p>
سرای قدر تو شایا بدست حافظ است	بجز نیاز شبی یاد عای صبح می

بجای آن کجاست که
در زبان من بیان یک
کجاست که اوین که گفته
و خبی از دوست رساند
عقل و دل و جسم و روح
من بهر این شیدا مانده
کجا می ایستادی
مست و چون چو در سیر
ازین خلق غافل و بیچاره
خبر گیر و دست بدار
و تامل کن از این
عجب راه نشین کنایه از
زبان مشک و صوفیان
یک از عشق مست و مست
مرا در ازدم نشو دوست
یعنی این طبعیان را عشق
را نشانده ای غافل
مرده دل هستی صبح می
عسل کن تا ترا ازین
نجات بخشد و دست ای
غالب بیاد و پیاوش
که آنان که وقت را
بهر کون بی حکم

غزل از سحر علی
از کس که
عقل و دل
نواز عشق
در دولت مستعد
بار آوردن
بیان تمام
نواز عشق
و چشمت

فجکت راحی فی کل صین	و ذکرک منی فی کل حالی
سویای دل من تا قیامت	مباد از سوز و سو دا قی خالی
کجا یابم وصال چو شاه	من بدنام رند لا ابالی
ز خط صد جمال دیگر افزو	اک عمرت با و صد سال بالای
هر آن نقاش قدرت آفرین	اگر دهم کشید از خط بالای
بهر منزل که رو آورد خدایا	نگهدار شش حفظ لایزال
تو میباید که باشی وزیر هست	زبان مایه جان و مالی
<p>خداوند که حافظ را غرض صیت</p> <p>و علم الله من سوا لی</p>	
سلامی چو بوی خوش استنشائی	بدان مردم دیده روشنائی
درودی چو نور دل پارسایان	بدان شمع خلوت گم پارسائی
نمی بینیم از همدان هیچ جا	دل خون شد از غصه ساقی کجائی
ز کوی سخاوت و مگردان که آن جا	فرو شدند مفتاح شکل کشائی
عروس جهان گرچه در حد حسن	آرد می برد شیوه بی وفائی
می شنوی انگن کجائی فروشنده	که در تا بم از دست زهریائی

بیت در وصف سید الشهدا علیه السلام
 دل من از غصه
 ای ساقی کجائی
 که سبب حصول
 مراد از تو دهم
 عروس جهان
 و در حد حسن
 بدانی از حد
 شمع ایکه
 از آن صوفی
 پیشش عود
 کجائی فروشنده
 که در تا بم از دست
 زهریائی
 و در حد حسن
 بدانی از حد
 شمع ایکه
 از آن صوفی
 پیشش عود
 کجائی فروشنده
 که در تا بم از دست
 زهریائی

لیکھو جسمہ سالی زندہ بوی کھدی کھدی آسایں ایسے بہنوڑا بیٹھان س

نہوڑا کرم
دکات فارسی تھوڑی
نہن خیز در ترکستان
عشق در عشق بازی
آن دل و لبش با
کہ عشق آسایں فہم
عشق کہ در داری
پیش استغاثی بود
چہ کند در کار کرد
طوفان استغاثی

دیوان حافظ

درست نیست دریا
کھنڈ و درہم شہ
چہ بے بادست آن قدر
غوص در کم گندار
اور ایکس تو اگلت
و کہی را با او نہ ہوا
عشق ای موسم بہار
بہار دل سست خور
ز طبع بیاض آلودہ
ای گلکلفت اللہ

چشم آسایش کہ دارد زین سیر گردم زیر کی گفتم این احوال خود خندید و سو ختم در چاہ صبر از بہر آن شمع چل و طریق عشق بازی من آسایش خطا اہل کام و ناز دارد کوی ندان آہستہ آدم خاکی درین عالم نے آید بہت	ساقیا جاسے بیاد تا بیا ساجم صعب کار نی ہو لب و ہی پریشان حال شاہ زرگان غافل ست حال کا کوسرے ریش باد آن دل کہ باور کو جوید مجھ رہروی باید جانوڑی نہ خامی نیغہ عالمے دیگر باید ساخت از نو آد
---	---

گر تھافط چہ سازد پیش استغاثی
کا ندیرین طوفان ناید ہفت میاشتنے

لبش می بوسم و در شرمی نہ رازش متوانم گفت کہیں گل از خلوت بیاع اور کھنڈ بہ جام می و از جم مکن یاد بزن چنگ چنگ ای ماہ نظر چو چہرہ مست را مخمور مگذار نجد جان از ان قالب ابلی نہ آب زندگانی بردہ ہم پی نہ کس رامی توانم دید باوی بساط زہ را چون غنچہ کن طلی کہ میدانم کہ جم کی بود و کی کی رگش نخواست تا بخوشم از وی بیا و طلق ای ساقی بدہ می کہ باشد خون جگر رگ پی

ی غلامی ہم بہار
نہ باغ و نہ
کھنڈ و درہم شہ
چہ بے بادست آن قدر
غوص در کم گندار
اور ایکس تو اگلت
و کہی را با او نہ ہوا
عشق ای موسم بہار
بہار دل سست خور
ز طبع بیاض آلودہ
ای گلکلفت اللہ

[illegible]

حال خود بخوانم گفت پیش آصف تمام
روشنی بپا پیوست رستی بهارمان
کز بجای من سروی غیر دست بستان
ابر و کساندارت می برد به پیشانی

گر تو فارغی ازین ای محاررین دل
از درم درآمدت میزنم بشادی و
باغبان چون بنیا بگذرم حرمت باد
دل زنا و کجاست گوشه دهم لیکن

جمع کن اجسانی حافظ پریشان
ای شکنج گیویت جمع پریشان

قرار بخش دل بیت را از من باش
شی آیس دل موگوار من باش
گرت ز دست بر آید نگار من باش
نیس خاطر آید دوار من باش
وران میسانه خداوندگار من باش
اگر کنم گله رازدار من باش
اگر آهو چو تو یکدم شکار من باش
اگر ادا کنی وامدار من باش
بجای باشک روان در کنار من باش

هزار جلد بگردم که یاد من باشد
 و می بکشد اخزان عاشقان آری
 در آن چمن که بتان دست عاشقان گنبد
 چرخ دیده شب نده دار من گروی
 چو خسروان ملاحی به بندگان نازند
 ازان محقق که خونین دلم ز عشوه او
 شود غزاله خورشید صید لاغر من
 سه بوسه کرد و لبست کرده و طیفه من
 من این مراد نه بنیم بهر خود که بشی

دوستوں کو اور
گدے والی بیگنیاں
وہابی کے مشفقان
بغضتوں کے پیروں
آزادین کا مذہب
ہمایو گارین جی
اس مشفق
جن پہاں بلے
وہابیوں کے ہمارے
من شوں کے ہمارے

یاد تو خوش بیدار
 می باشم که به
 خاطر امید دارم
 این هم سستو
 ازین به تمام جات
 ایام ایامی
 دیدم شب بیدار
 من خودی می
 بخوان منخوان
 در یک بار اشتقا

د. محمد

و هم ناله می خواندند / غم می داشت / آن چه که می گفتند / که ازین / دوست نروم / با خواهر / مشون / صفای

من ارچه حافظ شهرم جوی نمی از زم
مگر تو از گرم خویش یار من باشی

هوا خواهر تو ام جانان می دهم که میدانی
ملاشگر چه در یاد زار عاشق و معشوق
ملک در سجده آدم زمین بس تو نیت کرد
نغم زلفت بنام یزدکنون مجبوعه است
بیفشان زلف صوفی با بازی قصه آور
در نیا عیش شگیری که در خواب سحر گذشت
طول از هم بران چون طریق کار دانی
کشا و کار شتاقان دران بروی لبست
چرخ افروز چشم نایم زلف خوب است
میداد بخت میدارم که بکشایم که بخت

که هم نا دیده میدانی دهم نوشته میخوان
تیر بند چشم نابینا خصوص اسرار پنهان
که در حسن تو چیزی یافت غیر از طواریت
سبا و این جمع رایا رب غم از باد پریشان
که از هر دو قه و نقش نزاران بت بیفشان
بدان صوال ای دل که در هجران فرومان
بکش دشواری منزل بیاد عهدستان
خدا را یک نفس با گره بکش از پیشانی
سبا و این قوم رایا رب غم از باد پریشان
بآن شرط که خاطر را ازین سکن زربان

خیال چنین زلفت فریت میداد
مگر تا حلقه اقبال نامکن مجنون

محمد الشیخ علی محمد الهی
احمد شیخ اویس حسن الچایان

فقد را می خواندند / غم می داشت / آن چه که می گفتند / که ازین / دوست نروم / با خواهر / مشون / صفای
کلیه این نوشته ها / که در این میان منظر / حسن توانی و زیور / داری طواریت / زلف تو در این نشان / ای اندک از حال / بمان این صفت را که
عبارت از حال است / ست برص آورده / زین بر صدف خزان / بت بیون که بخت / مال را و کار و کار / شود و کار و کار / کار و کار و کار / بسبب که می خواند / خود آورده خود را که / و بخت و بخت و بخت / که در این میان / که در این میان

محمد الشیخ علی محمد الهی / احمد شیخ اویس حسن الچایان / که در این میان / که در این میان

آنکه می زید اگر جان جهانش خوانی
مرحبا ای بهبه لطف خدا ارزانی
بخشش و کوشش قانی و پیر خانی
دولت احمدی و معجزه سلطانی
چشم بدور که هم جان و هم جانانی
بعد منزل نبود در سفر روحانی
حبذا دجله بغداد و می روحانی

خان بن خان شهنشاه شهنشاه نژاد
 دیده نا دیده باقبال توایمان آورد
 بر شش کن طره ترکانه که در کمال است
 ماه اگر نه تو بر آید بد نمیش بزنند
 جلوه حسن تو دل می برد از شاه و گد
 گرچه دوریم بیا و توجیح می نوشیم
 از گل فارسیم غمخیز عیشی نشگفت

ای نسیم سحری خاک ره یار بیا
تا کند حافظ از آن دیده جان و حانی

ازین بادارد و خواهی چنانغ دل آفرود
که قانون غلطها داد سودای خراشود
که بیش از پنجره زنی نیست حکم میرور
خدا یا هیچ حال اسباب اجتناب درود
کلاه سرور می نیست گزین کبر و
که حکم آسمان نیست اگر سازی گرسود

ز کوهی یار می آید نسیم باد و نوروز
چو گل خورده دار خدای صفت عشق
سوی پرده میگویم چو گل اندر پرده بیرون
منی ارم چو جان صافی صوفی میگوید پیش
طریق کام حبت حبت تک کام خود
جدا شد یا شیرین کنون تنها شین ای

ای که بخواهد از تو
در دستم بگیرد
قدحی خوشتر از این
در سفره صاحب به
نزل راه راه باشد
سودی هم فرست علی
خوارده و زبده
نیم خورهای غایب از
کوی باغ خوشبوی باد
نور روی می آید یعنی
از آنجا که نور روی
آید اگر

۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱
 ۴۷۲
 ۴۷۳
 ۴۷۴
 ۴۷۵
 ۴۷۶
 ۴۷۷
 ۴۷۸
 ۴۷۹
 ۴۸۰
 ۴۸۱
 ۴۸۲
 ۴۸۳
 ۴۸۴
 ۴۸۵
 ۴۸۶
 ۴۸۷
 ۴۸۸
 ۴۸۹
 ۴۹۰
 ۴۹۱
 ۴۹۲
 ۴۹۳
 ۴۹۴
 ۴۹۵
 ۴۹۶

ترکیب بند

شاهی که پناه ملک دین است
 نو باو که خاندان ملک است
 هم نسل شهنشاهان است
 آثار و دلائل سعادت
 در ملک جهان بفرشاهی
 در خاتم و در انہفتم
 تیغش میان کفر و اسلام

در خرد و هزار آسیرین است
گلدهسته بوستان دین است
هم نفتد خلیفه زمین است
آب بنده چونورش از جبین است
انصاف تو کوکب یقین است
قیصر و زک چرخ چون نگین است
سدایت ولیک آه نین است

کلیکارت دستاوتے بار
ختم شیر بازو شش سزاوار

ای سایه رحمت آبی
هرگز بشما مل تو سر می
هم چرخ جمال را تو مری
در خواسته از خدای بیچون
بزن نام تو مهر کرده گردون

وی غنچه رانج بادشاهی
نارشته ز بوستان شاهی
هم برج جلال اتوهای
بخت بدای صیغهای
مشهور او امر و نوای

This micrograph displays two chromosomes side-by-side. The chromosome on the left is a normal chromosome with a standard G-banding pattern. The chromosome on the right is a derivative chromosome resulting from a reciprocal translocation, showing segments from both parent chromosomes.

5

19

3-6-68

22

22

مجلس

7

130

فصل

معاونت

استدلال

11/20/74

100

20

فانتبه

١٢

۱۲۸۰

10

10

三

همکین تو میسر ده گواهی آواز ده ز ماه تاب ساهی	بر سلطنت تو بی تکلف نام تو یقین که بر آرد
گردون که لطیفه با بر آرد در می چو تو در صدف ندارد	
وی غره دولت از تو غرا بر شکل و شمائل تو شنید از روی مبارکت هویدا این طلسم نیلگون والا از سقن نهر رواق خضر هر خطه کشیده جام صبا ز گرس همه دید و گشت عمدا لولوی خوشاب گشته لالا	اسی خلعت ملک بر تو زیبا اسی آمده نو عروس دولت انوار شکوه و شهر یاری بر قامت حشمت تو کوتاه بگشت صدای صیحت ملت بر شادی مجلس تو غور شنید تا روی مبارک تو بیند از هر قبولیت ازین گوش
در قصر تو چرخ آستانی کیوان به در تو پاسبانی	
جز عیش مباد هیچ کارت	تا بار خدا به باو یارت

یعنی گردون که اکبر
 سلطان و جهان پسر
 به سواد و دانش تو
 پوشش ندارد
 و نشانی غریب
 سفیدی پیشانی
 غیاث
 سفید در گوش
 و توان
 در رواق خضر
 انامان و ملک
 کیوان تباری
 و خوشتر
 با تمام
 سبانی
 نیک

هر آرزو که در دل آید	ایام نهاده در کنارت
توفیق رنسیق در بهینت	ستاید ندیم در یارت
نصرت که مباد از تو خالی	در زرم کمیند دستیار
آرسته چون بهشت گیتی	از کوشش تیغ آبدارت
تا چرخ بپاست دور دورت	تا دهر بجاست کار کارت
جاوید بعون جاه و غرت	با دایم چسب ز برقرار
آسوده چو حافظ از خلقان	در سایه بخت کامگارت
کارت همه حفظ ملک و دین باد تا باد همیشه آید چسب باد	
ماهی چو تو آسمان ندارد	سروی چو تو بوستان ندارد
بارش تو آفتاب دیدم	نیک است ولیکن آن ندارد
از حسن تو چون کنم عبارت	کز هیچ صفت نشان ندارد
حیران شده ام که هیچ وصفی	در خور درخت بیان ندارد
مرغی که سو تو کرد پرواز	دیگر سر آشیان ندارد
هر دل که ز جان ندارد دست	میدان یقین که جان ندارد

دستیار در کار
 و بهینت
 نزارد در غایت
 ستاید
 چرخ بپاست
 دهر بجاست
 دهر دور تو کار
 کار تو باد
 و با دایم
 چسب ز برقرار
 در سایه بخت
 کامگارت
 در آن
 فصل غزل
 ساری و آفتاب
 دیدم
 از حسن تو
 از آنکه
 در خور
 دیگر
 میدان
 چرخ غزل
 ساری و آفتاب
 دیدم
 از حسن تو
 از آنکه
 در خور
 دیگر
 میدان

کابر وی تو در کمان نداده مست و سر جهان دارد پروای شکستگان ندارد	از بهر دلم که ام تیرست چشمت نظری باین خست منظور شهمنشه است از ناز	
	سلطان زمانه ناصرالدین شد مقتضی بعبه و تکمین	
جز باده میار پیش ماشی بفروشن و بیار جرع می در گشن جان صدای یاسی کونین نگر عشق لاشی بهتر جز سزار حاتم ملی می آمد و سلق شهر لازی و شرم روان عارضش غمی آخر دل من شکسته تا کی	ساقی اگر ت هوای مایستی سجاده و خرقة در خرابات گرزنده دلی شنو زمستان باد و در آب و س و دمان اسرار دلست در ره عشق سلطان صفت آن بتیوش مردم نگران بروی خویش حافظ ز غم تو چندان داند	
	باد و غم تو یار باشم وز عیش جهان کنار باشم	

سلسله مستقیم

چهل زند

پناه گیرنده

من غیاث دنیا

بیست و شش

اگر غافلانه آید

البیضی در

تأمل شود

لغت دهی

لغت دهی

بعضی است

کنانی ایران

سلسله خوی

بلغت اول داد

دیوان

ترجیع بست

ای داده بیا و دوستداری آخردل ریش درو مندم از زلف تو حاسه ندیم ای جان عزیز برضیفان هر چند که سوخته بخورم گفتم مگر از سر ترجم چون نیست امید آنکه روزی	این بود وفا و عهدیاری تا چند بست غم سپاری هر ششنگه و بی قراری تا چند کنی جفا و خواری کردم من خسته سازگاری دست ازستم و جفا باری بر عاشق خسته رحمت آری
آن به که ز صبر رخ نستانم باشد که مراد دل بیا بم	
ای ساقی از ان می شبانه تا در سیر ز خفقان بقیت برداشته از صوت و آلود ای مطرب ما تو نیز یکدم برگویی بیا و حسن جهان	در ده دوسه جام عاشقانه از دست مده می معنانه مرغان چنین ز آتش پیانه مگذار زلف و ف و چپانه چون عود بسوزد دل ترانه

در این بیت
از صبر رخ نستانم
یعنی از صبر رخ نستانم
و در این بیت
مگذار زلف و ف و چپانه
یعنی مگذار زلف و ف و چپانه

می نوش تو حافظا بشادی	تا چند خوری عیشم زمانه
دیریت که آتش عیشم دل	در سینه می کشد زبانه
چون نیست هیچگونه پسیلا	در یای منسراق را کارانه

آن به که ز صبر رخ نستانم
باشد که مراد دل بیابم

در سختی عشق اگر بایرم	من دل ز عیشم تو بگریزم
بیشک دل ماه و خورشید بگریزم	گر سوی فلک رسد نفیسم
پیوسته کمان ابرویش	از غمزه سبزه زنده به تیرم
نتوان قلم نوشت شوقش	گر پیر فلک شود دیرم
پیر عیشم عشقم ارچه عیشم	طفل غم عشقم ارچه پیرم
دارم سر آنکه همچو سعدی	بنشینم و صبر پیش گیرم
بچون کرد زمانه رستم کار	دور از تو به بند عیشم سیرم

آن به که ز صبر رخ نستانم
باشد که مراد دل بیابم

ای غیرت لعلتان طناز	برقع ز رخ چو مه بر انداز
---------------------	--------------------------

سینه زبانه
ببینی و بزم عیشم
غیث الفات

سینه زبانه
ببینی و بزم عیشم

ای نارنج
سینه زبانه

سینه زبانه
ببینی و بزم عیشم

سینه زبانه
ببینی و بزم عیشم

سینه زبانه
ببینی و بزم عیشم

و بزم عیشم

حالی چو نمى شود ميسا	کام و لم از تو سى دلارم
آن به که ز صبر رخ نشتايم باشد که مراد دل بيايم	
امى راحت جان بقرارم	اميد دل ايسد وارم
شاد و مغممت که در به حال	سوز غم قمت سازگارم
تارفته از کنارم امى دوست	يکبار ز خویش بر کنارم
در آرزو وصال جانى	عمرى ببنهراق بيگذارم
مشب بگذشت خفاهازدوش	طوفان سرشک شکبارم
تا مرگ نگيردم گريبان	من دست زد منت ندارم
چون ببيچ نشه بى حال	کام دل خسته نگارم
آن به که ز صبر رخ نشتايم باشد که مراد دل بيايم	
امى زخم غم تو مرهم دل	عشق تو آيس و مرهم دل
زلف تو کند گردن جان	لعل تو نگين جنانم دل
ابرودى تا دل بدست جان	چون بشيم تو گشت حاکم دل

دیوان حسن نظامی
که در خود شده است
از کلام او
در این کتاب
نویسند

او در دل ما و مادر آتش	ما را غم دوستی غم دل
نزدیک شد آنکه من بدور	گیرم سرخویشی با کم دل
حافظ چه شود اگر بیایی	نور سے ز حضور عالم دل
چون ملک وصال او نگردد	آسان آسان ^{رو به} سلیم دل

آن بکه ز صبر رخ نیتابم	
باشد که مراد دل بیابم	

ساقی نامه	
-----------	--

سرفشته دارد دگر روزگار	من هستی و هستی چشم ببار
همی مانم از دور گردون شکفت	ولی نیست در وی مجال گرفت
فریب جهان قصه روشن ست	بین تا چه زاید شب آبتن ست
دلادر جهان دل منه زخیار	که کس بر سیریل نگیر دستار
همان مرحله است این بیابان دو	که گم شد در و شکر سلیم و تور
همان مثل ست اینجهان خراب	که دیده است ایوان آفراسیاب
کجا راسی پیران لشکر کشش	کجا شده ترک خنجر کشش
نه تنها شد ایوان و کاخشن بباد	که خاشاکش ^{مر نام} دارد کسی هم بباد

ای عشق و دل
جگر نشد مادر عشق او
در پیش لور غم دل
اوست پیغمبر عشق
میرم دل خود را غم
عشق ای چون ملک
وصال عشق آستان
سلیم ز زبان دل
نشد و شد
زمانه سر قند و گدازد
من سوز افرازیاب
عشق نشد چشم ببار
بی نام ۱۲
نشد علی غلامد و تو
عشق پیران نام در
افرازیاب پسر و سر
جانانی کشید و بود و افرا
خام خاشاکش
سحر راجع بسو
افرازیاب ست ۱۲

پیروزش گفت جنبه با تاج و گنج
 معنی کجائی بجلبانگ برود
 بستان تو پدر و دی دوست
 معنی بزن چنگ بر ارغوان
 اگر خاک بریم باید آسایشه
 معنی بزن خسروا نه سرود
 که از آسمان مژده فرصت است
 معنی نوای طرب ساز کن
 که بار خیم بر زمین روخت چله
 معنی ازین برده نقشه برآر
 چنان برکش آهنگ این داوری
 معنی دوت و چنگ را ساز ده
 رمی زن که صوفی کالت رود
 معنی بیا منت چنگ نیست
 تشدید هم که چون خم بر ساز گذرد

کہ ایک جو نیزہ دسراہی پہنچ
سیا دآور آن خسروا نے سرد
بیاران رفتہ ڈرودی فرست
ہزارا لم منکر دنیاے دون
کہ بنو زغم بائے آلائیے
گو باحر لیسان باواز رود
مرا برعدو عاقبت نصرت است
بقول غزل قصہ آغاز کن
بضرب اصولم برآور زجاے
بین تاجہ گفت از حرم پردہ دار
کہ ناہید چنگے برقص آوری
بیاران خوش نغمہ آواز دہ
نستہ وصلش حوالہ رود
کشی برونی زن گرت چنگ نیت
خروشیدن وف اورد سوز

<p>مغنی بجائے کہ وقت گل ست ہمان بہ کہ خونم بجوش آوری مغنی بیاورد اس ساز کن بیک نغمہ درد مرا چارہ ساز مغنی بجائے کہ لطفے کنے برون آری از شکر خود یکدم مغنی بجائے نواسے بزن چرخا پاشدن عالم از ماتی مغنی بگو قول و پرداز ساز تو بھاسے راہ عمر ششم بزود مغنی بیابشنو و کار بند چون غم شکر آرد بیار اسے مغنی تو ستر مرا محرمے بی دور کن در دلت گر غمیت مغنی بجائی بزن بر سے بط</p>	<p>ز بسل چہنا پڑا غلغلست دم چنگ را در خروش آوری نوا این نواسے نو آغاز کن ولم نیز چون خرقة صد پارہ ساز ز سے آتشے در دم افگنے بہم بر زنیے کار و بار غم بیکتا سے نوا و دستاے بزن گداے سے سے بزن شاہ شہ کہ بیچارگان را توئی چارہ ساز کہ بکشایم از دیدہ صد زندہ رود ز قول من این پند دانا پسند ز چنگ و رباب زنامی و سنے زمانی بہ نے زن دم جہدے ومی پیش دانا بہ از عایت بیاسا قیا پر کن از می بط</p>
--	--

ای نادی ز فتنے
 ای کبریا
 مہربان تہ نہ تہ
 وقت طبع شہیت
 آتش سوز گدازا
 عہ جی شہ
 است
 عراق نام پند
 از سر و ذہن
 دیوان سنا
 ہم رود و مہمان
 دینی نظارہ
 بزرگ
 ہر چہ نام ساز
 ہر نام
 ساز و بلا صری
 غریب کہ بصورت
 بط سنا
 غیاث اللغات

سلا
صدی
دوازدهم
اردو
چهارم
مهر

که با هم نشینیم و عیشی کنیم
بغض ز شمار من یک غزل
که تا وجد را کار سازی کنم
باقبال دآرامی دهیم و تخت
که تمکین اورنگ شاهی از دست
فروغ دل و دیده مقبلان
جهان دار و دین پرور و ماجور
چگونه دم شمع شرح آثار او
چو قدر روی از حد مست بیش
برآرم با خلاص دست و جا
که یارب بالا و نهال تو
بحق کلاست که آمدتیم
که شاه جهان باد فیروز تخت
زمین تا بود منظر عدل و جور
خدیو جهان شاه منصور باد

دی خوش برآیم و طیشی کنیم
با بنگ چنگ آراند عمل
برقص آیم و خرقه باز کنیم
بهین میوه خسروانی درخت
تن آسانی مرغ و ماهی از دست
ول نعمت جمله صاحبان
کز و تخت جم گشت بازیب و فر
که عقل ست حیران در اطوار او
سر اندازم از عجز و تشویر پیش
کنم روس در حضرت کبریا
با سرار اسماء حسنه تو
بحق رسول و بخلق عظیم
باقبال همواره باتاج و تخت
فلک تا بود مرتع جدی و شور
غبار غم از خاطرش دور باد

بیاساقی آن آب آتش غص	بمن ده که تا یام ارم خا
فریون صفت کاویا نے علم	برافرازم از شسته جام بم
بیاساقی این نکته بشنوزنی	که یک جرعه سے بزدلیم کے
دم از سیر این دیر دیرینه زن	صلاتی بشا بان پیشینه زن
بیاساقی آن کیمیا سے فوج	که با گنج قارون دهم شرح
بره تابر ویت کشا سید باز	در کار ما نے و هم دراز
بیاساقی آن ارغوانی مستح	که یابذ فیضش دل جان فرح
بمن ده که ارم غصم علامم ده	نشان ره بزم خامم ده
بیاساقی آن می که جان پرورست	دل خسته را همچو جان درخورت
به که ز جهان خمیه بیرون زخم	سر پرده بالاسے گردون زخم
بیاساقی آن سے که حال آورد	کرامت فزاید کمال آورد
بمن ده که بس بیدل افتادوم	وزین هر دوی حاصل افتادوم
بیاساقی آن آب اندیشه سوز	که گر شیر نوشد شود همیشه سوز
بره تاروم بر فلک شیر گیر	بهم بر زخم دام این گرگ پر
بیاساقی آن بکستور مست	که اندر خراباست و ارنوشت

دیوان حافظ
 در این دیوان
 از کمال
 در این دیوان
 از کمال
 در این دیوان
 از کمال

خدایا جام گنجش فایه بخت سلاج
 بیاساقی آن جام با قوت شوش
 بده دین نصیحت ز من گوش کن
 بیاساقی از پیوستن اعی
 که می عسرباقی بنفرا دیت
 بیاساقی از می طلب کام دل
 گر از هجر جان تن صوری کند
 بیاساقی امین چه باشی که دهر
 درین خونفشان عرصه رستخیز
 بیاساقی از من مکن سرکشی
 قدح پر کن از می که می خوش بود
 بیاساقی آن راج ریجان نسیم
 زری را که بیشک تلف پدیت
 بیاساقی آن باد به لعل صفا
 ز تسبیح و حسره طو لم مدام
 که در باغ جنت بود می مباح
 که بر دل کشاید در وقت خوش
 جهان جمله ایچ سے نوش کن
 بدین در سے کن گدالی عمر
 در می هر دم از غیب بکشاید
 که بی سے نذارم من آرام دل
 دل از می تواند که دوری کند
 بر پشت بکت خون بریز و بقر
 تو خون صراحه بساغر بریز
 که از خاکی آشنه از آتشی
 خصوصاً که صافی بنخیش بود
 بمن ده که نه زربانده نسیم
 بی ده که درمان دلهامی ست
 بده تا کی این شید و زویر و لاف
 بی رهن کن هر دورا و السلام

سله گریه بار
 دغوت کن
 دوی از کی
 سله ای درین
 دینا شراب
 بنه از دوزخ
 خونفشان صرا
 استخیر کن باز
 دین و خون
 سر می کنی باز
 بگر بست
 سله ای
 نفیخه غوغا زدن
 سله ای
 شراب بنده
 دین کن از سب
 تا که کنه مالبا
 دینا کن کن

دینا کن

بیاساقی آن بادہ روح بخش
 تہمتن صفت رو بیدان کنم
 بیاساقی از من برو پیش شاہ
 دل بنیو ایان مسکین بجوی
 بیاساقی آن می کران جام جم
 بمن وہ کہ ہاشم تباہ جام
 بیاساقی آن جام پر کن نے
 بستی توان در اسرار سفت
 بیاساقی آن می کہ حکمتش جام
 بدہ تا گویم باواز نے
 بیاساقی آن می کہ شاہ ہے وہ
 بمن وہ کہ تا گردم از عیب پاک
 بیاساقی آن جام چون مہروماہ
 چو شد باغ رو حانیان سکون
 بیاساقی آن جام چون سلسیل

بدہ تا نشینم بر پشت رخسار
 بکام دل آہنگ جولان کنم
 بگویش ز من کامی شہ جم کلاہ
 پیش انگاہ جام جهان بین بجوی
 زند لاف بیناے اندر عدم
 چو جم آگہ از سر عالم تمام
 کہ گویم ترا حال کسر دے
 کہ در بخودی راز نتوان نفست
 بیکھنر دو جم فرستد پیام
 کہ جمشید کے بود و کاوس کے
 پیاکے او دل گواہ ہے وہ
 خرامم بعشرت بہ تیرہ مفاک
 بدہ تا زخم بر فلک بارگاہ
 درینجا چہ سراختہ بندہ تخم
 کہ دل را بفردوس باشد دلیل

غیاث القانت
 غریبان نواز کن
 صندہ دار پیش باد
 کن یا بار سلطنت
 پیرانہ
 ای ہر گاہ مقام درخام
 بیس پر امید درین
 دنیا یا نہ

<p>نه آب روان کافای بخان برفتند و از کس نکردند یاد سلیمان کجاست و حاتم کجاست که جمشید کے بود و کاوس کے درین بقعه جز نام نگذاشتند که چون بگذری بازمانے بجای بیا و آشنائی زیگانیگیت مجال مجال و تمام مقام</p>	<p>روان در ده آن می چو آب روان شمانی که اینجا نشسته شد که امست جام جم و جم کجاست که میدان از فلیتوفان چو سوسه عدم گام برداشتند چو بند سی دل اندر سپنجی ساری دران بستن دل ز دیوانگیست درین دارششدر نیایی تو کام</p>
<p>برو ط کن این بهشت طومار را قلم درش این بهشت پرگار را</p>	
<p>کز ان بلکه یاجم ز آتش خلاص توان زد یک جام می چار طاق که پیران ده را آتش کشند مریز آب خود خاک سینا نشو دم گرم خوابه دم سرد کش</p>	<p>بد ساقی آن آب آتش خواص بدین سقفت نه پای شش شوق درین ده گرویی شیاوش و شند اگر حالت خیز و دیوانه شو و دم از دل زنی در کش</p>

نقد و تحسین در ادبیات فارسی
کتابخانه آستان قدس
بازار چهل و پنج
در شهر تهران
مکتب
کتابخانه آستان قدس

نقد و تحسین در ادبیات فارسی
کتابخانه آستان قدس
بازار چهل و پنج
در شهر تهران
مکتب
کتابخانه آستان قدس

پے کارڈوانان ہشیار زن
مشوقید این دیرخاکے مناک
بدہ ساقی آن جو سر روح را
کہ دُوران چو جام از کف جم بود
چو سینه سیاد عمر ست ناپایدار
کسی را کہ دشت رسد دستگیر
شہ داد گستر کہ ناگہ بمرد
تو نیز انجہ کارے همان بد رو
را بی نیاید کس از شیب خاک
باین حق سبز چنین مناز
بدہ ساقی آن آب افشردہ را
کہ ہر ماچہ خستے کہ بر منظر است
ہر آن گل کہ در بوستانی بود
ہر آن شاخ سروی کہ در گشت
شنیدم کہ شوریدہ می پرست

روه در دوشان خم ساز زن
 که ناگه دهم ستم بیاد تو چنگاک
 دوا می دل ریش مجروح را
 اگر عالمی باشد شزان چه سود
 بنقد این نفس را غنیمت شمار
 که فرو اهان باشد تو دستگیر
 نگر ای برادر که با خود چسب بر
 چنان کاردی باز بیرون رو
 که بر خاک تشست از روی خاک
 که هم مهره بازست و هم حقه باز
 بیازنده ساز این دل مرده را
 سر کتیبادی و اسکندر است
 مع عارض دستانی بود
 قد و لبری زلف سیمین تنیست
 بغمخانه گفت و جای بدست

[illegible]

دولان کاف

مردود نیامده ۱۱
و عقیله بیخا ۱۲
عقل و عقل ۱۳
شکای ۱۴
ماوریت ۱۵
ماوریت ۱۶
شکای ۱۷
ماوریت ۱۸
ماوریت ۱۹
ماوریت ۲۰
ماوریت ۲۱
ماوریت ۲۲
ماوریت ۲۳
ماوریت ۲۴
ماوریت ۲۵
ماوریت ۲۶
ماوریت ۲۷
ماوریت ۲۸
ماوریت ۲۹
ماوریت ۳۰
ماوریت ۳۱
ماوریت ۳۲
ماوریت ۳۳
ماوریت ۳۴
ماوریت ۳۵
ماوریت ۳۶
ماوریت ۳۷
ماوریت ۳۸
ماوریت ۳۹
ماوریت ۴۰
ماوریت ۴۱
ماوریت ۴۲
ماوریت ۴۳
ماوریت ۴۴
ماوریت ۴۵
ماوریت ۴۶
ماوریت ۴۷
ماوریت ۴۸
ماوریت ۴۹
ماوریت ۵۰
ماوریت ۵۱
ماوریت ۵۲
ماوریت ۵۳
ماوریت ۵۴
ماوریت ۵۵
ماوریت ۵۶
ماوریت ۵۷
ماوریت ۵۸
ماوریت ۵۹
ماوریت ۶۰
ماوریت ۶۱
ماوریت ۶۲
ماوریت ۶۳
ماوریت ۶۴
ماوریت ۶۵
ماوریت ۶۶
ماوریت ۶۷
ماوریت ۶۸
ماوریت ۶۹
ماوریت ۷۰
ماوریت ۷۱
ماوریت ۷۲
ماوریت ۷۳
ماوریت ۷۴
ماوریت ۷۵
ماوریت ۷۶
ماوریت ۷۷
ماوریت ۷۸
ماوریت ۷۹
ماوریت ۸۰
ماوریت ۸۱
ماوریت ۸۲
ماوریت ۸۳
ماوریت ۸۴
ماوریت ۸۵
ماوریت ۸۶
ماوریت ۸۷
ماوریت ۸۸
ماوریت ۸۹
ماوریت ۹۰
ماوریت ۹۱
ماوریت ۹۲
ماوریت ۹۳
ماوریت ۹۴
ماوریت ۹۵
ماوریت ۹۶
ماوریت ۹۷
ماوریت ۹۸
ماوریت ۹۹
ماوریت ۱۰۰

باین سفره برون و دوان و دوان	که یاد ازین کر سے زر نشان
بهر خاک خوبان درین دشت نیست	بجز خون شامان درین طشت نیست
ز گردون در دوش پرازن بود	که هر س دین دور گردون بود
که شیرین بود باده از دست یا	بده ساقی آن تلخ شیرین گوا
بدر آندگی در جهان طاق بود	که دارا که دارا آتش آفاق بود
نبودش بجز گور و تابوت تحت	چو زین دار شد برون مجرت
چو نوشی و باده آئی بهوش	اگر بوشمندی بیاباده نوش
نیفتد ازین دانه درد ام کس	که این طغیانی آب و نوس
ره می فروشان سیحانه روب	در خاک روبان میحانه کوب
مست ز بهت خلاصت دهند	گر آتش خوست دهند
بوحشت رسی پرده افتد پیش	بجای برون آوردت ز خویش
چو از خود برون شد بجانان رسید	که حافظ چو در عالم جان رسید
باین استان بریدم بن خاک	من از آنکه گروم هسته هلاک
براه خرابات خالم کنید	تا پوسته از چوب تا کم کنید
پس انگاه بر دوش مسم نهید	باب خرابات غم دهید

شکل عشق ۱۱
دست و دست ۱۲
خاک و خاک ۱۳
کینه از آن کان ۱۴
شکای ۱۵
کینه از آن کان ۱۶
کال سینه ۱۷
بویایی بکل ۱۸
خضر الله دونه ۱۹
شکای ۲۰
شکای ۲۱
شکای ۲۲
شکای ۲۳
شکای ۲۴
شکای ۲۵
شکای ۲۶
شکای ۲۷
شکای ۲۸
شکای ۲۹
شکای ۳۰
شکای ۳۱
شکای ۳۲
شکای ۳۳
شکای ۳۴
شکای ۳۵
شکای ۳۶
شکای ۳۷
شکای ۳۸
شکای ۳۹
شکای ۴۰
شکای ۴۱
شکای ۴۲
شکای ۴۳
شکای ۴۴
شکای ۴۵
شکای ۴۶
شکای ۴۷
شکای ۴۸
شکای ۴۹
شکای ۵۰
شکای ۵۱
شکای ۵۲
شکای ۵۳
شکای ۵۴
شکای ۵۵
شکای ۵۶
شکای ۵۷
شکای ۵۸
شکای ۵۹
شکای ۶۰
شکای ۶۱
شکای ۶۲
شکای ۶۳
شکای ۶۴
شکای ۶۵
شکای ۶۶
شکای ۶۷
شکای ۶۸
شکای ۶۹
شکای ۷۰
شکای ۷۱
شکای ۷۲
شکای ۷۳
شکای ۷۴
شکای ۷۵
شکای ۷۶
شکای ۷۷
شکای ۷۸
شکای ۷۹
شکای ۸۰
شکای ۸۱
شکای ۸۲
شکای ۸۳
شکای ۸۴
شکای ۸۵
شکای ۸۶
شکای ۸۷
شکای ۸۸
شکای ۸۹
شکای ۹۰
شکای ۹۱
شکای ۹۲
شکای ۹۳
شکای ۹۴
شکای ۹۵
شکای ۹۶
شکای ۹۷
شکای ۹۸
شکای ۹۹
شکای ۱۰۰

عالم جان ۱۱
عالم جان ۱۲
عالم جان ۱۳
عالم جان ۱۴
عالم جان ۱۵
عالم جان ۱۶
عالم جان ۱۷
عالم جان ۱۸
عالم جان ۱۹
عالم جان ۲۰
عالم جان ۲۱
عالم جان ۲۲
عالم جان ۲۳
عالم جان ۲۴
عالم جان ۲۵
عالم جان ۲۶
عالم جان ۲۷
عالم جان ۲۸
عالم جان ۲۹
عالم جان ۳۰
عالم جان ۳۱
عالم جان ۳۲
عالم جان ۳۳
عالم جان ۳۴
عالم جان ۳۵
عالم جان ۳۶
عالم جان ۳۷
عالم جان ۳۸
عالم جان ۳۹
عالم جان ۴۰
عالم جان ۴۱
عالم جان ۴۲
عالم جان ۴۳
عالم جان ۴۴
عالم جان ۴۵
عالم جان ۴۶
عالم جان ۴۷
عالم جان ۴۸
عالم جان ۴۹
عالم جان ۵۰
عالم جان ۵۱
عالم جان ۵۲
عالم جان ۵۳
عالم جان ۵۴
عالم جان ۵۵
عالم جان ۵۶
عالم جان ۵۷
عالم جان ۵۸
عالم جان ۵۹
عالم جان ۶۰
عالم جان ۶۱
عالم جان ۶۲
عالم جان ۶۳
عالم جان ۶۴
عالم جان ۶۵
عالم جان ۶۶
عالم جان ۶۷
عالم جان ۶۸
عالم جان ۶۹
عالم جان ۷۰
عالم جان ۷۱
عالم جان ۷۲
عالم جان ۷۳
عالم جان ۷۴
عالم جان ۷۵
عالم جان ۷۶
عالم جان ۷۷
عالم جان ۷۸
عالم جان ۷۹
عالم جان ۸۰
عالم جان ۸۱
عالم جان ۸۲
عالم جان ۸۳
عالم جان ۸۴
عالم جان ۸۵
عالم جان ۸۶
عالم جان ۸۷
عالم جان ۸۸
عالم جان ۸۹
عالم جان ۹۰
عالم جان ۹۱
عالم جان ۹۲
عالم جان ۹۳
عالم جان ۹۴
عالم جان ۹۵
عالم جان ۹۶
عالم جان ۹۷
عالم جان ۹۸
عالم جان ۹۹
عالم جان ۱۰۰

این کتاب را به کتابخانه عمومی مسجد اعظم تبریز
احمد علی محمدی تبریزی

<p>میزید بر گور من جز شراب و بس کن بشرطیکه در مرگ من</p>	<p>نمیاید در تمام جسم جز شراب نهالده بجز مطرب و چنگ زن</p>
---	---

بیاد رنگته زان طیب امید	مشام جان سطر ساز جاوید
که این نافه ز چین حبیب حورست	نه زان آهوک از مردم نفورست
درین وادی ز بانگ چنگ بشنو	که صد من خون مطن لوبان یکجو
بر جبرئیل را ایجا بسوزند	بدین کو دکان آتش فروزند
سخن گفتن کز ایا است ایجا	تعالی الله چه استغناست اینجا
برو حافظ درین معرض مزنم	
سخن کوتاه کن والله اعلم	
فقط	
گرسان تدری بداندی	شب نختند و زرشاندی
تا که از چوب عو کنند	پاسبانان باو نشانندی
پاس هر خوشه کنیزک ترک	بشاندی گیس برهنندی
قطعه	
خسرو داد اگر شیر دلا بحر کفا	ای کمال تو با انواع هنر زانی
همه آفاق گرفت همه اطراف کشاد	صیت سعودی آواز شیطانی
گفته باشد گرت ملهم غیب احلم	اینکه شد روز نیم چو شب غلمانی

ای دروادی عشق
دو دنیا از ان حال
از بانگ چنگ بشنو
که صد من خون
نظردان یکجو
مولوی چنگ
در دشت کوی
شمارندی شب
درخت کوی نشانده
عشای امام
کنند غیب لول
من از گفته باشد
اینکه روز روشن
من چون شب بیا
فدیه استای ایام
رحمت من بر حق
جهد شده بود
عمر شمس
غفر الله ذنوبه

مقامی حکومت کے سربراہان
وفاق اللغات

گفتم درین سراجوز بهر چای کنون در صحبت من بجان رسید	گفتا ز بهر مجلس شاه غریب خوی نزدیک خویش خویش کاظمش بجوی
---	--

در شکایت قاضی و حاکم گوید

آن کیت تا بحضرت سلطان ادا کند
رندی نشسته بر سر سجاوه قضا
آن ند گفت چشم و چراغ جهان بنم
ای آصف زمانه ز بهر خدا بگو
شاه را و مادر که مفقود ^{یعنی گم} من یراد

ایضاً فی الشکاۃ

اول سبب حاج بن مین و عده شاه و بر
 رد توکل کن نمیدانی که نوک ملک بن
 شاه هر روز مندید و بی سخن صد لطف کرد
 کارش با این چنین باشد تو ای حافظ مرغ

کس نمیداند که کارش از کجا خواهد کشاد
 نقش هر صورت که زورنگی در گریزین قنار
 شاه نزد تو دید و حش گفتم تو هیچم ندان
 داور روزی سان تو فایز نصرتش از نهار

کمالیوں کی طرح
 دیکھیں کہ کون کون سی صلاح
 قابلِ عمل ہے اور کون کون سی
 واپس مانجے ہیں
 حقیقت کو جسے آسان
 سے منقول من لایا
 سے منقول کے کہیں
 سے خبردار اور انہیں
 زمین واسطے مراد باشد
 تاقیم
 شک کنندہ حب یہ
 نہیں خود مولوی
 سے غلط انداز
 سے ہم جہلے کو
 پند
 از توحید شریعت
 بجز توحید یعنی بنائے ہوئی
 ۹۰ بن لیسار تخت پیدار
 چرخان می نماید کہ اگر کمال
 اطرافش گزرا باشد ۱۱
 ۱۱

الطعام عشاء الغنم الكلب البقرة الخنزير

باد او پاشش تلخ که عیب نباشد گفت	خاکش ببرد که سنگ آب نلال شد
آنکس که کور ز او ز مادر بمر خوش	کی مشتری ببرد صاحب حال شد
در تقاضای وظیفه فرماید	
بسیع خواجگان ای بیفت وقت شناس	بخلوئی که در آن چوبی صبا باشد
لطیفه بیان آرد و خوش بخنداش	بنگنه که دشمن در آن ضا باشد
پس انگهی ز کرم آن قدیر بر لطف	که اگر وظیفه تقاضا کنم روا باشد
فی الشکایه	
از دانش مطلقانی بهره باشد	که از دنیا بشاوه بهره یابد
بود از شرب شادی صائم الدهر	که عجلاب طرب از دهر جوید
کسی چون نوشدار وجود از دهر	که امین نوشدار و زهر جوید
ایضا	
بلبل مانند زغال گل خند خوش میزند	چون نسوزد دل که دلبوروی آتش میزند
تا خوشیها دیده ام زان ابد پشینه پوش	من خلاصم مطریم کار به شتم خوش میزند
زاده از تیر قرگانش حذر کردن بچوید	زخم پنهان چون بباروی کمانش میزند
ایضا	

ایمان آن شخص
که عیب خرم من که خوش
تایست است که خوش
یک که یک که خوش
شکایت آن که خوش
خاک بر سر او باشد
ای سام در این مقام
شماره ۱۰۰۰
محل اقامت در این مقام

فصل کت
 و آن نیست گدای
 شریک جان و جان
 ننگ مردم
 این پس نیست
 مشکب گدای
 و آسمان و زمین
 و دوی و خنجر
 غنیمت را از دست
 شکر و شکر
 و آن خطای
 باده و فرستادن

در نکویش بدقولان گوید

گفت بران آدمی شرف دارد این سخن استحقاقه بایم آدمی با تو دوست و مطوم حیث باشد که گدای فادار	که دل مردمان بسیار دارد تا سانس بدل فرود آید گدای بیرون آستان محروم و آدمی دشمنی روا دارد
---	--

فی اشکایه

صاحبم دوش باده و فرستاد العل و یا قوت جام و گونی قطعه پیش و فرستادم	آن خطای این خطاب می از رز ملک ملک رقاب می از رز که بصد خم شراب می از رز
---	---

ایضا

ای باد صبا اگر توانی از من خبر بپیر یارم می مرد و اشتیاق و میگفت	از راه و قاف و سر بانی کو سوخته تو در نهانی ای بی تو حرام زندگانی
--	---

ایضا

شراب لعل مرقع بجام گفت که من	چهار گوهرم اندر چهار جایی دهم
------------------------------	-------------------------------

دولان
 و آن نیست گدای
 شریک جان و جان
 ننگ مردم
 این پس نیست
 مشکب گدای
 و آسمان و زمین
 و دوی و خنجر
 غنیمت را از دست
 شکر و شکر
 و آن خطای
 باده و فرستادن
 و آن نیست گدای
 شریک جان و جان
 ننگ مردم
 این پس نیست
 مشکب گدای
 و آسمان و زمین
 و دوی و خنجر
 غنیمت را از دست
 شکر و شکر
 و آن خطای
 باده و فرستادن

و آن نیست گدای
 شریک جان و جان
 ننگ مردم
 این پس نیست
 مشکب گدای
 و آسمان و زمین
 و دوی و خنجر
 غنیمت را از دست
 شکر و شکر
 و آن خطای
 باده و فرستادن

۱۰۰

ولادیدی که آن سسر زانه فرزند
بجای لوح سیسین در کنارش

7

مدتی در طلب مال جهان کردم سعی
 عوض هر چه فلک داد پس باز شد
 عمر ضائع شد و از مال نیانی داد
 بعد ازین یک نفس از عمر پاک جهان
 گنهایافته ام در دل ویران ز مهر
 بعد ازین هر چه رسد از دنیا کجای

3

<p> هنگام آمد و جهان پر ز شور در دروغی است دنیا چون پله دل منه بر این پل پر ترس و بیم نزد اهل معنی این کاخ سپنج دور باش از دوستی مال و جاه </p>	<p> عاقبت می باشد شش رقت بگر بی عبت اجائی و دیران منزلی برگشده ساز و مشوا بخایم هست چون ویرانه خالی ز گنج زانکه مالستار و جاهست همت چاه </p>
---	--

10

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

۱. مجلس شورای اسلامی
 ۲. مجلس شورای ملی
 ۳. مجلس شورای عالی
 ۴. مجلس شورای محلی
 ۵. مجلس شورای اعلیٰ
 ۶. مجلس شورای عالی محلی
 ۷. مجلس شورای عالی محلی
 ۸. مجلس شورای عالی محلی
 ۹. مجلس شورای عالی محلی
 ۱۰. مجلس شورای عالی محلی

هر چند ستمگری ترا غمست	کم کن تو خاک این نیکوست
گیرم که دلت آهین در دست	آخر بسم گذر کن ای دست
انگار که خاک استانم	
گفتم که چو شستم بزارشی	زبان پس همره می پاری
بر دل رستم وفا نگاری	تو خود سر وصل مانداری
من عادت بخت خوش دادم	
من از تو بچسبم ز وفا بگویم	بیرودن ز گل و فشان بگویم
آلا ره بندگی بگویم	اسرار تو پیش کس نگویم
اوصاف تو پیش کس نمانم	
گر غمزه تو زنده بتریم	گر ترک فلک کنایه بتریم
یک دم نبود ز تو گزیریم	من ترک وصال خود گزیریم
آلا لبشراق جسم و جانم	
گیرم نه رو و فشان شودیم	نه مهر به مهر می فرودیم
نه بود مهر انچه می نمودیم	آخر نه من و تو دوست بودیم
عهد تو شکست و من بهانم	

مدرک کمال در شرف
که ستمگری به دست
مهر و وفا در دست
که بجا در او رفتن خود
سخن نیکو در گفتن برین
استمن در وفا ای نیکو
بدوی و در پیش من غم
ز تو به ستم و بی ستم
را درینک تو ز من که بود
زین سخن من نماند زب
همه ای ترک وصال تو
از خود نگویم که آنکه جانم
از جسم جدا شود و جانم
بسیار خوش که بگویم که ماه و وفا
که هر دو دم و محبت و در محبت
نیازم به مهر و وفا
نزد که ایند زبانت است
من نه تو دوست بودیم و وفا
و پیمان تو شکست و جانم
چون همه و پیمان تو شکست
و وفا

فیه الرباعیات

جزقش تو در نظر نیاید مارا	جز که تو را بگذر نیاید مارا :
خوش آمده خواب جمله ادریدم	حتی که بحشمت در نیاید مارا
رباعیه	
بر گیر شراب طرب انگیز و بیا	پنهان ز رقیب سفله بستیز و بیا
مست و سخن خصم که منشین و مرو	بشنو ز من لای نگار و بخیر و بیا
رباعیه	
روزی که فلک از تو بریده است مرا	کس بالب پر خنده ندیده است مرا
چندان غم هم بران تو بر دل دارم	من دانم و آنکه آفریده است مرا
رباعیه	
شاه چو ترا به اشش و علم و سخا	آن مرد منم که می نشانم بسزا
بدخواه چه کید کرد تا که از ان	امروز نگر و خاطرت یاد مرا
رباعیه	
با و دست نشین و باده و جام طلب	ابوس از لب آن سرو گل اندام طلب
مهر و جود است چو رایت جرات طلب	تو از سر زخم نیشش ججام طلب

این رباعیات
 در کتاب
 دیوان
 شمس
 است
 و در
 کتاب
 دیوان
 شمس
 است
 و در
 کتاب
 دیوان
 شمس
 است

مجلس
طیبه
بند و خطای
غیر از
غیر از
غیر از
غیر از
غیر از
غیر از
غیر از

بانی

بیا در نزد همت
 بزرگش و یزدان
 بارگدانی بدارم
 تا بیک کسوم
 در این جو بدارم
 بخت ابرو گردانی
 غیاث بنیاد
 سخن بر آتش
 ابرو و غل دست
 و قدم کا کا پر شاد

五

تحت

57

500

100

۱۳۳۳

6/1/54

100

رباعیه	
چون غنچه گل قرا به پرداز شود	نگرس بهوای سق حصار شود
خرم دل آن کسی که مانند حباب	هم بر در میخانه سحر افراز شود
رباعیه	
جانم در خم زلف یار جانی طلبید	دربند بلاگره شانی طلبید
جانم پیشش ابرو جانان کردم	چون حاجب و غشلی هانی طلبید
رباعیه	
خطت بسرا پرده میگرد	بازار تکبرت تب میگرد
مار خجل دروغ زن میگفتی	پیدا است که روی میگرد
رباعیه	
خوبان جهان صید توان کرد بز	خوش خوش برایشان توان خورد بز
نگرس که کله در جهان ست بین	کان نیز چگونگی سر بر آورد بز
رباعیه	
راه طلب تو خار غمها دارد	کو راه روی که این قدمها دارد
دانی تو که روشناس عقل است آن کو	بر چهره جان چراغ غمها دارد

[illegible]

رباعیہ	
روزِی کہ سراق از تو دور سازد	در جسم رخ تو ناصبورم سازد
گر چشم بروے دگرے باکتم	حق نمک حسن تو کورم سازد
رباعیہ	
وان بادہ دیر لیلیہ بہقان پروی	در دہ کہ بساط عمر طے خواہم کرد
ستم کن و خیمہ ز احوال جهان	تا ستر جهان بگویت ای سرہ پرو
رباعیہ	
شیرین دہنان عہد پیا یان نبر	صاحب نظران ز عاشقی جان نبر
معتوق چو بر مراد و راے تو بود	نام تو میان عشق باران نبر
رباعیہ	
گویند کسانیکہ زے پرہیز	ز انسان کہ میرند چنان بر خیز
باباے و معشوق از نیم دم	تا بو کہ ز خاک ما چنان انگیزند
رباعیہ	
من بندہ آن کسم کہ شوئے دار	بر گردن خود عشق طوقے دارد
تولدت عشق و عاشقی کی دانے	این بادہ کسی خورد کہ ذوقے دارد

انسان غریب
 دل سے ہو
 پسندیدہ
 دوناہو جان فاطمہ
 مشتاقان
 غلام نشو نہ
 بدو سے
 غم سے فراق
 ذوق
 لے شاید کہ
 ادا از خاک
 چنان بردارند

رباعیه	
نه دولت دنیا بستمی ارزو	نه لذت هستی بالمی ارزو
نه بهشت هزار سال شادی جهان	با محنت پنجسره دوزخم ارزو
رباعیه	
وقت است کهستان بطربت خویش	واندری و محشوق و رباب و ترنم
یک چند قاص عمر فانی شده را	در جام دستخ خون صراحی ریزند
رباعیه	
هجرت که بجان من درویش آمد	گوئی نمک بر جگر ریش آمد
می ترسیدم که تو شوم روزی دو	دیدم که بهمان روز بدم پیش آمد
رباعیه	
هم خطی تو بر من غمناک افتد	کز مهر ضیا بر خس غمناک افتد
گر خاک رهت شوم مرن بر من بگ	حیف است که آواز تو بر چاک افتد
رباعیه	
هر دوست که دم زد و فادشمن شد	هر ابرو که بود و تر دامن شد
گویند شب بستان غیب است برون	چون مردند دیدار که آستان شد

ای بهشت هزار سال
گذشتی دنیا ستار
بهیوه آدم علیه السلام
تا اندر ارض عالم چنانچه
از بعضی احادیث
و کابران این استنباط
کرده اند اگر گذشت
شادی حاصل باشد
با محنت پنجسره دوزخ
نه ارزو
دیوان
اقتدای خود دل تو بچین
اقتدای آن که در غم تو
روشنی چنین خفا
اقتدای او بوسه
اقتدای علی غفر الله
مهر و مهربانی
ازین مراد است که
بسیار از کمال شادمانی
و شادی و شادمانی
و شادی و شادمانی

۱۲۳۴
 یکمین روز
 دومین روز
 سیمین روز
 چهارمین روز
 پنجمین روز
 ششمین روز
 هفتمین روز
 هشتمین روز
 نهمین روز
 دهمین روز

رباعیه	
یا کار بکام دل مجروح شود	یا مرغ دلم بر فلک روح شود
امید من آنست بدرگاه خدا	که بواب سعادت همه مفتوح شود
رباعیه	
یاری چون کرد بخت شوریده چه سود	شادی چون دید این دل غمیده چه سود
آن مردم دیده بود که ز دیده رفت	چون مردم دیده نیست در دیده چه سود
رباعیه	
ایام شب است شراب اولی تر	هر غمزه مست و خراب اولی تر
عالم همه سرسبز تر خراب اولی تر	در جای خراب هم خراب اولی تر
رباعیه	
سیلاب گرفت گرد و برآید عمر	آغاز پرست نهاد پیمان عمر
بیدار شوای خواب که خوش خوش بکشد	حال زمانه رخت از خانه عمر
رباعیه	
در بن بستش و بنجم از روی نیاید	گفتم من سودا زده را چاره بسازد
گفتا که بگویم سر و زلفم بگذار	در عیش و محوش آویزند در عمر دراز

رفت در هر گاه
 مشتاق نیست
 از چشم و فغانه
 مردم و دیدم
 انسان که در چشم
 معلوم شود
 و هر گاه آن نماز
 چشم از نیاید
 حاصل شود چشم
 بی نیاید بکار
 است بر این
 گویا یک طبع
 ایست فاضل
 مولوی و فاضل
 غفر الله له
 زنده ای که خوش
 و سیلاب بود
 در بسیدای خود
 بیدار شود
 بکار خود و دراز
 زیرا که زمانه
 غمزه است

۱۲۳۴
 یکمین روز
 دومین روز
 سیمین روز
 چهارمین روز
 پنجمین روز
 ششمین روز
 هفتمین روز
 هشتمین روز
 نهمین روز
 دهمین روز

رباعیه	
دو بش از غم تو دمی بختم تا روز	یا قوت بنوک مرده سفتم تا روز
دردت که بکس نمی توانم گفتن	هم بادل خویش تن بچشمم تا روز
رباعیه	
مردی ز گیسنده در خیمه پرس	اسرار کرم ز خوابه قنبر پرس
گر تشنه فیض هستی ای حافظ	سر چشمه آن ز ساقی کوهر پرس
رباعیه	
ای دوست دل از خجای شبنم در کش	بارای نگو شراب و شبنم در کش
باروی نگو گوی گویان کیشناس	وز نا اهلان تمام دهن در کش
رباعیه	
چشم تو که سحر بابل ست استادش	حقا که فسونها زود از یادش
آن لفت که کرد حلقه در گوش جلال	آویزه ز در نظم حافظ باشد
رباعیه	
بنگر چین جلال فرخنده گل	که گریه ابرین و گه خنده گل
سروار چه بازادی خود می نازد	از رستی که داشت شد بنده گل

غزل گرامی
عنه

نام قدیست

که حضرت مطلق

عنه

بدر خجاست

بکند ۱۱۹۹

سکه

عنه

عنه

عنه

عنه

عنه

عنه

عنه

دیوان حافظ

رباعیه	
حقا که نظیر خود ندارد و بشال مانده سنگریزه در آب لال	چون جامه تن بکشد آن شکنج خال در سینه دلش ز ناز کی بتوان دید
رباعیه	
نزد من اگر چه هست کاری مشکل دل اند من دامن من دامن و دل	هرگز نکنی یاد من ای شمع چل دردی که من از غم تو دارم در دل
رباعیه	
راحت ز خفا که دیدت من بینم از عروفت که دیدت من بینم	از یار و ف که دیدت من بینم تو عمر من و بیوفائی چه کنم
رباعیه	
وز آرزو گدشته کم باید کنیم یک خطه ز بند عمتل آزاد کنیم	آن بکه ز جام باده دل شاد کنیم دین عاشقیت ز روان زندان ما
رباعیه	
یا نفی ز نظر اراوب می شنوم القصه حکایتی عجب بی شنوم	آواز پر مرغ غریب می شنوم یا باد صد شیخ ز لبش میگوید

ای خاک که بجا
آن مستحق
که نظیر خود نبال
ندارد چون از آن
ما بیک بکشد در سینه
اولی غایت عشق
و باز که دل و
توان و بیچاره
سنگریزه در آب
لال توان و دل
بدوی عمر نفسی
عمر الله ذوبه
کودن تو اگر چه
نزد من کار خجل
ست ۱۱ بدوی
چون من عیسا
عمر الله ذوبه
عاشق ای جان
عاشق خود

رباعیه	
در بخت تو من ز شمع مستندون گریم	ماند صرحت اشک گلگون گریم
چون بساغر باوه ام که از دلتنگی	چون ناله خجک بشنوم خون گریم
رباعیه	
جانان چو شبی با تو بروز آوردم	گر بخت تو دلم بر آورم نامردم
از مرگ ترسم پس ازین کاب جی	از چشمه نوشش آبدارتم خوردم
رباعیه	
در آرزو بوس و کنارت مردم	در حسرت لعل آبدارت مردم
قصه چه کنم دراز کوتاه کنم	باز آواز آگزا انتظارت مردم
رباعیه	
من ترک تو ای نگار آسان ندیم	تا پیش ز مرد خطت جان ندیم
یا قوت لب که قوت جانست مرا	آن را بد و کسد هزارم جان ندیم
رباعیه	
من حامل عمر خود ندارم عجبم	در عشق تو یار خود ندارم عجبم
یک اهدم و هزار ندارم نفسی	یک سوس و غمخوار ندارم عجبم

ای من فلان ساغر باوه
 یاده بر دلتنگی بیایم
 و چون آواز خجک
 می شنوم خون
 می گریم و چو ناله خجک
 وقت ناله خجک
 شریک من زنگ
 می گریم و چو ناله خجک
 وقت ناله خجک
 شریک من زنگ
 می گریم و چو ناله خجک
 وقت ناله خجک
 شریک من زنگ

دیوان حافظ

در بخت تو من ز شمع مستندون گریم
 ماند صرحت اشک گلگون گریم
 چون بساغر باوه ام که از دلتنگی
 چون ناله خجک بشنوم خون گریم
 جانان چو شبی با تو بروز آوردم
 گر بخت تو دلم بر آورم نامردم
 از مرگ ترسم پس ازین کاب جی
 از چشمه نوشش آبدارتم خوردم
 در آرزو بوس و کنارت مردم
 در حسرت لعل آبدارت مردم
 قصه چه کنم دراز کوتاه کنم
 باز آواز آگزا انتظارت مردم
 من ترک تو ای نگار آسان ندیم
 تا پیش ز مرد خطت جان ندیم
 یا قوت لب که قوت جانست مرا
 آن را بد و کسد هزارم جان ندیم
 من حامل عمر خود ندارم عجبم
 در عشق تو یار خود ندارم عجبم
 یک اهدم و هزار ندارم نفسی
 یک سوس و غمخوار ندارم عجبم

۱۔ ہرگز نہ ہو
 ۲۔ ہرگز نہ ہو
 ۳۔ ہرگز نہ ہو
 ۴۔ ہرگز نہ ہو
 ۵۔ ہرگز نہ ہو
 ۶۔ ہرگز نہ ہو
 ۷۔ ہرگز نہ ہو
 ۸۔ ہرگز نہ ہو
 ۹۔ ہرگز نہ ہو
 ۱۰۔ ہرگز نہ ہو

۱۰۰

بہار شہنشاہ و شنگ و بار بریط و نے	کبھی دکھا ہے دیکے شیشہ ہے
چون گرم شود ز بادہ مارا رگ پی	بنت نبرم بیک جواز حاتم طے

رابعہ

<p>ما را نگذار که در آئیم ز پائے سرخیچہ دشمن افکن ای شیر خداے</p>	<p>قسام بہشت و دوزخ و عقد کشای ہاکی بود این گرگ ربائی از خاک</p>
---	--

رأى

گل ترا دیدم نشسته بر تختی	گفتا بشنود استی از مردی
من طفلم و بیگانه مرا می سوزند	ای دای تو که پیر و دیر گنی

2001

<p> گل گفت اگر دستگیر داشتمی پیسہ کنہ مرا چہین سے سوزند </p>	<p> بگریختی اگر رہ داشتمی ای وای یمن گر گنہی داشتمی </p>
---	---

بای

ای بس که خراب باد جام شوی	که محوسن افتاده این دام شوی
با مانشتین دگر نه بد نام شوی	با عاشق در بند دست عالم سوزیم

۱۴۱۰ هجری قمری ۱۶
از روزگار و نام عبدالستار
غفر الله ذنوبه
حیدر الدین
بسم الله الرحمن الرحیم
بیمبر و آل و صحابه
عقاب بیگانه
من محصور دار
سید محمد بن حسین

رباعیه

حافظ ورق سخن در آئی طلی کن
خاموش نشین که وقت خاموشی است
دین خاتمہ تزویر ریائی بے کن
دم درش و جام باده زبیری کن

آن منزهها و قصائد که در کمال شرح نبود و در بعض
یافته شد داخل کتاب نکرده علیحدہ نوشته شد

الغیاث اے مایہ جان الغیاث	کفر زلفت برو ایمان الغیاث
ماں ہمے لیم لب از تشنگی	در لبانت آب حیوان الغیاث
وہ بکاشد شربت دیدار تو	میکشد تلخی ببران الغیاث
ماذگریہ غرق در خون گشته ایم	لعل تو پیوستہ خندان الغیاث
غمزه شوخ تو از راه اجل	میزند در دیدہ پیکان الغیاث
از خندنگ ناوک مرگان تو	از خفا افتاده در جان الغیاث
چون دوزلفت کرد سرگردان مرا	گردش گردن گردان الغیاث
ہمچو گوے از زخم چوگان فلک	ہر طرف گشتیم غلطان الغیاث
ہمچو ش زلفت تو در جام فساد	رشته تن گشت پچان الغیاث
چشم بیمارست مرا بیمار کرد	جز لبانت نیست دران الغیاث

دیوان حسن

	باطناب زلف حافظ را بکش	
	مانده در چاه ز نخدان الغیاث	
	از جان را حافظ در گشتگان شوق	
	فریاد و شور و دلوله برخاست الغیاث	
	از من سوخته آن یار نیمه پر سید	
	او طیب من من خسته و بیمار ش	
	و طیب بسم آمد و احوالم دید	
	گفتش سخت من و طالع شورید من	
	جانم از فرقت رویش بلبل صبار	
	دوش در خواب چون ماه رخ او دیدم	
	ای طیب از نی کی نظری کن بار	
	حافظ سوخته را یار نیمه پر سید	

دیوان حسن نظام

سپیده دم که صبا بوی وستان گیرد	چمن ز لطف هوا نکست جهان گیرد
نوازی چنگ انسان ز صلاهی صبح	که پیر صومعه راه ویران گیرد
شیر سپهر چو زرین سپر کشد بر دوش	بیتغ صبح و غم و افق جهان گیرد
بر غم زان سپه شاه باز سر نه نشین	درین مقرنس نگاری آشتیان گیرد
بزمگاه چرب و که خوش تماشا نیست	که لاله کاسه نسوین و ارغوان گیرد
چه حالتیست که گل در سحر نماید رخ	چه آتشیست که در رخ صبح خوان گیرد
چه پروتیت که نور چراغ صبح دهد	چه شعله ایست که در شمع آسمان گیرد

خیال شای اگر نیت در حافظ
چرا به تیغ سخن عرصه جهان گیرد

دیوان حافظ

ای ذوق شهید لعل تو در کام من لذت	حلاوی قندگر سینه او در من لذت
و ندان یار در دهن تنگ خوش نمود	در کام قند دانه و عسل در من لذت
شهد و شکر میرانچه بیار عالم است	شیرین از دست و در هم این سخن لذت
حلی دهد بغیر زلفت و ماغ را	باشد بغیر زلفه رشک خشن لذت
مارا بکام دیده ز اشک سفید و سرخ	خطیست چوین باغ گل یا سمن لذت
گر خلق را بکام بود لذت از بهی	بیار عشق را شده سید بقرن لذت

	عشق رخت بخاطر حافظ از جمله به	
	در مغز بلبل از همه سوسه چمن لذت	
حافظ بسی شیر و جان بخت طوط	در آرزوی آن لب نامد خیال لذت	
<p>ای گفتگوی لعل تو در کام جان لذت</p> <p>و ندان تست قطره شیر و شکر لبست</p> <p>خون دل و کباب جگر هر دو بهر تست</p> <p>گفتم حدیث لطف تو آمد سخن لطیف</p> <p>دل ناوک تو خواست که باشد های</p> <p>اورا ز لب که چاشنی حسن و لبریت</p>	<p>شکر لبست چو طعم شکر در دهان لذت</p> <p>در کام است شیر و شکر بهر آن لذت</p> <p>باشد هم کباب بی ارغوان لذت</p> <p>کردم بیان و صفت لبست میان لذت</p> <p>نسبت طعمهای دیگر استخوان لذت</p> <p>پیوسته حرف او گذر و بر زبان لذت</p>	<p>ایک شورا فکده در زم فشان از نمک</p> <p>می برد آب گهر لعلت بهر پاشی طوف</p> <p>از نمک خندان کنی هر دم بنوعی پسته</p> <p>شوری بنیم از آن جادوی مستی شراب</p> <p>گزینات میر باید جان بشیر بنی لطف</p>

شد و لم یس از لب شو شیرین دلی میکند زخم مرا هر لحظه در مان از تنگ

آنجان یافت حافظ از تکلیف
گرچه برگسریا بد آید جوان از تنگ

قصاید

ست در یکم ز آثار صنع کرد اظهار	سپهر و مهر و سه سال ماه و لیل و نهار
مدار سیر کو اکب با مرکن فیکون	قرار داد برین طاق گنبد دوار
ز هفت کوکب سیاره دوازده برج	کنند سیر مخالف کو اکب سیار
نه آسمان نه ملاک با مر حق مشغول	بسجده در گم تبسج و ذکر و استغفار
چار عنصر از دقت علمت پیداورد	مدار آتش و آب و غبار و خاک بحار
قرار داد ببالای خاک و باد آتش	گرفته کوه و زمین در میان آب قرار
بدوستی نبی و ولی اساس نهاد	بهان هر چه در دست خالق حیار
اگر نه ذات نبی و ولی بهی مقصود	جهان کجتم عدم فتنه به اول بار
نوشته بر در فردوس کاتبان قضا	نبی رسول ولی عهد و جبردار
امام نبی و انبی علیه بود که علی	از کل خلق قرون ست از صفای و کبار
ز نام اوست معلق سما و کرسی عرش	از ذات اوست ملقبین بین بین بنجار

علی امین و علی امین و علی ایمان	علی امین و علی امین و علی ایمان
علی علیم و علی عالم و علی اسلم	علی علیم و علی عالم و علی اسلم
علی نصیر و علی ناصر و علی منصور	علی نصیر و علی ناصر و علی منصور
علی عزیز و علی عزت و علی افضل	علی عزیز و علی عزت و علی افضل
علی استفتح و علی استفتح و علی استفتح	علی استفتح و علی استفتح و علی استفتح
علی سلیم و علی سالم و علی سلم	علی سلیم و علی سالم و علی سلم
علی صفی و علی صافی و علی صوفی	علی صفی و علی صافی و علی صوفی
علی نعیم و علی ناعم و علی منعم	علی نعیم و علی ناعم و علی منعم
علی زبد محمد زهرچست به است	علی زبد محمد زهرچست به است
بحق نور محمد بآدم و خلیل	بحق نور محمد بآدم و خلیل
بحق یوسف یسوی و یحیی و لقمان	بحق یوسف یسوی و یحیی و لقمان
بحق عزت توریت و حرمت انجیل	بحق عزت توریت و حرمت انجیل
بحق دانش سحر و شوق سمیل	بحق دانش سحر و شوق سمیل
بحق یوشع و الیاس و لوط و سکندر	بحق یوشع و الیاس و لوط و سکندر
بحق محمد سلیمان و زهرا برتا قمر	بحق محمد سلیمان و زهرا برتا قمر
علی مین و علی سرور و علی سردار	علی مین و علی سرور و علی سردار
علی حکیم و علی حاکم و علی گفتار	علی حکیم و علی حاکم و علی گفتار
علی مظفر و غالب علی سردار	علی مظفر و غالب علی سردار
علی لطیف و علی انور و علی انوار	علی لطیف و علی انور و علی انوار
علی استفاضل و علی استفاضل و علی استفاضل	علی استفاضل و علی استفاضل و علی استفاضل
علی قسیم و علی قسور و علی قاسم ناز	علی قسیم و علی قسور و علی قاسم ناز
علی دنی و علی صفدر و علی سردار	علی دنی و علی صفدر و علی سردار
علی بودا و علی قاتل کفار	علی بودا و علی قاتل کفار
اگر تو مومن باشی که نظر دین مدار	اگر تو مومن باشی که نظر دین مدار
بحق شیت و شعیب و به یهود کم آزار	بحق شیت و شعیب و به یهود کم آزار
بحق نوح نوح و در میان دریابار	بحق نوح نوح و در میان دریابار
بحق جمع زبور و بحق زور و زشتار	بحق جمع زبور و بحق زور و زشتار
که در رضای خدا کرد جان خویش بنثار	که در رضای خدا کرد جان خویش بنثار
بحق نغمه داود و صوت خوش گفتار	بحق نغمه داود و صوت خوش گفتار
بحق عیسی و موسی و یونس و عیونار	بحق عیسی و موسی و یونس و عیونار

بحق قوت مجرمل و صور اسرافیل	بحق قابض له و اح در بین و یسار
بحق حامل عرش و بقرب میکائیل	بحق چار کتاب استوده جبار
بحق جمله قرآن به صفت ابراهیم	بحق جمله مردان واقف اسرار
بحق سوز فقران بیگانه در بند	بحق زاری رنجور میکس و بی یار
بحق چهره زرد فقیر گروان	بحق درد اسیران خانان بنیرار
بحق ضرب جوانان راه دین با کفر	بحق زاری پیران خوار و زار و تزار
بحق دین محمد بخون پاک حسین	بحق مردم نیک مهاجر و نصار
که نیست دین مادی را بقول پاک رسول	امام غیر علی بعد احمد مختار
ز بعد او حسن است و حسین محبت او	مجوی تهل برین کار و من و نیندار
بجمل غافل مستغرقی بفضله می	زندگمی شناسی سفیدی از رنگار
بجهد و سعی من خسته دل سچ و ترا	اگر ز خواب جهالت می شوی بیدار
بجمل بیشتر و بیش آنچنان بستم	که کس مباد چنان کارم در اول بار
سپاس منت و غرت خدای که نمود	ره نجات و خدم از حیات بر خورار
بگاه هفصد و هفتاد که در شیراز	تمام گشت بیک و ز جمع این اشعار
بشمنان دشمن جافان اتولان	نجات بخش طلب کج این بهشت چار

حرام زادہ و بفعل دشوم و بی بنیاد	مہر شاہ جهان کے کجا کند اقرار
متابعت بنافق چو میسکنے بگذر زیادہ گفتن ہاشم ہزار ہستفقا	
قصیدہ	
<p>جوز سحر نہاد حامل برابرم ساقے بیا کہ از بد و بخت کارسان جامی بد کہ باز بشادی دی شاه راہم فرن بوصف لال خضر کہ سن شاهامن رابعرض رسانم سریرسل من جبرہ نوش بزم تولودم ہزار سال اگر باورت نیست و از بندہ این حد اگر برکنم دل از تو و بروارم از تو مہر منصورین محمد غازیست حریزین عبدالست من ہما ہما ہر شاہ بُو گردون چو کرد نظم ثریا نام شاہ</p>	<p>یعنی غلام شاہم و سو گند میخویم کامیکہ خواستم ز خدا شد میسر پیرانہ سر ہواے جوانیت برسم از جام شاہ جبرہ شش حصہ کو شرم ملوک آن جنابم و مسکین این دم کی ترک آبخور کند این طبع خوگرم از گفتہ کمال حدیثیہ بیاوم آن مہر بر کہ فگنم آن دل کجا برم وز این خجستہ نام براعدا مظفرم در شاہراہ عمر ازین عہد گذرم من خود چرا چہنیں نگنم از کہ کمترم</p>

دعای حاجت

شاهین صفت چو چشم ز شاه
 ای شاه شیر گریه کم گردد ار شود
 بال خری ندارم و این طوق ترک نیست
 بر گفتم اگر یک ششم چو این
 بوی تو می شنیدم و بر یاد روی تو
 مستی آب یکدق و قح منع بند نیست
 با سیر خرونگم داوری بسی است
 شکسته خدا که باز درین اوج بارگاه
 نامم ز کار خایه عشاق محو باد
 مثل اسد به صیدم علم حلا کردون
 ای عاشقان روی تو از دره بشیر
 بنامین که مشک حسن رخ تو گیت
 مستمور ازین عالمه باز از تیر تست
 برین پناه و مایه خورشید طاعت
 شرمین چرخ که صد ملک دل کشا

شاهین
 صفت

کی باشد التفات بصید کبوترم
 در سایه تو ملک فراغت میسر
 غیر از پیرای منزل سحرخ در سرم
 فی عشق سرور و در عشق صنوبرم
 وادع ساقیان طرب یکدق ساغر
 من سالخورده پیر خرابات پرورم
 انصاف شاه باز درین قصه دارم
 طاقوس عرش می شنود و بیت شرم
 گر چه محبت تو تو بوسل و گیرم
 گداغرم و لیک خاک غنیم
 من کی بهم چو مل تو کز دره کترم
 نادرده اش بزرگک غیرت برآورم
 نه علاوه میفرم و نه عشوه مخرم
 اکنون فرشت است و شمع شیر خاورم
 گوئی که تیغ تست زبان مخدوم

حافظ زجان محب سؤل سخال او	بر این سخن گو است خداوند اکبر
	ایضا
<p>شد عرصه زمین چو بساط ارم جان خاهاش برق و غرک بد غرق شربت خورشید ملک و سلطان و اگر سلطان نشان عرصه قلم سلطنت عظم جلال و درج دین آنکه نش دارای و هر شاه شجاع آقا ملک بای که شد طلعتش افروخته زمین سیمرغ و هم را بنود قوت عروج گر و خیال چرخ قدس تیغ او حکمش روان چو باد بر اطراف بحر ای صورت تو که حال و حال ملک تحت نور شک منهد جبهه که قضا تو آفتاب بگی و هر جا که می روی</p>	<p>از پر تو سعادت شاه جهانیان صاحبقران و خسرو شاه خلیگان دارای عدل گستر و کسری کی نشان بالا نشین سندایوان لامکان دار و همیشه تو سلایم زیران خاقان کامگار و شهنشاه نوجوان شاهی که شد ز محنتش افراخته زمان اسخاک باز بهمت او سازد آشیان از یکدگر جدا شود اجزای آسمان هر فصل جان چرخ بعضای افس و جان وی طلعت تو جان جهان جان جان تا ج تو عین افسر دار او و اوران چون سایه از قفای تو دولت بودان</p>

ارکان نپور در چو تو داور هیچ قرن
 بی طلعت تو جان نگراید یکبار
 هر دلی که در دل دفر نیاید هست
 دست ترا بابر که آرد شبیه کرد
 بایه جلال تو افلاک پایمال
 علم از تو باکر است عقل از تو با فروغ
 بر چرخ علم پایه و بر فرق مترنج
 ای خسرو سیع خباب منیع قدر
 ای آفتاب ملک که در جنب همت
 در جنب بحر جود تو از ذره کمترست
 گردون برای خمیه خورشید فلكات
 این طالع منقش نه تو سز زنگار
 بودی درون گلشن از پرولان تو
 در دست و دم خمیه زدی غریب کوس
 تا قصر زو تا سخته ولرزه افق ماد

دیوان
قلم

گردون نیادر چو تو اختر لصد قران
 بی نعمت تو مغر نه بند در استخوان
 دار چو آب خامه تو بر سر زبان
 چون بدره بدره این هفت قطره قطره آن
 وز بحر جود دست تو در هر دوستان
 شرع از تو در حمایت دین تو در امان
 در چشم فضل نوری و در جسم ملک جان
 وی داور عدیم مثال غنیمت شان
 چون ذره حقیر بود گنج شایگان
 صد گنج شایگان که بختی برایگان
 از کوه ابر ساخته تا زیر سامان
 چتر بلند بر سر خرگاه خویش و آن
 در هند بود غلغل و در ترک بدفغان
 در دشت سندرخت بیابان سیستان
 در قصرهای قیصر و در خانهای جان

<p>آن کسیت کو بلک کند با تو همسری تو شاگردی خالق و خلق از تو شاگرد اینک بطرف گلشن و بوستان همی روی ای طمعی که در صف کربمیان قدس واده فلک عنان را دوت بدست تو خصمت کجاست در پای غم و دست فلک</p>	<p>از مصر تا بروم و از چین تا بقیروان تو شادمان مبولت ماک تو از شادمان با بندگان همند سعادت بزیران فیض رسد بخاطر پاکت زمان زمان یعنی که من کیم برادر خودم رسان یار تو کسیت بر سر چشم من نشان</p>
<p>هم کام من بخد مت تو گشته منتظم هم نام من بدست تو گشته جاودان</p>	
<p>ایضاً</p>	
<p>سپیده دم که صبا بوی بوستان گیرد هو از نغمت گل در چمن تنق بندد هوای خنک انسان از صلاهی صبح شبه سپهر چو زرین سپهر بر سر برغم زار غم سیه شاهباز زرین بال بزمگاه چمن بو که خوش تماشا کسیت</p>	<p>چمن ز لطف هوا نکته بر چمن گیرد افق ز رنگ شفق رنگ گلستان گیرد که پیر صومعه راه در معنای گیرد به تیغ صبح و عمود افق جهان گیرد درین مقرنس زنگاری آشیان گیرد چو لاله کاسه زرین از غوان گیرد</p>

چو شهسوار فلک بگرد بجام صبح
 صبا نگر که دیاوم چو رند شاه باز
 ز آتخا و دیو و آهسته یار
 من اندران که دم گیت آن بکرم
 چه حالت که گل در چمن نماید روی
 چه پروست که نور چراغ صبح ده
 ضمیر دل نکشایم بکس مازان به
 چو شمع هر که بافتای راز شد مشغول
 کجاست ساقی مدوی من که از مهر
 پیامی آورد از یار و از پیش جامی
 نوای نغمه فی را چو بر کشد مطرب
 چرا بصد غم و حسرت سپرد اثره شکل
 فرشته بجهت سروش عالم غیب
 سکندر یکم مقیم سیم او چون خضر
 جمال چهره اسلام شیخ ابوالفتح

دیوان حسن

که خورشید خورشید خود مهر خاوران گیرد
 گسی لب گل که زلف ضمیران گیرد
 خرد ز هر گل نقش رخ بتان گیرد
 که وقت صبح درین تیره خاکه ان گیرد
 آتش است که در مرغ صبح خوان گیرد
 چه شعله است که در ماه آسمان گیرد
 که روزگار غیور است تا گمان گیرد
 لبش زمانه چو مقرصن در میان گیرد
 چو چشم مست خودش ساغر گران گیرد
 بشادی رخ آن ماه مهربان گیرد
 گسی عراق زندگاه صفهان گیرد
 مرا چو نقطه پر کار در میان گیرد
 که روضه کز ش نکتة بر جان گیرد
 ز فیض خاک درش عمر جاودان گیرد
 که ملک قدس زینستان گیرد

گمے که بر فلک سروری عروج کند
چراغ دیده محمود آنکه دشمن را
باوج ماه رسد موج خون چو تیغ کشد
عروس خادری از شرع رای انوشاه
ایا عظیم وقاری که هر که بنده هست
رسد ز چرخ عطار و هزار تمینیت
مدام در پی طفل است در وجود عدوت
فلک چو جلوه کنان بگر و سمند ترا
لامتی چو کشیدی ساداتی و دیت
ز بهتان تو آیامرا غرض آنست
و گر نه پایه مصحف ازان بلند است
ز عمر بر خور و نه نکس که در صفتی
مذاق جانش تلخی غم شومین
چه جای جنگ پسندی بجام یار دوست
ز لطف غیب بختی رخ امید تاب

نخست پایه خود فرق فقدان گیرد
ز برق تیغ وی آتش بد و مان گیرد
به تیغ چرخ بر و حمله چون کمان گیرد
بجای خود بود ار راه قیوان گیرد
ز رفیع قدر که بسند توانان گیرد
چو فکرت صفت امر کن فکان گیرد
ساک روح ازان و در شب عنان گیرد
کسینه پاگیش اوج کهکشان گیرد
که مشتری نسق کار خود ازان گیرد
که از صفای یاصنت لبت نشان گیرد
که روزگار بران حرف امتحان گیرد
نخست بگردانگه طریق آن گیرد
کیکه شکر شکر تو در دهان گیرد
چو وقت کار بود تیغ جانسان گیرد
که مغر نقر مقام اندر استخوان گیرد

شکر کمال حلاوت پس از ریاضت یافت در آن مقام که سیل حوادث از چپ و راست چه غم بود همه حال کوه ثابت را اگر چه خصم تو گستاخ می رود و حال که هر چه در حق این خاندان دولت کرد خیال شاه ای اگر نیست در حافظ زمان عمر تو پاینده باد و کین دولت	نخست در شکن تنگ از آن کران گیرد چنان سده که امان از میان کران گیرد که حمله های چنان قلزمی همان گیرد تو شاد باش که گستاخیش عنان گیرد جز اش بر زن و فرزند و خاندان گیرد چرا به تیغ زبان عرصه زمان گیرد عطایه ایست که در کارش جان گیرد
---	---

ایضاً

خیر مقدم مرجا ای طائر سیمون قدم میکنم در بحر تو انجام آغاز نیاز تا بدانی تو که حیران خون عاشق میخورد صحت عشاق بدنامت کند از هر گر چنین در حلقه پیچ زلف افی بنداید گر حرم کعبه ای ان جمال بی نقاب آن گدشت سی دل که خوار می دید از کعبه	شادمان کردی مرا نامم ترا ستر مقدم ز آنکه شرح آرزو مندی نیاید در قلم تا که شبگیر در کارست و آه صبحدم خوش نگه کن باده در جام و شعلین مضم مهره نتوان بر آسان ای دل افرونی بدم لااله الا الله و کمال ان همه خار بیابان حرم یار باز آمد بجزا الله عز ویر و محرم
---	--

ساقیای ده که زندیای حافظ سوز
 خواجه توران شاه عادل و جلال ملک دین
 صورت جلال و مقصد کمال
 گان مردی مروت و صدق و وفا
 رافع اوضاع بدعت ناصراعلام دین
 آستان موضع دولت آکنوست پس
 بخت بیدارت چو آمد بصحرای وجود
 قلب خواهان شکست احوال باجای تو
 بان نه پنداری که تنها منی بر قلب خیم
 شرح احوال تو بحق بولجانب نیست
 تا لیم مجبور بود از خاک بوس در گشت
 باشما اخلاص هر یک حاجت تقریریت

نوک ملک خاجه بر نشور حافظ ز در قم
 بدر آفاق علی عون الوری غوث الام
 منظر انوار رحمت مبهر حسن ششم
 جوهر عدل سیاست عنصر لطف و کرم
 ماحی آثار طغیان قاطع ظلم و ستم
 وار و این قصیر علی نقش تاریخ قدم
 خفته بدگردون هنوز اندر شبستان عدم
 هر که ادل نشکند فیر و زگر دو لاجرم
 هست ارباب دل نیست ارباب کرم
 بنده یارب کی تواند کرد شکر این نعم
 در نوشش در و بودم باندیان ندیم
 علم آصف دیده باشد سالها در جام جم

دیوان حافظ

آه جان باشد به نیکی در جهانت با دنا

این عابرین جهان گشت از دایه فریضیم

تقریبی نظیر درین بیت کجا علامه محرم لایحه علی اشک الله مرده	
ترزبانے قلم بتائیں آفرید گاریت + که بحر حقش چنانچہ اکر است +	
خطه از حساب حکمتش محیط اعظم + و هفت دریا از رشحات قدرتش شبنم بیت	
هر موج بحمد او زبان است	عنان از قطره صبحه خوان است
در دوائے خامه به نیایش سرفرازیت + که انبار از انقباضش آبرونی و استیازی	
تا گوهرش آب درجے رسالت آورده + دفتر عصیان است را آب سپرده بیت	
بار و رحمت هر دوازدهش	بر تربت آل و چار یارش
پس این لای آید لفظ و معانی + بل فراید انوار خدا و نیت + جلاے ان رن	
الشرف کلک دیده + و بصفای ان من البیان که بحر رسید + انوار قبول یافته + بلهان	
آدمی نافه + اعنی کلام لسان الغیب مجموعه اعجاز طرازی + دیوان خواجہ شمس الدین	
حافظ شیرازی + که هر شعرش شری مقام است و مضمونش سراپا الهام + لفظ لفظش از	
زبور توحید منجلی بند + و تائید روح القدس را با حرفش پیوند بگل در چنان طلیعت	
ره چینی + و شناسندگان حقیقت را انجمن + اصحاب سخن را در دوازده بر رخ کشاده اند فرود	
دستی بکار بخش زبان دل یار باهن	از غزله اشش فریب بخورده شیار باهن
و طالبان مکرر اصلاے عام در داده اند که شعر	
ان بیایم آب است اینجا	دور سے بزم شراب است اینجا
پایان وحدت بر زمان در و آشام پیوده + و از جوع محبت فست بلند این صاف مشرب است	
مت نموده + هر روان من ازل شوق و بادیه طلب + رفیع کمال را این نغمه بر لب شعر	
الایا ایدیا اساستی آور کا شاد و نا دلها	که عشق آسان نمود اول ولی افتاد مشکلا
و محمود این باد و عرفان سبب اندیشه و محاسب و قاضی دینار را پیچیده + دیده بار بار تقاضی شعر	
را تیا چیسند در ده جام را	خاک بر سر کن نسیم ایام را

غرض سخنایش پس بلندست به تنای انکار از جندست. کند هر خیال کی برین بام خواهد رسید
 و طار از بام کجا برگردد آتش تواند پرید. بایست قص مطالب همه با فال زن مراد و با اختلاف
 طبل از هر مذاق مورد آید. درین زمان قدر شناس سلم و نه پیشی نول کشور نام آور.
 همت عالی را کار بست. و پخت این شاه را نگار بست. طار از طبعش بر روی مالید
 سرش این سواد پیشش کشید. همانا که لوی لغز رسانی برافزشت. و فضل از گنجینه فیض برداشت
 نامه سیاه از لی محمد لموعلی که پیش ازین روز کاری تمثیلی چند اجزایش در ساخته است
 و ماضی پیش زلف و خال این حریه معنی پرداخته. چون آرایشش نوید هزار جانفش
 پسندید جواهر خیمین بر نظم فریض افشاند. و بر رسم مشار قراضه تقریض افشاند.

خاتمه لطیف

ایا ایها الساقی ادر کاسا و ناولها که شاه بزم افروز عشاق حقیقت بآرایش تازه و دربار رسیده
 و مشاهد جمال صورتش بین ادای لکیش و کرمه خوشن گویم که از راه دیده بدل مشتاق چها
 در رسانید و در برده ساد که اگر چه مرقع صومند یا جالان عشق حقیقی و مجازی مجموعه کلیات
 خواجگش الدین حافظ شیرازی مره بعد اولی و کره بعد آخری همدین مطیع بقابل طبع آور
 ولیکن بدین مایه اهتمام که کاتبش بهنام جناب خواجگسی است که همچو شکر و نغمه گوشت حافظ شیراز
 شهره جاد و علمی اعجاز زلفی او اطراف عالم را فرا گرفته و همت حسن نگارش و خوشنویسی او از قاف
 نایان رفته یعنی سر طقه خوشنویسان بگانه روزگار سر و قدر خطاطان جواهر نگار آه استاد سحر طراز جاد
 طبعش محمد شمس الدین صاحب الخطاطی با عجز از رقم دم بغین الایم نیز در فصیح و متعالبه آتش
 اما اسکان دقیقه و نو نگه داشته شد بلکه در بعض مقامات معرکه آلا و احشای حل مطالبش نگاشته شد
 بهر حال این شاهد مثال را با او موافق لال بهار گویم که بوسیله جناب شمشیر زان صاحب
 بهار گوالمک مطیع و مطیع پیشی نو نگاشته که هنوز ماه اپریل ساله هزار و سیصد و بیستم شایع گردانید

در این کتاب
 منقول است
 که جواهر الدین
 صاحب کلامه گفت
 و معروفه و نگار را
 دین مایه می بود
 بهند و غالی و بیغ
 خادیم بهند گفت
 این غلام خوش است
 که بین تو می کند
 و زان صاحب خط
 که در این کتاب
 آمده و در این کتاب
 دقت و قلم و خط
 در دست آید
 قطعه شاعر
 در این کتاب
 که در این کتاب
 که در این کتاب
 که در این کتاب

نام کتاب	قیمت	نام کتاب	قیمت
حضرت غوث الاعظم	۹۰۱	قصائد مدحیه نظام - از نواب مردان علیخان	۹۰۱
ت عمر خیام - از استاد عمر خیام	۴	رعنا مرحوم	۹۰۱۲
فنی - از افغانی رشتی استاد سخن	۴	ساقی نامه ظهوری بخشی از ملا نورالدین	۳۰۳
فنی - ملازک خیال ملاطاف شیرازی	۱۵	ظهوری	۳۰۳
فاسم تخلص به دیوانه استاد معروف	۹۰۲	قران السعدین - مشهور تصنیف امیر خسرو دهلوی	۴
ناصر علی - سرسندی مشهور آفاق	۶۳	سرور العباد شرح قصیده بانست سعاد از	۹۰۱
فنی - از ملا سولانا سلامت الله	۸	مولوی عبدالحافظ محمد نیر رامپوری	۹۰۱
از ملا - از مشاییر ایران	۵	کتب کلیات و دیوانین اردو	
حاجه قطب الدین بختیار کاکی	۸	کلیات ظفر - از حضرت سراج الدین ظفر شاه	
فنی - استاد میر ظفر علی صاحب سیر	۷	هر چهار جلد کامل در جلدین	۴
خیال - بنجودی - از ستیل سنگه بنجود	۹۰۲	انتخاب کلیات ظفر	۴
صبا - فنی - از امام بخش صاحب		کلیات مومن - از استاد سخن مومن خان	
معروف	۲	دهلوی	۳۰۹
ن لویه - بی - مشهور عام	۶	دیوان ناسخ - استاد شیخ امام بخش ناسخ لکنوی	۹۰۱۲
ن ر - و - کلام ملا احمد حسن رسوا	۶	کلیات آتش - استاد خواجہ حمید علی	
ن دا - قف - نورالدین	۹	آتش لکنوی	۸
ن ام - بر - کلام سید امیرالدین	۶	کلیات اختصار مجید و صنف مولوی عبدالحمید خان	۷
ن عرفی - محشی	۶۰۴	کلیات نظام - از نواب مردان علی خان	
ن هاء - عرفی - از ملا قطب الدین		بهادر مرحوم	۹۰۱۰
ن بد - چایج - محشی مع فرینگ	۶۰۹	کلیات امیر اند - تسلیم شاگرد حضرت	
ن کات -	۳۳	نسیم دهلوی	۱۲
ن مالد - بدر چایج - مسمی به کاشف الاسرار		کلیات میر تقی - استاد مسلم الشبوت بخنوی	
ن الفبا - ث الدین	۷	کلیات سودا - استاد مسلم معروف	
		کلیات - انشاء الله خان شاعر نامور	

نام کتاب	قیمت	نام کتاب
کلیات وہبی، کلام مخدوہ کمال	۴۶ پ	کلیات سنارخ، عمدہ کلیات مولفہ مصنفہ
دو قسم کاغذ -		مولوی عبدالغفور خان بہادر -
(۱) کاغذ سفید چکنا -		یہ کلیات شامل دس رسالہ ہوا انجملہ بعض
(۲) کاغذ سفید رسمی -		حسب ذیل علیحدہ بھی فروخت ہوتے ہیں -
دیوان غافل - از منور خان	۶ پائی	(۱) شاہد عشرت -
دیوان ذوق - دہلوی استاد	۱۵	(۲) سخن شعرا -
دیوان فدا - جلد ثانی -	۶ پائی	(۳) زبان ریختہ -
دیوان داغ -	۳۳ پ	(۴) قطعہ منتخب -
گلزار داغ -	۹ پ	کلیات صنعت - عجیب صنعت -
آفتاب داغ -		دیوان ہر مصنفہ مرزا حاتم علی بیگ
دیوان زندہ مشہور از نواب سید محمد	۳ پ	صاحب مہر مطبوعہ غیر
دیوان غالب - از مرزا اسد اللہ	۱۱ پ	دیوان شاہ تراب - کلام مشہور عارف
غالب دہلوی -		باشہ کاکوروی -
دیوان مرغوب جہان کلام سید محمد	۲۶ پ	کلیات نظیر اکبر آبادی -
دیوان امیر سوم بدرة الغیب		زندگانی بنظیر - یعنی سوانح عمری میان
دیوان خواجہ میر درد - دہلوی عارف		نظیر جس میں نظیر اکبر آبادی کے حالات و
دیوان بہار عرب - کلام مولوی محمد		حیالات سے انگریزی اصول مذکورہ نویسی پر
متخلص بہ حافظ -		فصیلاً بحث کی گئی ہو مولفہ جناب مولوی شید
بہارستان سخن - تین استاد کا کلام		محمد عبدالغفور صاحب شہباز پروفیسر
دہم دین ناسخ دانش آباد از مرزا محمد	۴ پ	بنگ آباد کالج -
دیوان نیاز - کلام حضرت شاہ نیاز		ان وقار مصنفہ راجہ کشن کمار صاحب
بریلوی -	۱۰ پ	وقار رئیس مشہور بلاری ضلع مراد آباد
دیوان عاشق - از پندت کنھیال		ان اشعار مصنفہ راجہ کشن کمار
	۱۳	وقار -

CALL No. { ۸۹۱۵۱۳۱ } ACC. NO. ۱۲۴۹۰
 AUTHOR حافظ شیرازی
 TITLE دیوان حافظ

۸۹۱۵۱۳۱
 ۱۲۴۹۰
 دیوان حافظ

Date	No.	Date	No.

MAULANA AZAD LIBRARY ALIGARH MUSLIM UNIVERSITY

RULES:—

1. The book must be returned on the date stamped above.
2. A fine of Re. 1-00 per volume per day shall be charged for text-books and 10 Paise per volume per day for general books kept over - due.

